

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต
สาขาวิชาทัศนศิลป์ แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2560
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

"ชีวิต" ผ่านมิติแสงสี

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต
สาขาวิชาทัศนศิลป์ แผนก ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2560
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

"LIFE" THROUGH THE ASPECT OF COLOR AND LIGHT.

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Fine Arts (VISUAL ARTS)
Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2017
Copyright of Graduate School, Silpakorn University

หัวข้อ	"ชีวิต" ผ่านมิติแสงสี
โดย	รุ่งพลอย ล้อไพฑูรย์
สาขาวิชา	ทัศนศิลป์ แผนก ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ธณฤกษ์ ทิพย์วารี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศนวงศ์)

พิจารณาเห็นชอบโดย

..... ประธานกรรมการ
(ศาสตราจารย์ อธิสิทธิ์ ตั้งไฉลก)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ธณฤกษ์ ทิพย์วารี)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(อาจารย์ พรรษา พุทธิรักษา)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(อาจารย์ ดร. วิชญ มุกตามณี)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(รองศาสตราจารย์ รุ่ง ชีระพิจิตร)

57001211 : ทัศนศิลป์ แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโท

คำสำคัญ : จิตรกรรม, สื่อผสม, ศิลปะผ้า, ชีวิต, ธรรมชาติของชีวิต, ธรรมชาติของวัสดุ, มิติของสี

นางสาว รุ่งพลอย ล้อไพฑูรย์: "ชีวิต" ผ่านมิติแสงสี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ธณฤกษ์ ทิพย์วารี

การสร้างสรรคผลงานวิทยานิพนธ์ “ชีวิต ผ่านมิติแสงสี” เริ่มต้นมาจากประสบการณ์ชีวิตส่วนตัวนั่นคือ ความทุกข์ ทำให้ข้าพเจ้านึกทบทวนถึงชีวิตของมนุษย์ จนพบว่าปัญหานั้นทำให้เกิดทุกข์ ซึ่งไม่ว่าจะทุกข์ สุข ปัญหา หรือสิ่งต่างๆที่ได้พบเจอในแต่ละช่วงของชีวิต ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ผ่านเข้ามาและจะผ่านออกไป ความสุขและทุกข์ผสมรวมกันอยู่เป็นธรรมชาติของชีวิต ทัศนคติและมุมมองที่มีต่อปัญหานั้นทำให้เกิดสติ การเข้าใจ การยอมรับ การแก้ไข และการเดินหน้าต่อ บางครั้งความผิดพลาดไม่ใช่สิ่งที่เลวร้ายอย่างที่คิด อาจทำให้เกิดสิ่งใหม่ ที่นำไปสู่การเรียนรู้และประสบการณ์ใหม่ๆ บางสิ่งบางอย่างแก้ไขหรือทำลายทิ้งไม่ได้ แต่สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข นำไปสู่แรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานที่ต้องการนำเสนอทัศนคติ แนวความคิด มุมมองความคิดที่ข้าพเจ้ามีต่อธรรมชาติของชีวิตมนุษย์ ผ่านการสร้างสรรคผลงานผ้าที่ต้องการนำเสนอเอกลักษณ์ความเป็นธรรมชาติของผ้า แม้ว่าจะเป็นผ้าใยสังเคราะห์ 100% ก็ตาม โดยสื่อสารผ่านเทคนิคเฉพาะของผ้าชนิดนี้ วิธีการสร้างสรรค์ผลงานที่แสดงให้เห็นถึงมิติของสีและแสง ผลงานมีรูปแบบสองมิติและสามมิติ สามารถมองเห็นรูปทรงและสีสันท่างกันได้ เมื่อมองต่างมุมกัน ลักษณะการติดตั้งผลงานด้วยศิลปะการจัดวาง แสดงให้เห็นถึงความไม่แน่นอน ชั่วคราว ความอิสระ การผ่านเข้ามาและผ่านออกไป เกิดขึ้นใหม่และจบลง นำไปสู่สาระความหมายที่ว่ามุมมองที่มีต่อการมองศิลปะว่าไม่ได้มีเพียงแต่มุมมองด้านหน้าหรือด้านข้างเพียงเท่านั้น ชีวิตของมนุษย์ก็เช่นกัน ทัศนคติ มุมมองที่มีต่อการใช้ชีวิตนั้นส่งผลต่อมนุษย์ในด้านอารมณ์ความรู้สึก ไปจนถึงสติ การวิเคราะห์ การตัดสินใจในเรื่องราวต่างๆอันมีผลต่อการดำเนินชีวิตต่อไปในอนาคต

57001211 : Major (VISUAL ARTS)

Keyword : FINE ART, MIXED MEDIA, TEXTILE, LIFE, NATURE of LIFE, NATURE of STUFFS,
The ASPECT of COLOR

MISS RUNGPLOY LORPAITON : "LIFE" THROUGH THE ASPECT OF COLOR AND
LIGHT. THESIS ADVISOR : ASSISTANT PROFESSOR THANARIT THAIWAREE

The thesis named “LIFE THROUGH THE ASPECT OF COLOR AND LIGHT” has its root wrapping around one of my life experiences: suffering. This “suffering” in particular has made me ponder upon the life of a human, eventually leading to realization that problems are the cause of suffering. Suffering, happiness, or any other occurrences in a lifetime all come and pass. Happiness and suffering are entwined into the essence of life. Attitudes and points of view toward a certain issue altogether bear a fruit of consciousness, understanding, acceptance, solutions, and stepping forward on the path of life. Sometimes, mistakes are not as severe as one may think it would be; nonetheless, they may be the key to other possibilities which open to learning and new experiences. Some things cannot be fixed or undone; however, they could exist together in harmony. This notion has brought about an inspiration to create a workpiece that is meant to represent my attitudes, ideas, and points of view toward the essence of a human’s life. This creation using Organza fabric presents the essential characteristics of fabric, even though they are all 100% polyester, through a specific technique from this kind of fabric. This workpiece displays dimensions of colors and light, comprised of both 2D and 3D. Hence, different shapes and colors can be perceived from different aspects. The installation is based around artistic placements which demonstrate uncertainty, temporality, independency, the come-and-go, and the rise-and-fall, which altogether lead to a certain meaning; aspects toward art are not only to be in the front or the side. Similar to the life of a human, attitudes and points of view on how to live a life are the reason behind feelings, consciousness, analysis, decision makings which all decide the very next steps of life in the future.

กิตติกรรมประกาศ

ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณบิดา มารดา น้องทั้งสามคน และพี่ชเป็นอย่างมาก ที่เป็นທີ່ปรึกษา เป็นกำลังใจในการศึกษา เป็นกำลังคอยสนับสนุนและช่วยอำนวยความสะดวกแก่ข้าพเจ้าในทุกๆเรื่องได้เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณอาจารย์ภาควิชาจิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์ทุกท่านที่ได้สั่งสอน ถ่ายทอดวิชาความรู้ ประสบการณ์ต่างๆ ช่วยชี้แนะสิ่งที่เป็นประโยชน์ และเปิดโลกทัศน์แก่ข้าพเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งขอขอบพระคุณอาจารย์ธนฤทธิ์ ทิพย์วาริ ผู้เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่คอยให้คำปรึกษา ความรู้ ความกระจ่างแจ้ง รวมทั้งการถ่ายทอดประสบการณ์ ทำให้ข้าพเจ้าสามารถสร้างสรรค์ พัฒนา ปรับปรุงและแก้ไขจนเกิดเป็นผลงานวิทยานิพนธ์รูปแบบสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณอาจารย์ชลิต นาคพะวัน ผู้ซึ่งผลักดันให้ข้าพเจ้าเข้ามาศึกษาต่อที่คณะจิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์นี้ พร้อมทั้งสั่งสอน และให้คำชี้แนะอย่างดีตลอดมา

นอกจากนี้ ที่สำคัญที่สุด ขอขอบพระคุณทีมงานของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่สามารถสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นนี้ให้สำเร็จลุล่วงได้เลย ถ้าปราศจากลุงน้อย ป้าดา ป้าแนน พี่เอ๋ มอส ป้ายา จี๊ว กรีน ป้าพร ป้านุ้ย ลุงศักดิ์ พี่โอม เพื่อนน้องน้ำผึ้ง น้องๆจากโครงการ “สาระภาพ - Pictorial Reality” ที่ช่วยเรื่องสถานที่จนทำให้เกิดภาพสวยๆในสื่อมีลตมีเดียและเพื่อนทุกคน โดยเฉพาะเพื่อนในรุ่นที่มอบมิตรภาพดีๆต่อกัน ทำให้การเรียนมีความสุขและสนุกมากค่ะ

รุ่งพลอย ล้อไพฑูรย์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญภาพ	ฌ
บทที่ 1	1
บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของการสร้างสรรค์.....	2
จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์.....	3
ขอบเขตของการสร้างสรรค์.....	3
วิธีการศึกษา	4
แหล่งข้อมูล.....	4
บทที่ 2	5
ข้อมูลเกี่ยวกับการสร้างสรรค์.....	5
ทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรม.....	5
ประวัติของผ้า	6
อิทธิพลจากประสบการณ์ชีวิต.....	8
อิทธิพลทางด้านความคิดจากผลงานศิลปกรรม	14
ศิลปะอิมเพรสชันนิสม์ (Impressionism)	14
โกลด์ มอแน (Claude Monet).....	15
ศิลปะจัดวาง (Installation Art).....	16

คู โฮ ซูห์ (Do Ho Suh).....	17
เกเบรียล ดอห์น (Gabriel Dawe).....	19
นิค เคฟ (Nick Cave).....	20
ฮุสเซน ชาลายัน (Hussein Chalayan).....	21
หิน แร่.....	22
บทที่ 3.....	25
กระบวนการในการสร้างสรรค์.....	25
ทัศนธาตุที่ใช้ในการสร้างสรรค์.....	25
อุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างสรรค์.....	27
ขั้นตอน วิธีการสร้างสรรค์.....	31
ขั้นตอนการศึกษาและหาข้อมูล.....	31
ขั้นตอนการทำภาพร่าง.....	34
ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน.....	37
ขั้นตอนการติดตั้งผลงาน.....	45
บทที่ 4.....	49
การพัฒนาและการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์.....	49
ผลงานช่วงระดับปริญญาตรี.....	49
ผลงานช่วงก่อนวิทยานิพนธ์.....	52
ผลงานวิทยานิพนธ์.....	60
บทที่ 5.....	71
บทสรุป.....	71
รายการอ้างอิง.....	72
ประวัติผู้เขียน.....	74

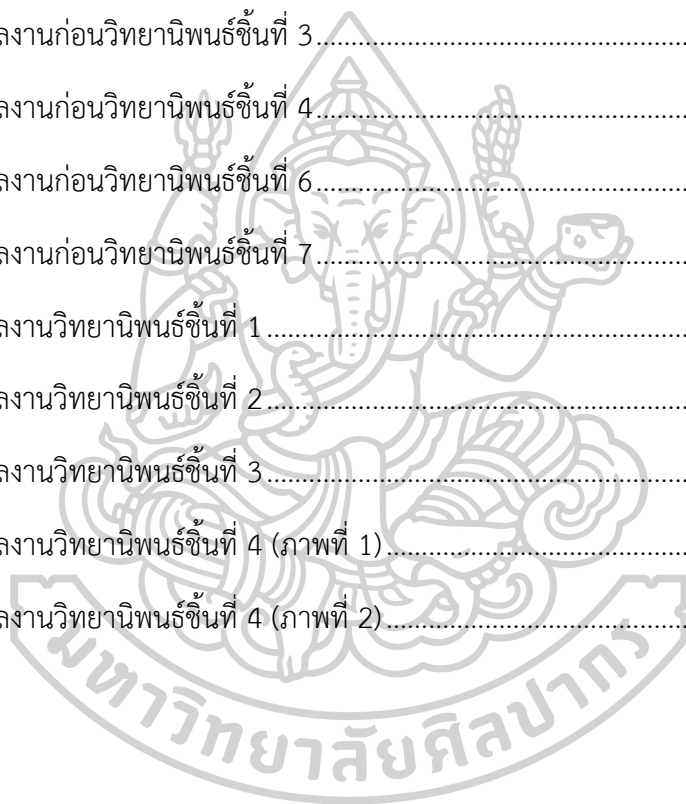
สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 : ผ้าไหมอوغانด์ (organdy).....	8
ภาพที่ 2 : ถุงของชำร่วยที่ทำจากผ้าแก้วใยโพลีเอสเตอร์ 100%.....	8
ภาพที่ 3 : ข้าพเจ้าในวัยเด็กที่ต้องเข้าฝือกตามหลักเป็นเวลาหลายปีเพื่อให้แขนตรง	9
ภาพที่ 4 : ข้าพเจ้ากับเพื่อนในวัยมัธยมที่ซ่อนมือด้วยผ้าเช็ดหน้าเสมอเมื่ออยู่นอกบ้าน.....	9
ภาพที่ 5 : ข้าพเจ้ากับป่าที่ประเทศบาฮามาส (The Bahamas) ตอนล่องเรือสำราญ	10
ภาพที่ 6 : ข้าพเจ้า เพื่อนและครู ที่สถาบันเรียนพิเศษ Talk English School Miami.....	10
ภาพที่ 7 : ข้าพเจ้าในเวลาทำงานที่ต้องใส่ปลอกคอเพื่อป้องกันการบาดเจ็บ	11
ภาพที่ 8 : Claude Monet ‘Impression Sunrise’ 1872	14
ภาพที่ 9 : Claude Monet ‘Water Lilies’ (Monet series).....	15
ภาพที่ 10 : Yayoi Kusama ‘All the Eternal Love I have for Pumpkins’	16
ภาพที่ 11 : Do Ho Suh ‘Gate’ ถ่ายด้วยตนเองที่งาน Singapore Art Biennale 2016.....	17
ภาพที่ 12 : Do Ho Suh ‘Home within Home’	18
ภาพที่ 13 : Do Ho Suh ‘New York City Apartment Corridor/ Ground Floor Plus	18
ภาพที่ 14 : Gabriel Dawe ‘Plexus no. 29’.....	19
ภาพที่ 15 : Nick Cave ‘Soundsuits’	20
ภาพที่ 16 : Hussein Chalayan ‘Bubble dress’ 2007	21
ภาพที่ 17 : แร่ Fluorite ถ่ายด้วยตนเองจาก The Smithsonian, DC.....	22
ภาพที่ 18 : แร่ Celestite ถ่ายด้วยตนเองจาก The Smithsonian, DC.....	22
ภาพที่ 19 : แร่ Mesolite with fluorapophyllite ถ่ายด้วยตนเองจาก The Smithsonian, DC ..	24
ภาพที่ 20 : หินกรวดแม่น้ำ.....	24
ภาพที่ 21 : หินกรวดทะเล	24

ภาพที่ 22 : อุปกรณ์สำหรับร่างภาพ.....	28
ภาพที่ 23 : อุปกรณ์สำหรับเย็บปัก.....	28
ภาพที่ 24 : อุปกรณ์ช่างต่างๆ.....	29
ภาพที่ 25 : ที่เย็บกระดาษ, กรรไกร, ไม้บรรทัด, เศษไหม	29
ภาพที่ 26 : ก้อนหินและลูกแก้ว	29
ภาพที่ 27 : กลุ่มไหมเส้นใหญ่ 11 สี	29
ภาพที่ 28 : จักรเย็บผ้า.....	29
ภาพที่ 29 : ซึ้ง	30
ภาพที่ 30 : ผ้าแก้วสีขาวและสีต่างๆ.....	30
ภาพที่ 31 : ปืนกาวและแท่งกาวสีใส	30
ภาพที่ 32 : ท่อลูมิเนียมขนาด 380 ซม. 2 เส้น และขนาด 450 ซม. 2 เส้น และเชือกฟาง	30
ภาพที่ 33 : กรอบเฟรมไม้, ท่อ PVC, เชือกไนลอน, บันไดพับ.....	30
ภาพที่ 34 : การตัดแปะด้วยผ้าทวิดย้อมสีเป็นภาพหุ่นลงเสื้อ	32
ภาพที่ 35 : การคอนทัวร์บนผ้าด้วยจักรเย็บผ้า.....	32
ภาพที่ 36 : การทดลองเทคนิคผ้าด้วยการมัดและนึ่ง แม่แบบคือลูกบอลพลาสติก.....	32
ภาพที่ 37 : ผลงาน ‘คลื่น’ จากวิชา Advanced Painting II เทคนิคผ้าด้วยการมัดและนึ่ง.....	32
ภาพที่ 38 : การทดลองเทคนิคผ้าด้วยการมัดและนึ่ง แม่แบบคือแก้วน้ำแบบมีหูหิ้ว	33
ภาพที่ 39 : ชิ้นงานที่ได้จากการทดลองเทคนิคผ้าด้วยการมัดและนึ่ง แม่แบบคือขวดแก้วกับจุกแก้ว.....	33
ภาพที่ 40 : ผลงาน ‘Untitled’ ที่ลองผสมระหว่างการเย็บซ้อนสีและลูกบับเบิลลงไป	33
ภาพที่ 41 : ผลงาน ‘บัว’ ที่มีการซ้อนกันของสีผ้าและลูกบับเบิล	33
ภาพที่ 42 : ภาพร่างผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 1	34
ภาพที่ 43 : ภาพร่างผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 2	34
ภาพที่ 44 : ภาพร่างผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 3	35
ภาพที่ 45 : ภาพร่างผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 4 (ภาพที่ 1)	35

ภาพที่ 46 : ภาพร่างผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 4 (ภาพที่ 2)	36
ภาพที่ 47 : ภาพร่างรวมผลงานชิ้นที่ 1 2 และ 4	36
ภาพที่ 48 : การเรียงสีผ้าของผลงานชิ้นที่ 1	38
ภาพที่ 49 : การเรียงสีผ้าของผลงานชิ้นที่ 2	38
ภาพที่ 50 : การเรียงสีผ้าของผลงานชิ้นที่ 3	38
ภาพที่ 51 : การเย็บด้วยจักรเย็บผ้า.....	39
ภาพที่ 52 : ปัญหาด้ายพันกันเนื่องจากกันเย็บ เมื่อชิ้นงานมีขนาดใหญ่ขึ้น.....	39
ภาพที่ 53 : รูปแบบการเย็บของผลงานชิ้นที่ 2.....	40
ภาพที่ 54 : รูปแบบการเย็บของผลงานชิ้นที่ 3.....	40
ภาพที่ 55 : การมัดผ้าด้วยหนังยางกับโมเดลก่อนนำไปนึ่งด้วยความร้อน.....	41
ภาพที่ 56 : ผ้าแก้วที่นึ่งและแกะหนังยางเรียบร้อยแล้ว	41
ภาพที่ 57 : ผ้าส่วนเกินที่ตัดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยรวมกันไว้.....	42
ภาพที่ 58 : ลูกบิดเบิลขนาดใหญ่โทนสีเขียว ฟ้าย น้ำเงินที่สมบูรณ์พร้อมประกอบ.....	42
ภาพที่ 59 : ลูกตุ้มที่พันเสร็จเรียบร้อยแล้ว	43
ภาพที่ 60 : การเย็บลูกตุ้มให้ติดกับผ้า เรียงสีตามที่ทำตำแหน่งไว้.....	43
ภาพที่ 61 : ชิ้นส่วนของผลงานทั้งหมดก่อนการประกอบรวมกัน.....	44
ภาพที่ 62 : ผืนผ้าที่สอดเข้าไปในโครงท่อ PVC.....	44
ภาพที่ 63 : การแกะลูกตุ้มด้วยการใช้กรรไกรตัดด้ายตัดเทปใส	44
ภาพที่ 64 : เส้นไหมที่แกะออกจากหลอดก่อนตัดให้ได้ระดับที่ต้องการ	44
ภาพที่ 65 : การติดลูกบิดกับเส้นไหม พร้อมมีตรวจส่วนที่เสร็จแล้วเพื่อไม่ให้พันกัน.....	45
ภาพที่ 66 : การติดตั้งผลงานลอยตัวแบบที่ 1.....	46
ภาพที่ 67 : การติดตั้งผลงานลอยตัวแบบที่ 2 การต่อโครงอลูมิเนียม	47
ภาพที่ 68 : การติดตั้งผลงานลอยตัวแบบที่ 2 การประกอบชิ้นงานเข้ากับโครงอลูมิเนียม.....	47
ภาพที่ 69 : การติดตั้งผลงานลอยตัวแบบที่ 2 การแขวนสลิงเพื่อดีงชิ้นงานขึ้นให้ได้ระดับ	47

ภาพที่ 70 : การติดตั้งชิ้นงานลอยตัวแบบที่ 2 การคลายเส้นไหม (ภาพที่ 1).....	48
ภาพที่ 71 : การติดตั้งชิ้นงานลอยตัวแบบที่ 2 การคลายเส้นไหม (ภาพที่ 2).....	48
ภาพที่ 72 : Mood Board และแบบร่างผลงานวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาตรี	50
ภาพที่ 73 : ผลงานเครื่องแต่งกายทั้ง 6 ชุด และรายละเอียดของผลงาน	51
ภาพที่ 74 : ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์โดยรวม (ภาพบน)	54
ภาพที่ 75 : ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 1	55
ภาพที่ 76 : ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 3	56
ภาพที่ 77 : ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 4	57
ภาพที่ 78 : ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 6	58
ภาพที่ 79 : ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 7	59
ภาพที่ 80 : ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 1	66
ภาพที่ 81 : ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 2	67
ภาพที่ 82 : ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 3	68
ภาพที่ 83 : ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 4 (ภาพที่ 1).....	69
ภาพที่ 84 : ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 4 (ภาพที่ 2).....	70

บทที่ 1

บทนำ

เนื่องด้วยผู้สร้างสรรค์จบปริญญาตรี สาขาวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เมื่อได้มาศึกษาต่อที่คณะจิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์ จึงได้มีการต่อยอดจากความสนใจดั้งเดิมคือ “ผ้า” ซึ่งได้นำมาใช้เป็นวัตถุดิบหลักในการสร้างสรรค์ผลงาน

เส้นใยผ้านั้นมี 3 ชนิด คือเส้นใยผ้าที่ทำจากเส้นใยธรรมชาติ 100%, ผ้าเส้นใยสังเคราะห์จากสารเคมี และเส้นใยสังเคราะห์จากวัสดุธรรมชาติ ซึ่งผ้าที่ข้าพเจ้าใช้สร้างสรรค์ผลงานนั้นคือ “ผ้าแก้ว” เป็นผ้าที่มีลักษณะบาง, ใส, หลากหลายสี บางผืนมีสีเหลื่อมกัน เป็นผลจากกระบวนการทอผ้าที่เส้นพุ่งและเส้นนอนที่มีสีแตกต่างกัน ผ้าแก้วเป็นผ้าทอจากเส้นใยสังเคราะห์ 100% เส้นใยสังเคราะห์จากสารเคมี อยู่ในกลุ่มผ้าโพลีเอสเตอร์ (Polyester) ด้วยเหตุนี้จึงมีลักษณะพิเศษที่สามารถสร้างสรรค์ให้มีการคงรูปทรงได้โดยไม่ต้องมีการเย็บปัก และความบางใสที่สามารถซ่อนสีของผ้าให้เห็นสีที่ต่างกันได้ ในแต่ละมุมมอง ซึ่งเหมาะแก่การสร้างสรรค์ผลงานของข้าพเจ้า

กล่าวถึงคำว่าธรรมชาติ ทุกคนอาจจะคิดถึงภาพความเขียวขจี, หมูสัตว์น้อยใหญ่ หรือการยิ้มแย้มของผู้คน ธรรมชาติถูกนำมาใช้เป็นแรงบันดาลใจให้ศิลปินสร้างสรรค์งานอยู่เสมอ ไม่เว้นแม้แต่ตัวข้าพเจ้าเอง แนวคิดเรื่องของธรรมชาตินี้มาจากการทดลองเทคนิคของผ้า ไม่ใช่เพียงแต่ผ้าที่ได้มาจากเส้นใยพืช หรือเส้นใยสัตว์เท่านั้นที่มีความเป็นธรรมชาติ แม้แต่เส้นใยสังเคราะห์ 100% อย่างผ้าแก้วก็มีความเป็นธรรมชาติเช่นกัน ผ้าบางสีใสธรรมชาติจากโรงงาน ราคาย่อมเยา ที่มองก็รู้ว่าทำมาจากเส้นใยสังเคราะห์ชนิดนี้ มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวอย่างความบางใส มีหลายสี จึงสามารถนำมาซ่อนสีได้ เพื่อสร้างให้เกิดมิติของสี และที่สำคัญที่สุดคือ มีความทนต่อความร้อนและไวต่อความร้อนในตัวเดียวกัน ขึ้นอยู่กับลักษณะของการใช้งาน “เรียกว่าธรรมชาติของวัสดุ”

เมื่อแม้แต่ผ้าใยสังเคราะห์นั้นยังมีความเป็นธรรมชาติในสายตาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงมีมุมมองถึงธรรมชาติของทุกสิ่ง หรือทุกสิ่งรอบตัวมีความเป็นธรรมชาติของตนเอง ข้าพเจ้าอาจจะมองสิ่งรอบตัวนั้นได้อย่างผิวเผินโดยเห็นแค่สิ่งที่เขาต้องการให้เห็น แต่ก็สามารถเข้าใจชีวิตของตนเองได้ นั่นก็คือ ความสนุก สบายใจ ปัญหาและความกังวลใจ เหมือนไม่น่าจะมารวมเป็นสิ่งเดียวกันได้ แต่จากที่สัมผัสตั้งแต่เล็กจนโตมานี้ ทุกสิ่งคือสิ่งเดียวกัน สามารถเกิดขึ้นมาได้ในเวลาไล่เลี่ยกัน อาจจะวันเดียวกัน คงอยู่ได้นานไม่เท่ากัน แต่ทุกอย่างจะผ่านไป และมีเรื่องเรื่องใหม่เข้ามาแทนที่ ทำให้ข้าพเจ้ามีความรู้สึกแบบนี้ก็เป็นเรื่องธรรมชาติ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นแรงบันดาลใจให้เกิดการสร้างสรรค์ผลงานเพื่อนำเสนอ

ความเป็นธรรมชาติของผ้า ที่ดูไม่เป็นธรรมชาติในมุมมองที่แตกต่างออกไป ควบคู่ไปกับมุมมองชีวิตของข้าพเจ้า ที่ถ่ายทอดทางผลงานผ่านมิติของสี และแสง

ความเป็นมาและความสำคัญของการสร้างสรรค์

สิ่งสำคัญที่ทำให้ข้าพเจ้าคิดว่าจะสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ออกมาเป็นอย่างไร ก็คือประสบการณ์ส่วนตัวของข้าพเจ้าในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งเป็นช่วงเวลาสั้นๆ แต่สามารถทำให้ตระหนักรู้ถึงบางสิ่งขึ้นมา และเข้าใจความเป็นธรรมชาติของชีวิตจริงๆ เข้าใจ ยอมรับ และพร้อมเดินหน้า มิใช่เพียงแค่เข้าใจ ยอมรับได้ แต่เป็นทุกข้ออยู่ตลอดเวลา

ข้าพเจ้าตระหนักได้ว่าชีวิตของมนุษย์มีทั้งเรื่องสุข เรื่องทุกข์ ผสมปนเปกันไป บางเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเรื่องยากที่จะยอมรับ บางเรื่องเป็นเรื่องที่เราต้องอุทิศตนในการแก้ไข บางเรื่องต้องอาศัยเวลาหรือต้องอาศัยความร่วมมือกันของคนในครอบครัว หรือบางเรื่องที่เหมือนจะมีเรื่อง เหมือนจะมีปัญหา ทั้งๆที่จริงๆไม่เป็นปัญหา แต่เรานั้นเองที่เป็นผู้รับปัญหาทั้งหมดไว้กับตัวของเรา ทำยสุดแล้วทุกสิ่งมีกลไกทางธรรมชาติ ตัวเรานั้นอาจเป็นต้นเหตุของปัญหาหรือเป็นแค่สิ่งแวดล้อมของปัญหา ก็แล้วแต่ข้อเท็จจริงและมุมมอง การกวดัดตนเองทั้งที่รู้ตัว และไม่รู้ตัว เป็นผลเสียที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจเจ้าของใจมากกว่าที่คิด ปัญหาผ่านเข้ามา และผ่านออกไปเป็นเรื่องธรรมชาติ ขึ้นอยู่กับทัศนคติ และการรับมือกับปัญหาว่าจะจัดการอย่างไรให้สามารถเดินหน้าต่อไปได้ สิ่งของที่มีปัญหา พัง หรือแตก บางอย่างก็ทิ้ง บางอย่างซ่อมได้ แต่ก็ไม่อาจเป็นเหมือนเดิมได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ชีวิตพิเศษกว่านั้น เมื่อมีปัญหา และผ่านไป ไม่มีใครที่จะเป็นเหมือนเดิม อาจแย่กว่าเดิม หรือดีกว่าเดิม ขึ้นอยู่กับทัศนคติ และมุมมอง บางปัญหานั้นแก้ไข หรือทำลายทิ้งไม่ได้ แต่สามารถอยู่ร่วมกันได้

ด้วยเรื่องดังที่กล่าวมานี้ ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจคำว่าพอดี ทำสิ่งที่ทำได้ในข้อจำกัดนั้นให้ดีที่สุด เพื่อก้าวต่อไปข้างหน้า การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ชุดนี้จึงต้องการแสดงความคิด ความรู้สึกผ่านมุมมองที่ข้าพเจ้ามีต่อคำว่าชีวิตและธรรมชาติ สิ่งที่อยู่เหมือนบอบบาง แต่มีมิติ มีการวางแผน มีความแข็งแรงมากกว่าที่คิด หรือไม่เป็นอย่างที่คิด อย่างหนักเป็นเบา เบาเป็นหนัก หรือแน่นแต่ผ่อนคลายเป็นต้น โดยดึงความเป็นธรรมชาติของผ้าแก้ว ซึ่งเป็นผ้าใยสังเคราะห์ 100% ด้วยการใช้ความร้อนอย่างการนึ่ง และอบ เพื่อให้คงรูปเป็นรูปทรงที่ต้องการโดยไม่ต้องเย็บ ซึ่งเป็นความพิเศษของผ้าชนิดนี้ ผลงานสร้างสรรค์ที่เริ่มจากผ้าและเทคนิคผ้า ที่มีการวางแผนควบคุมกระบวนการสร้างสรรค์เพื่อให้เป็นไปตามที่ต้องการ ผ่านการตีความเรื่องธรรมชาติของชีวิต ทำให้เห็นความจริงที่ปรากฏว่าไม่มีสิ่งใดที่เราสามารถควบคุมได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ แม้ว่าตั้งใจควบคุมให้รัดกุมเพียงใดก็ตาม นำไปสู่ความตระหนักรู้ ความเข้าใจ และการยอมรับที่ปรากฏขึ้นในใจว่า สิ่งที่ไม่ได้เป็นเหมือนอย่างที่คิดไว้ก็ไม่ได้แย่อะไรไป บางครั้งทำให้เกิดเป็นสิ่งใหม่ ที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ มีความสนุก และความน่าตื่นเต้นในความรูสึกของข้าพเจ้าด้วย

จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์นี้เริ่มจากผ้าและเทคนิคของผ้า เพื่อนำเสนอธรรมชาติของชีวิต มุมมองที่เห็นความเป็นธรรมชาติของทุกสิ่งรอบตัว ธรรมชาติของผ้าที่แม้จะเป็นผ้าใยสังเคราะห์ ผ่านมุมมองชีวิตของข้าพเจ้า ความรู้สึกถึงความไม่แน่นอน ไม่เป็นอย่างที่คิด หรือเป็นมากเป็นน้อย กว่าที่คิด ซึ่งมีจุดมุ่งหมายในประเด็นต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาแนวคิดของตนเองในเรื่องชีวิตและธรรมชาติของชีวิต ทศนคติที่มีต่อการสร้างสรรค์ การรับมือกับการอยู่ร่วมกันกับปัญหา เพื่อให้เกิดการเข้าใจและยอมรับแบบแท้จริง นอกจากนี้ยังเพื่อให้เกิดสติ สมาธิ และความใจเย็น
2. เพื่อศึกษา ทดลองและสำรวจลักษณะทางกายภาพของผ้าใยสังเคราะห์ ลักษณะทางอารมณ์ของผ้า เทคนิคผ้า ความเข้าใจในผ้า รวมถึงการเลือกใช้สอยผ้าตามอารมณ์และความรู้สึกผ้าในงานศิลปะ ซึ่งถือเป็นการต่อยอดจากความรู้เดิม
3. เพื่อสร้างสรรค์และเผยแพร่ผลงานจิตรกรรมจากผืนผ้าในรูปแบบที่แตกต่างออกไป เปิดมิติมุมมองที่มีต่อคำว่าธรรมชาติและชีวิต ด้วยสิ่งที่คุณขัดกัน อย่างความหนักที่ดูเบา บอบบางอ่อนโยนแต่ก็แข็งแกร่ง สีและแสงที่ผสมกัน ให้เห็นถึงความแตกต่างที่สัมผัสได้เมื่อมองต่างมุม นำไปสู่ความตระหนักรู้ว่าสิ่งที่ไม่ได้เป็นเหมือนดังใจคิดก็ไม่ได้แยแสออกไป อาจเป็นสิ่งใหม่ ที่ช่วยเปิดมุมมองด้านอื่นของเราขึ้นมาได้ด้วย

ขอบเขตของการสร้างสรรค์

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา ต้องการนำเสนอธรรมชาติของชีวิต ผ่านรูปร่างรูปทรงที่คุณขัดกัน อย่างความอ่อนโยน บอบบาง ที่แข็งแรงทนทานมากกว่าที่คิด หรือสิ่งที่ไม่เป็นอย่างที่คิดอย่างว่าหนักที่ดูเบา ความแน่นที่ดูอ่อนคลาญ สบายตา สิ่งนี้อาจไม่เป็นอย่างที่คิด ที่อยู่ร่วมกันได้อย่างลงตัว โดยการต้องการตั้งธรรมชาติและอารมณ์ของผ้าใยสังเคราะห์ 100% ที่มีลักษณะพิเศษในเรื่องของความบางใส การทนและไวต่อความร้อน ด้วยคุณลักษณะแบบนี้ถือเป็นเอกลักษณ์หรือธรรมชาติของผ้าชนิดนี้ โดยมีรายละเอียดปลีกย่อยแตกต่างกันไปตามแต่ละชิ้นงาน เนื่องจากต้องการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นใหญ่ และชิ้นเล็กผสมกันไป
2. ขอบเขตด้านรูปแบบ รูปร่างรูปทรงของผ้าที่แตกต่างไปจากความเป็นสองมิติแบบเดิมนอกจากนี้ยังมีการเล่นกับธรรมชาติของผ้าด้วยเทคนิคผ้าที่ทำได้เฉพาะในผ้าใยสังเคราะห์ การควบคุมรูปทรง ด้วยการใช้โมเดลจากธรรมชาติ ให้เป็นทรงกลม มน ที่มีขนาดต่างกัน ก่อนนำไปนึ่งด้วยความร้อนให้เกิดการคงรูปทรงเหมือนโมเดลที่ใช้ การเลือกชนิดของไหม การเย็บที่มีแบบแผนที่มีการจัดระเบียบ แต่ก็มีด้ายรุ่มที่ยุงเหยิง ผ้าที่ผ่านการฉีกไม่ใช่การตัด รูปร่างรูปทรงของชิ้นงานที่เกิดการควบคุมให้มีความสูงต่ำที่ต่างกัน การควบคุมแบบร่างและรูปแบบของการเย็บ มีการเลือกสีผ้าและตัด

เย็บให้มีการซ้อนสีกัน เพื่อให้เกิดมิติของสีและแสง โดยทั้งรูปร่าง รูปทรงและสีเส้น ทำให้เกิดความแตกต่างเมื่อมองจากมุมที่ต่างกัน

วิธีการศึกษา

วิธีการศึกษาค้นคว้าของข้าพเจ้าที่นำไปสู่การสร้างสรรค์ผลงานมีดังนี้

1. การพัฒนาต่อยอดเทคนิคผ้าที่มาจากผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ จากนั้นร่างแบบไปเรื่อยๆ เพื่อถ่วงกรองความคิด
2. รวบรวมข้อมูลจากทั้งหนังสือ และสื่อต่างๆ ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับจิตวิทยา, การปรับตัว, ปัญหาทางสังคม, ศิลปะอิมเพรสชันนิสม์ (Impressionism), ผ้า, เทคนิคผ้า, งานศิลป์ต่างๆ เป็นต้น จากนั้นรวบรวมและปรับความคิดด้วยการจดบันทึก ควบคู่กับการดูปรับเปลี่ยนร่างที่ร่างไว้ เพื่อพัฒนาให้เกิดเป็นแนวความคิดในการสร้างสรรค์ผลงาน
3. ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติม กำหนดขอบเขตในการทำงานและการนำเสนอ ปรับแบบร่างชิ้นงานกับช่าง ให้คำนึงถึงโครงสร้างที่สร้างสรรค์ได้จริง โดยที่ยังสอดคล้องตรงตามแนวความคิด และอารมณ์ความรู้สึกของผู้สร้างสรรค์ให้มากที่สุด
4. สร้างสรรค์ผลงานจริงจากผ้าใยสังเคราะห์ ด้วยการเย็บปักบนผ้า และการนั่งด้วยความร้อน
5. วิเคราะห์ วิจารณ์ผลงานโดยอาจารย์และตนเองถึงทั้งข้อดีและข้อบกพร่อง เพื่อการแก้ไขปรับปรุง และพัฒนาในผลงานชิ้นต่อไป
6. รวบรวมข้อมูลในทุกกระบวนการขั้นตอนและเขียนเป็นเอกสารประกอบวิทยานิพนธ์

แหล่งข้อมูล

1. หนังสือจิตวิทยา, ประวัติศาสตร์ศิลปะ, องค์ประกอบศิลป์ และหนังสืออื่นๆที่เกี่ยวข้อง
2. บทความทั่วไป, บทความเชิงวิชาการจากหนังสือพิมพ์ และสื่อออนไลน์ต่างๆ
3. ข้อมูลที่ได้รับจากประสบการณ์ส่วนตัว ทั้งเรื่องทั่วไปในชีวิตประจำวัน และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางจิตวิทยา รวมถึงการวิเคราะห์เรื่องธรรมชาติของสิ่งต่างๆรอบตัว
4. ข้อมูลที่ได้จากการทดลองเทคนิคผ้าต่างชนิดกัน โดยเฉพาะผ้าแก้ว ซึ่งเป็นผ้าใยสังเคราะห์

บทที่ 2

ข้อมูลเกี่ยวกับการสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์หัวข้อ “ชีวิต” ผ่านมิติแสงสี หรือ “LIFE” THROUGH THE ASPECT OF COLOR AND LIGHT. มีข้อมูลที่ใช้ในการสร้างสรรค์ในหลายแขนงที่แตกต่างกัน โดยเนื้อเรื่องหลักนั้น ข้าพเจ้าได้ศึกษาจากประสบการณ์ชีวิตของข้าพเจ้า และของคนรอบตัว ผ่านการวิเคราะห์ จนกลายเป็นเรื่องราวที่ข้าพเจ้าต้องการที่จะบอกเล่าผ่านผลงานของข้าพเจ้า นอกจากนี้ อิทธิพลสำคัญที่ทำให้เกิดงานวิทยานิพนธ์ชุดนี้ คือการต่อยอดความสนใจเดิมของข้าพเจ้าอย่างงานผ้าที่ได้รับมาจากการศึกษาด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายมาก่อน และสิ่งที่ข้าพเจ้าสนใจเป็นพิเศษคือ ความแตกต่าง สิ่งที่อยู่ขัดแย้งที่อยู่ด้วยกันได้อย่างลงตัว ข้าพเจ้าชอบศิลปะ ศิลปะในหลากหลายแขนง ไม่ว่าจะเป็นงานจิตรกรรม ประติมากรรม งานออกแบบเครื่องแต่งกาย หรือศิลปะในแขนงอื่นก็ตาม

ดังนั้นศิลปะนิพนธ์บทนี้จึงเป็นการนำองค์ความรู้ ข้อมูลที่ได้ศึกษามารวบรวมไว้ด้วยกันอย่างทัศนคติ, ประสบการณ์ชีวิต, จิตวิทยา, ศิลปะอิมเพรสชันนิสม์ (Impressionism), ศิลปะการจัดวาง (Installation Art) หรืออิทธิพลทางด้านความคิดจากผลงานของศิลปินที่ชื่นชอบในสาขาที่ต่างแขนงกันไป โดยนำองค์ความรู้ที่ศึกษามาค้นคว้า และสังเคราะห์จนนำไปสู่การสร้างสรรค์งานศิลปะเกิดเป็นแนวคิดหลัก และกระบวนการในการสร้างสรรค์ผลงานของข้าพเจ้า

ทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรม

ข้าพเจ้าเคยเป็นเพียงเด็กคนหนึ่งคิดว่าอยากจะเข้าเรียนต่อทางด้านศิลปะ โดยที่ตนเองก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าอยากเรียนศิลปะแบบไหน เรียนจบไปจะทำอาชีพอะไร หลังจากที่ข้าพเจ้าเรียนการออกแบบเครื่องแต่งกาย คณะมัณฑนศิลป์ ก่อนจะมาต่อยอดเข้าคณะจิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์ สิ่งที่ข้าพเจ้าได้ค้นพบต่อจากนั้นคือ ศิลปะอยู่กับเราทุกที่ ไม่จำเป็นว่าต้องเป็นภาพเขียนสวยงาม หรือรูปสลัก ที่อยู่ในกรอบในพิพิธภัณฑ์ แต่การแต่งกายของคน, การแต่งหน้าทำผม, การตกแต่งหน้าร้าน, สีเส้นต่างๆที่พบระหว่างทาง, ใบปลิวหรือป้ายโฆษณาที่แอบติดอยู่ที่กำแพง และอื่นๆอีกมากมาย มีอยู่ควบคู่กับชีวิตของเราไปอย่างเป็นธรรมชาติ จนกลายเป็นเรื่องชินตาที่บางทีเรามองข้ามไป ดังนั้นอาจจะกล่าวได้ว่า คำว่าศิลปะในนิยามของข้าพเจ้าสำหรับผลงานชุดนี้คือ “ธรรมชาติที่อยู่ในชีวิตประจำวัน” หรือ “การเลียนแบบธรรมชาติ” (นิ่มเสมอ, 2557) ซึ่งธรรมชาติไม่ได้แสดงออกแต่เพียงรูปร่าง รูปทรง แต่มีอารมณ์ ความรู้สึกอยู่ร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นความงาม ความสุข ความกลัวหรือความเศร้าใจที่มีความงามอยู่ในนั้น

ศิลปะเป็นคำที่มีทั้งความหมายกว้าง และความหมายจำเพาะเจาะจง ซึ่งขึ้นอยู่กับนักปราชญ์ หรือผู้ให้คำนิยามแต่ละคน ในแต่ละยุคสมัย “ธรรมชาติ” หรือ “การเลียนแบบธรรมชาติ” เป็นสิ่งที่ ศิลปินเลือกใช้เป็นแรงบันดาลใจสร้างสรรค์ผลงานเป็นจำนวนมาก ศิลปะเกิดขึ้นมาตั้งแต่ก่อนที่มนุษย์ จะได้มีภาษาไว้ใช้เสียด้วยซ้ำ ถ้านับจนถึงตอนนี้เมื่อเวลาผ่านล่วงเลยมา ธรรมชาติก็ยังคงถูกศิลปินใช้เป็น แรงบันดาลใจสร้างสรรค์อยู่อย่างต่อเนื่อง ข้าพเจ้าเองก็เป็นคนหนึ่งที่ใช้ธรรมชาติมาเป็นแรงบันดาลใจ ในการสร้างสรรค์ผลงาน โดยมีเรื่องราวถึงธรรมชาติของชีวิต ผ่านการสร้างสรรค์ศิลปะด้วยผ้า เพื่อนำเสนอรูปแบบ มุมมองที่แตกต่างออกไป เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไปแล้ว เทคโนโลยีที่ก้าวหน้าขึ้น ทำให้ ศิลปิน หรือผู้สร้างสรรค์งานศิลปะมีทางเลือกที่จะสร้างสรรค์ผลงานที่มีความสดใหม่ออกมาได้ แม้ว่า ศิลปะจะเกิดขึ้นมาเนิ่นนานแล้วก็ตาม

ประวัติของผ้า

“ผ้า” คือ สิ่งที่ได้จากการนำวัสดุธรรมชาติและวัสดุสังเคราะห์มาทำเป็นเส้นใย ก่อนสานกัน ด้วยเส้นนอนและเส้นพุ่งให้เกิดเป็นผืนผ้า มีใช้มาตั้งแต่ก่อนคริสต์ศักราช โดยในอดีตมักเป็นเส้นใยที่ได้ จากธรรมชาติอย่าง ลินิน (Flex) โดยในปี 2016 ได้มีการสำรวจค้นพบชุดที่ตัดเย็บจากผ้าลินินเนื้อ ละเอียดที่มีอายุระหว่าง 3,482-3,103 ปีก่อนคริสต์ศักราช ถือว่าเป็นเครื่องนุ่งห่มที่เก่าแก่ที่สุดที่เคย ค้นพบมา โดยสามารถบ่งบอกอายุได้แน่นอนจากเทคโนโลยีในปัจจุบันที่มีความทันสมัย (ทวยุทธานนท์ , 2560)

ผ้าถูกนำไปใช้ประโยชน์ได้หลายอย่าง ที่พบเป็นหลักคือการทำเครื่องแต่งกาย เครื่องนุ่งห่ม เครื่องใช้ อย่างเช่น รองเท้า กระเป๋า เป็นต้น ปัจจุบันนี้มีการผลิตผ้าด้วยวิธีการทางอุตสาหกรรม ด้วย ความสะดวกด้านเวลา จำนวนผ้า จำนวนคน ก่อนจะมาเป็นผ้าในปัจจุบันนั้น ต้องมีการใช้เส้นใยในการ ผลิต โดยเส้นใยที่ใช้ในการผลิตผ้ามีทั้งหมด 3 ชนิด

1. เส้นใยผ้าที่ทำจากเส้นใยธรรมชาติ 100% เช่น เส้นใยฝ้าย, เส้นใยไหม, เส้นใยลินิน และเส้นใยขนสัตว์ เป็นต้น
2. เส้นใยสังเคราะห์จากสารเคมี เช่นผ้าไนลอน (Nylon), ผ้าสแปนเด็กซ์ (Spandex), ผ้าโพลีเอสเตอร์ (Polyester) เป็นต้น
3. เส้นใยสังเคราะห์จากวัสดุธรรมชาติเช่น ผ้าเรยอน (Rayon) เป็นต้น

ซึ่งผ้าที่ข้าพเจ้าใช้เป็นหลักในการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ชุดนี้ คือ “ผ้าแก้ว” หรือ “ผ้า ไหมแก้ว” ซึ่งผลิตจากเส้นใยโพลีเอสเตอร์ 100% แต่ไม่ได้หมายความว่าผ้าแก้วเพียงชนิดเดียว เท่านั้นที่เป็นโพลีเอสเตอร์

โพลีเอสเตอร์ (Polyester) เป็นเส้นใยที่ผลิตโดยผ่านกระบวนการรวมตัวของสารประกอบจำพวกปิโตรเคมี จำพวกเอทานอล ผ่านกรรมวิธีทางเคมีจึงได้เป็นเส้นด้ายลักษณะเป็นเส้นใยยาว นุ่มเงามัน ก่อนผ่านกระบวนการผลิตเป็นผ้า ผ้าที่ทอจากเส้นใยโพลีเอสเตอร์นี้มีหลายแบบนอกจากผลิตเป็นผืนผ้าที่ได้จากเส้นใยโพลีเอสเตอร์อย่างเดียวแล้ว ยังนิยมนำเส้นใยโพลีเอสเตอร์ผสมกับเส้นใยชนิดอื่นด้วย เช่น เรยอน, ไหม, ฝ้าย, ลินิน, ขนสัตว์ เป็นต้น มักผสมในสัดส่วนไม่ต่ำกว่า 60% เช่น โพลีเอสเตอร์ 65% ฝ้าย 35% เป็นต้น การที่นำเส้นใยโพลีเอสเตอร์ผสมกับเส้นใยชนิดอื่นๆ เป็นการพัฒนาเพื่อให้ผ้าที่ได้จากเส้นใยผสมมีคุณสมบัติดีขึ้น ทั้งในด้านความสวยงาม ความคงทนและความเหมาะสมต่อประโยชน์ในการใช้สอย โดยคุณสมบัติของโพลีเอสเตอร์ (ฤดี, 2559) แยกได้เป็นคุณสมบัติของเส้นใยด้านกายภาพและคุณสมบัติของเส้นใยด้านชีวภาพ

คุณสมบัติของเส้นใยด้านกายภาพ

1. มีความเหนียวแตกต่างกันตั้งแต่ เมื่อเปียก ความเหนียวจะลดลง
2. มีความยืดหยุ่นดี ไม่ยับง่าย และคงขนาดได้ดี
3. ตูดความชื้นได้ต่ำ ย้อมสีติดยาก
4. การทนความร้อน จะหลอมละลายที่อุณหภูมิ 230-290 องศาเซลเซียส เส้นใยนี้ถ้า

ผ่านขบวนการที่ทำให้ยู่ตัวด้วยความร้อน (Heat Setting) ซึ่งมีทั้งการรีด การจับจีบ การนึ่ง จะไม่ยืดหรือหดไม่ยับ โดยต้องใช้อุณหภูมิที่ต่ำกว่าจุดหลอมเหลว เส้นใยจึงจะไม่เป็นอันตราย ความร้อนไม่ทำให้สีของเส้นใยจางลง เมื่อไหม้ไฟจะเกิดควัน สีดำ เกาะกันเป็นป็น เป็นเป็นเม็ดกลมแข็ง ปี้ไม่แตก

คุณสมบัติของเส้นใยด้านชีวภาพ

สารฟอกขาว, สบู, ผงซักฟอก ไม่ทำให้เส้นใยเสียหาย นอกจากนี้ยังทนต่อแสงแดด เก็บไว้นานมอด แมลง และเชื้อราที่ไม่ทำอันตรายเหมาะแก่การนำมาทำงานศิลปะเป็นอย่างดี

ผ้าโพลีเอสเตอร์ (Polyester) ที่ใช้เป็นหลักในการสร้างสรรค์ผลงานคือ “ผ้าแก้ว” หรือ “ผ้าไหมแก้ว” ที่มีลักษณะเป็นผ้าโพลีเอสเตอร์ 100% เท่านั้น สัดส่วนของเส้นใยโพลีเอสเตอร์ที่ไม่เท่ากันทำให้ผ้าแก้วบางชนิดเท่านั้นที่สามารถนำมาใช้ทำเทคนิคผ้าที่นึ่งด้วยความร้อนเพื่อให้คงรูปทรงได้ (Heat Setting) ซึ่งเป็นเทคนิคหลักที่ข้าพเจ้าใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานชุดนี้ โดยผ้าแก้วจากใยโพลีเอสเตอร์ (Polyester) 100% นี้จะมีความแข็งของผ้า มีทั้งแบบใสและแบบขุ่น ย้อมสีติดยาก มีราคาถูก ราคาประมาณ 20-30 บาทต่อเมตร แล้วแต่ปริมาณการซื้อ ทำให้ไม่เป็นที่นิยมในการนำไปทำเครื่องแต่งกาย เนื่องจากมีความคัน ไม่สบายตัวเมื่อสวมใส่ มักจะนำไปใช้ทำถุงของชำร่วยมากกว่า ส่วน “ผ้าแก้ว” หรือ “ผ้าไหมแก้ว” ที่เรียกอีกอย่างว่า ผ้าไหมอแกนดี้ (organdy) นั้นเป็นผ้าที่มีราคาแพง มีความทึบแสงมากกว่า เนื้อนุ่ม นวลละเอียด มักใช้ในการตัดเย็บเครื่องแต่งกาย โดยเฉพาะชุดราตรี ผ้าทั้ง 2 ชนิดนี้มีชื่อเรียกพื้นฐานที่เหมือนกันจึงอาจทำให้เกิดความสับสนได้เมื่อซื้อเป็นครั้งแรก

ภาพที่ 1 : ผ้าไหมอوغانด์ (organdy)

ที่มา : <http://bungareben.com/organdy-fabric/organdy-fabric-crepe-pink-a806>

ภาพที่ 2 : ถุงของชำร่วยที่ทำจากผ้าแก้วใยโพลีเอสเตอร์ 100%

ที่มา : <https://www.facebook.com/souvenirbag/>

อิทธิพลจากประสบการณ์ชีวิต

ความเป็นมา

ข้าพเจ้าเป็นคนหนึ่งที่คิดว่าตนเองเรียนรู้ชีวิตจากประสบการณ์ชีวิตส่วนตัวที่ผ่านมา เรียนรู้ชีวิตของคนรอบข้างและจากคำบอกเล่าจากบิดา และไม่เคยนำเรื่องประสบการณ์ชีวิตส่วนตัวมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานมาก่อน ใช้เพียงแค่เป็นแรงผลักดันให้ตนเองเท่านั้น

ข้าพเจ้าเกิดในครอบครัวคนจีน มีวัฒนธรรมแบบคนจีนที่ลูกสาว หลานสาวจะเป็นรองกว่าลูกชายและหลานชาย ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็สามารถพูดได้ว่าข้าพเจ้าเติบโตมาในครอบครัวที่อบอุ่นดีและมีความสุขในชีวิตวัยเด็ก ข้าพเจ้ามีความบกพร่องทางร่างกายตั้งแต่กำเนิด โดยมีแขนซ้ายสั้นและนิ้วมือเพียงแค่ 4 นิ้วเนื่องจากกระดูกที่หายไป ข้าพเจ้าเป็นเด็กขี้อาย ขี้แยะและไม่ยอมคนไปพร้อมๆกัน ในวัยเด็กก็ไม่มีประสบการณ์โดนกลั่นแกล้งมากนัก ไม่มีความทรงจำที่ระลึกได้เลย เมื่อเติบโตขึ้นในวัยมัธยมก็เป็นเด็กสาวทั่วไปที่เริ่มมีความสนใจในเพศตรงข้าม เริ่มมีความเขินอาย และต้องการปกปิด ซ่อนเร้น โดยการใส่ผ้าเช็ดหน้าคลุมที่มือของข้าพเจ้าตลอดเวลาในเวลาที่ไปสถานที่ใดก็ตาม

ข้าพเจ้าเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนต้องมีจุดเปลี่ยน จุดสำคัญ หรือจุดๆหนึ่งที่เป็นจุดเริ่มต้นของการที่เราเป็นเราอย่างในทุกวันนี้ ซึ่งช่วงสำคัญของข้าพเจ้านั้น เริ่มต้นเมื่อตอนปิดภาคการศึกษาใหญ่ (เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2) ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นเวลา 3 เดือนพร้อมกับป้า ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ว่าไม่มีสิ่งใดทำร้ายตนเองได้เท่ากับจิตใจของเราเอง ข้าพเจ้าได้มีโอกาส

ฝึกภาษา ท่องเที่ยวและช่วยงานเล็กๆน้อยๆซึ่งเป็นกิจการของครอบครัวป่า สภาพแวดล้อมของสังคม ทำให้ได้รู้จักคุณค่าของตนเองและเริ่มมีเป้าหมายในชีวิต เมื่อกลับมาสู่สังคมไทยอีกครั้ง ผ้าเช็ดหน้าทุกผืนก็ไม่มีควมจำเป็นอีกต่อไป

ภาพที่ 3 : ข้าพเจ้าในวัยเด็กที่ต้องเข้าฝือกตามเหล็กเป็นเวลาหลายปีเพื่อให้แขนตรง

ภาพที่ 4 : ข้าพเจ้ากับเพื่อนในวัยมัธยมที่ชอบมือนิ้วด้วยผ้าเช็ดหน้าเสมอเมื่ออยู่นอกบ้าน

ข้าพเจ้าเป็นคนชอบการคิด การพูดคุยกันอย่างเป็นเหตุเป็นผล นิสัยนี้น่าจะเริ่มจากการพูดคุยกันของข้าพเจ้ากับบิดาตั้งแต่ในวัยเด็กจนถึงปัจจุบัน ข้าพเจ้าตระหนักได้ว่า การพูดคุยกันเป็นสิ่งสำคัญมาก โดยเฉพาะการพูดคุยกันในโอกาสที่สมควรหรือการรู้จักกาลเทศะนั่นเอง หลังจบการศึกษาระดับปริญญาตรี ข้าพเจ้าได้ไปเรียนภาษาที่ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นเวลาหนึ่งปี การไปครั้งนี้เป็นช่วงเวลาที่ยาวนานพอที่จะทำให้ข้าพเจ้าได้รับอิทธิพลทางความคิด ทักษะคติ ความกล้า จากการท่องเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ เพื่อนต่างชาติ และการเรียนจนล่อหลอมกลายเป็นตัวตนของข้าพเจ้าอย่างเช่นทุกวันนี้

ภาพที่ 5 : ข้าพเจ้ากับป่าที่ประเทศบาฮามาส (The Bahamas) ตอนล่องเรือสำราญ

ภาพที่ 6 : ข้าพเจ้า เพื่อนและครู ที่สถาบันเรียนพิเศษ Talk English School Miami

ปัญหาที่แก้ไม่หลุด

ส่วนที่สำคัญที่สุดที่ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจถึงความต้องการของตนเองว่า สิ่งใดที่ต้องการนำเสนอในการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ชุดนี้ คือคำว่า “ปัญหา” ไม่ใช่ข้าพเจ้าไม่เคยพบเจอปัญหามาก่อน อาจจะพูดได้ว่าพบเจอจนชินตั้งแต่เด็กจนเป็นปกติต่างหาก ซึ่งปัญหาทั้งหมดจะเป็นการต่อสู้กับตนเองจากสายตาของบุคคลรอบข้าง ปัญหาที่มาจากความกังวลที่มีต่อมือของตนเองที่ข้าพเจ้าคิดตลอดมาว่าไม่เป็นปัญหา ข้าพเจ้าโชคดีมีคนรอบข้างที่ดี อย่างบิดามารดา ครอบครัวยุติ และเพื่อนๆที่ทำให้วัยเด็กและวัยรุ่นของข้าพเจ้าผ่านพ้นมาได้ด้วยดี

ข้าพเจ้าพบเจอความเจ็บป่วยจนถึงขั้นเข้าออกโรงพยาบาลเป็นปีในช่วงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จนได้เป็นคนไข้สำหรับการศึกษาของโรงพยาบาลศิริราช เนื่องจากปัญหาเกี่ยวกับการขาดและเกินของอวัยวะภายใน นั่นเป็นครั้งแรกที่ทำให้เกิดความท้อแท้ในโชคชะตาตนเอง เมื่อตั้งหลักได้ความเจ็บป่วยครั้งใหม่ก็เกิดขึ้นอีกในขณะที่ข้าพเจ้าเริ่มศึกษาปริญญาโท ซึ่งทำความรู้จักกันได้ 3 ปีเท่านั้นเอง โรคกระดูกคอเสื่อมของข้าพเจ้า อาจเป็นผลสืบเนื่องจากการขาด เกินของอวัยวะ กระดูกคอที่มีมากกว่าคนทั่วไป 1 ข้อ หรือจากการใช้ชีวิตประจำวันอย่างแขนซ้ายที่สั่นทำให้การเย็บผ้าที่เคยทำมาติดทำติดทาง จนทำให้กระดูกคอเริ่มผิดรูปไป ซึ่งใช้เวลามากกว่า 6 ปีกว่าจะปรากฏอาการออกมา จนข้าพเจ้าต้องหยุดการเรียนเพื่อรักษาตัว จนถึงตอนนี้เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องที่ยังก้าวผ่านได้ลำบาก ข้าพเจ้ายังเป็นเพียงคนคนหนึ่งที่มีกิเลสในชีวิต การป่วยครั้งนี้ไม่มีวันหาย ทำได้แค่รักษาตัวให้ดี เมื่อกำเริบขึ้นมาก็ต้องเหมือนเริ่มนับหนึ่งใหม่อีกครั้ง ซึ่งข้าพเจ้านับหนึ่งใหม่มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

ภาพที่ 7 : ข้าพเจ้าในเวลาที่ทำงานที่ต้องใส่ปลอกคอเพื่อป้องกันการบาดเจ็บ

การหลุดพ้น (จริงหรือ?)

ข้าพเจ้าไม่มั่นใจว่าจะสามารถใช้คำว่าหลุดพ้นได้หรือไม่ แต่เหตุการณ์นี้เป็นต้นเหตุของเรื่องราวที่ใช้ในการสร้างสรรค์วิทยานิพนธ์ชุดนี้ ซึ่งตอนนั้นข้าพเจ้าป่วยเป็นโรคกระดูกคอเสื่อมแล้ว เหตุการณ์ที่ได้พบคือ น้องชายของข้าพเจ้ารับประทานยาคลายเครียดเกินขนาด ซึ่งนั่นเป็นจุดเริ่มต้นของมหากาพย์ ข้าพเจ้ามีเพื่อนสนิทที่เป็นโรคซึมเศร้ามาหลายปี ทำให้มีความสนใจเรื่องของจิตวิทยา การใช้คำพูดและการวางตัว หลังจากเรื่องน้องชาย ข้าพเจ้าได้เข้าไปรับรู้ระบบของสถานที่ทางราชการหลายแห่ง ทั้งสถานที่บำบัดและโรงพยาบาลรักษาโรคเฉพาะทาง ซึ่งทั้งหมดเกี่ยวข้องกับทางจิตวิทยาโดยตรง ทำให้ได้รับรู้มุมมองจากทั้งพยาบาล และแพทย์ในสถานที่ต่างกัน สิ่งที่ยากที่สุดคือการบอกเรื่องจิตแพทย์ กับจิตวิทยาให้บิดามารดาเชื่อ ว่าเรื่องนี้เป็นอย่างไร ทำไมทุกคนต้องช่วยกัน ทำให้เขารู้ว่าข้าพเจ้าไม่สามารถผ่านเรื่องนี้ไปโดยลำพังได้ ถือเป็นความโชคดีของข้าพเจ้าเช่นเคย ไม่ว่าจะเป็เพื่อนที่แนะนำแพทย์ให้ บิดามารดา ครอบครัวที่เข้าใจ เชื่อใจว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าคิดจะทำเป็สิ่งที่ช่วยบรรเทาปัญหานี้ได้ รวมทั้งน้องชายคนสำคัญที่เชื่อใจกัน และคนรักที่ช่วยทุกอย่าง ข้าพเจ้าสามารถพูดได้เต็มปากเต็มคำว่ ข้าพเจ้าผ่านช่วงวิกฤตมาได้เพราะมีคนรอบข้างที่ดี

จนถึงตอนนี้สิ่งที่เป็ปัญหานั้นไม่ได้หายหรือจบสิ้นไป เป็ธรรมชาติของชีวิตมนุษย์ที่ต้องมีทั้งสุขและทุกข์ เราแค่ออยู่กับมันได้ เรียนรู้ เข้าใจ ยอมรับ และพร้อมเดินหน้าต่อ แน่นอนว่ปัญหาเหล่านี้จะต้องเกิดขึ้นอีก ที่แน่นอนที่สุดก็คืออาการป่วยของข้าพเจ้า สิ่งที่ต้องทำคือการปรับวิธีการดำเนินชีวิตการทำงานและการสร้างสรรค์ผลงาน เป้าหมายชีวิตของข้าพเจ้านั้นเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ตามสภาวะสังขารที่เื้อ้ออานวย ไม่ว่าจะต่อไปจะเกิดอะไรขึ้น ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเริ่มต้นใหม่ “เรียนรูู้ เข้าใจ ยอมรับ แก่ไข และพร้อมเดินหน้าต่อ” จึงเป็คำสำคัญที่ได้เรียนรู้มาตั้งแต่กำเนิดจนถึงอายุ 28 ปี และจะ

เรียนรู้ต่อไปเรื่อยๆ ข้าพเจ้าจึงต้องการที่จะนำเสนอคำสำคัญนี้ ด้วยการสร้างสรรค์เป็นผลงานวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ “ชีวิต” ผ่านมิติแสงสี หรือ “LIFE” THROUGH THE ASPECT OF COLOR AND LIGHT. ต้องการถ่ายทอดมุมมอง ความคิด ทักษะ และความรู้สึกของข้าพเจ้าให้ปรากฏขึ้นเป็นรูปธรรม ผ่านความรู้เรื่องผ้า เพื่อเสริมสร้างทัศนคติในเชิงบวกที่มีต่อคำว่า “ชีวิต”

การเรียนรู้ทางด้านจิตวิทยาด้วยตนเอง

จิตวิทยา คือ ศาสตร์ที่ว่าด้วยการศึกษาเกี่ยวกับจิตใจ กระบวนการของจิต เป็นกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ เริ่มจากการมองปัญหา ศึกษา ทดลองอย่างเป็นระบบเพื่อรวบรวมข้อเท็จจริงที่จำเป็นต่อการแก้ปัญหา แล้วทำการรวบรวม เรียบเรียงและตีความข้อเท็จจริงที่ได้ หากนักจิตวิทยาพบแนวทางที่จะแก้ปัญหาหรือตอบคำถามที่กำหนดและสามารถนำมาสัมพันธ์ เกี่ยวข้องเป็นคำตอบของคำถามกว้างๆได้ นักจิตวิทยาก็จะสนใจและลงมือศึกษาทันที แต่บางครั้งปัญหาก็เกิดขึ้นจากการสังเกตสิ่งรอบๆตัว

ข้าพเจ้ามีความสนใจเรื่องทางจิตวิทยาเพราะว่า เพื่อนสนิทของข้าพเจ้าป่วยเป็นโรคซึมเศร้า ซึ่งเป็นเวลานานหลายปีมาแล้ว ต่อมาเมื่อเติบโตขึ้น แล้วได้รับรู้ปัญหาหลายๆอย่าง ที่ไม่ใช่ปัญหาของตนเอง เป็นปัญหาที่ไม่สามารถที่จะปล่อยผ่านโดยไม่ยุ่งเกี่ยวกันได้ ซึ่งก็คือปัญหาครอบครัว ปัญหาเรื่องบุคลิกภาพแปรปรวนที่คนในครอบครัวต้องปรับตัวเพื่อการอยู่ร่วมกัน ข้าพเจ้าจึงได้มีโอกาสพาคนรอบข้างไปพบจิตแพทย์ตามสถาบันต่างๆ เมื่อกล่าวแบบนี้อาจจะฟังดูน่ากลัว “ทำไมต้องไปพบหมอโรคจิตล่ะ” “ไม่ปกติหรือ” “น่ากลัว ใครไปนี่ก็ต้องเป็นบ้านนั้แหละ” คำว่าหมอจิตแพทย์ ไม่ได้หมายความว่าคนที่ไปพบเป็นคนที่น่ากลัวอย่างที่คิด คนที่ไปพบจิตแพทย์ไม่จำเป็นต้องป่วยทางจิต อาจเป็นคนที่มีความเครียด มีปัญหาที่แก้ไม่ตก คนที่อยากพูดคุยกับใครสักคน หรือคนที่อยากได้คนกลางในการช่วยแก้ปัญหา ข้าพเจ้าได้เรียนรู้สิ่งสำคัญของจิตวิทยาในการพูดว่า ก่อนที่จะเป็นผู้พูดที่มีคนอยากฟัง ก็ต้องเป็นคนฟังที่ดีก่อน นั่นคือสิ่งที่แพทย์กระทำในห้องตรวจ ปล่อยให้พูด พูดเท่าที่พูด พูดจนเริ่มผ่อนคลาย ก่อนถามกลับในจุดที่สมควรต่อการถาม เพื่อต่อยอดให้ผู้พูดพูดสิ่งที่คิดอยู่ลึกๆในใจออกมา ข้าพเจ้าเป็นผู้ฟังซึ่งทุกคนอยากให้อยู่ฟังด้วย ก็เลยได้แต่ทำการวิเคราะห์ไปตามสิ่งที่ได้เห็นที่ได้ยิน จากนั้นเมื่อแพทย์เข้าใจวัตถุประสงค์ ก็ทำการให้แบบฝึกหัด ซึ่งแบบฝึกหัดครั้งแรกสำหรับคนหนึ่งคือการทักทาย “สวัสดีตอนเช้าจ๊ะ” “ทานข้าวหรือยัง” “วันนี้ทำอะไรกินจ๊ะ” เป็นแบบฝึกหัดที่ง่าย ในความรู้สึกของผู้สังเกตการณ์ แต่สำหรับคนที่มาปรึกษา คำที่ไม่ได้พูดมานานแล้วแบบนี้ ย่อมยากกว่าที่คิด ส่วนแบบฝึกหัดแรกของคนหนึ่งคือการบอกถึงความต้องการของตนเอง “หยุดก่อน” “พอก่อน” “ฉันท้อเวลา” ไม่ต้องเสียเวลาถามเลยว่าอยากไหม เป็นคำที่ยากเท่าๆกันทั้งคู่ จากนั้นถึงได้นัดพบหมออีกทีก่อนจะไต่ลำดับขึ้นไปเรื่อยๆ ข้าพเจ้ามีโอกาสได้ทำงานกับป้าหนู รัชนิ แมนเมธิ ป้าเป็นผู้ป่วยโรคซึมเศร้าที่อาจจะกล่าวได้ว่าหายดีแล้ว และเป็นอาสาสมัครจากโรงพยาบาล มาจัด

รายการวิทยุเพื่อรณรงค์เรื่องของโรคซิมเคร้า ให้เป็นที่รู้จักมากขึ้น ข้าพเจ้าได้แง่คิดที่ดีมาจากป่าคือ “อะไรจะเกิดก็เกิด เราทำสิ่งที่เราทำได้ และทำดีที่สุดแล้ว” คำพูดนี้ทำให้ข้าพเจ้าดำเนินชีวิตของตนเองอย่างเต็มที่ โดยที่ไม่เสียใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต เพราะได้ทำสิ่งที่ดีที่สุดในตอนนี้แล้ว

การปรับเปลี่ยนทัศนคติและแนวคิด ข้าพเจ้าได้ทำการทดลองกับตนเองในเรื่องของทัศนคติ การมองรอบด้าน การคิด การพูด และการกระทำ จากการอ่านหนังสือจิตวิทยาที่อ่านง่ายเรื่อง “กล้าที่จะถูกเกลียด” (Kishimi & Koga, 2559) หนังสือเขียนขึ้นจากคำสอนของ อัลเฟรด แอดเลอร์ นักจิตวิทยาและนักปรัชญาชาวออสเตรีย ผ่านมุมมองของนักปรัชญาชาวญี่ปุ่น คิซิมิ อิชิโร แอดเลอร์มีความเชื่อว่า อดีตนั้นไม่ได้เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมต่างๆในปัจจุบัน แต่แอดเลอร์เชื่อว่า คนเรานั้นสามารถเลือกที่จะเปลี่ยนแปลงและมีความสุขได้ เพียงแค่มีความ “กล้า” ความทุกข์นั้นเกิดจากความวิตกกังวลในความสัมพันธ์ที่เรามีต่อผู้อื่น หากเราสามารถทำให้ความสัมพันธ์กับผู้อื่นราบรื่น โดยไม่ต้องพยายามเติมเต็มความคาดหวังของคนอื่น เราเองก็จะสามารถมีความสุขได้มากขึ้น การอธิบายคำสอนของแอดเลอร์ถูกทำให้เข้าใจง่ายขึ้นในการสมมติบทบาทของคนสองคน คนหนึ่งเป็นนักจิตวิทยา และอีกคนหนึ่งเป็นคนตั้งคำถาม ผู้ถามเป็นผู้เคลือบแคลงใจและต้องการนำเหตุผลของตนมาหักล้างกับนักจิตวิทยาท่านนี้ หนังสือชี้ให้เห็นถึงจุดเริ่มต้นของความคิด หนทางที่สามารถเลือกได้ การแสดงให้เห็นถึงการวิเคราะห์แบบรอบด้าน อย่างการตอบคำถามของนักจิตวิทยาที่ว่าดีหรือไม่ถ้าเราจะทำอย่างนี้แทน ทำให้เห็นพฤติกรรมตั้งต้น สิ่งที่เผชิญอยู่และหนทางออกของปัญหา นอกจากนี้ยังมีหนังสือเรื่อง “ชีวิตดีขึ้นทุกๆด้าน ด้วยการจัดบ้านเพียงครั้งเดียว” (Kondo, 2558) เป็นหนังสือจิตวิทยาที่เกี่ยวกับการจัดใจ ผ่านการจัดบ้าน เรียกว่า “คัมมาริ” ตามชื่อเล่นของผู้คิดค้น และผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ ทำไม่เพียงแค่การจัดบ้าน ถึงเกิดเป็นอาชีพหรือเป็นหนังสือแนะนำแนวทางการจัดการได้ นั้นเป็นเพราะคนหลายคนมีปัญหาเรื่องไม่รู้ใจตนเอง จึงทำให้การจัดบ้านนั้นจัดไม่เสร็จเสียที่ตามหลักคัมมาริ แนะนำให้เริ่มจากการทิ้ง โดยเริ่มจากสิ่งที่ยากที่สุดก่อนและเริ่มไปที่สิ่งอื่นอย่างเป็นลำดับ เริ่มที่เสื้อผ้า หนังสือ เอกสาร ของใช้ปาดะและที่ยากที่สุดคือสิ่งของที่มีคุณค่าทางจิตใจ การทิ้ง ก็คือการเลือกเก็บ การเก็บสิ่งที่จำเป็น ทิ้งสิ่งที่ไม่ได้ใช้แล้ว เพื่อให้เราเห็นสิ่งที่เราต้องการจริงๆ ได้ใช้จริงๆและเป็นตัวเราจริงๆ และได้เริ่มเรียนรู้ว่า อดีตนั้นผ่านไปแล้ว อนาคตก็ยังไม่ถึง เราไม่จำเป็นต้องเก็บสะสมทุกสิ่ง เพราะกลัวจะขาด จนลืมความสุขในปัจจุบัน

สิ่งที่ได้จากการทดลอง คือทุกอย่างรอบตัวเรามีเรื่องของจิตวิทยาอยู่ทั้งนั้น ข้าพเจ้าสามารถเข้าใจถึงสิ่งที่ตนเองต้องการได้ด้วยการลงมือทำ สามารถมองเห็นสไตล์การแต่งกายของตนเอง สิ่งของที่เลือกใช้ทุกวัน เห็นความชอบของตนเองจากหนังสือที่เลือกเก็บ การพูดคุยกับคนรอบข้างที่เปลี่ยนไปจากการเริ่มฟังที่มากขึ้นของข้าพเจ้า บรรยากาศการสนทนามีความสนุกและความรื่นเริง ที่สำคัญที่สุดคือความคิดและความรู้สึกของข้าพเจ้า จึงได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขในทุกวัน ทำสิ่งที่อยากทำให้ดีที่สุด ไม่ว่าจะวันหน้าจะเกิดอะไรขึ้นอีกก็ตาม

อิทธิพลทางด้านความคิดจากผลงานศิลปกรรม

ศิลปะอิมเพรสชันนิสม์ (Impressionism)

ศิลปะอิมเพรสชันนิสม์ (Impressionism) หรือลัทธิแห่งความประทับใจ เป็นขบวนการศิลปะที่เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 19 เริ่มต้นจากการรวมตัวกันอย่างหลวมๆ ของจิตรกรทั้งหลายที่พำนักอยู่ในกรุงปารีส พวกเขาได้ฉีกกรอบการวาดที่มาตั้งแต่อดีต ดังนั้นจึงได้ชื่อว่าเป็นพวกขบถ พวกเขาปฏิเสธที่จะนำเสนอความงามในอุดมคติ และมองไปยังความงามที่เกิดจากสิ่งสามัญแทน โดยได้วาดภาพจากสิ่งที่อยู่ตรงหน้าในปัจจุบัน เนื้อหาของภาพมักเป็นเรื่องธรรมดาๆ ที่มีมุมมองที่พิเศษและชอบการวาดภาพกลางแจ้งมากกว่าในห้องสตูดิโอ เพื่อการลอกเลียนแสงที่แปรเปลี่ยนอยู่เสมอตามแต่ละช่วงเวลาในมุมมองต่างๆกัน องค์ประกอบของภาพเขียนยังถูกทำให้ดูง่ายและแปลกใหม่ เน้นไปที่มุมมองแบบกว้างๆมากกว่าการเจาะรายละเอียด ภาพเขียนของพวกเขาจึงดูแปลกตาสำหรับผู้ชมในยุคสมัยนั้น ลักษณะเด่นของการเขียนภาพแบบอิมเพรสชันนิสม์ คือแสง สี และที่แปรปรวน การวัดพู่กันแบบเป็นเส้นสั้นๆ การแต้มสีซึ่งไม่ได้ผสมหรือแยกเป็นสีใดสีหนึ่งชัดเจน เพื่อให้ได้ภาพที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติและมีชีวิตชีวา พื้นผิวของภาพเขียนมักจะเกิดจากการระบายสีแบบหนาๆ ทำให้แตกต่างจากนักเขียนภาพยุคก่อนที่จะเน้นการผสมผสานสีอย่างกลมกลืนในการสร้างสรรค์ผลงาน โดยคำว่า “Impressionism” มาจากชื่อภาพเขียนภาพหนึ่งของโกลด์ มอแน (Claude Monet) มีชื่อว่า “Impression, Sunrise”

ภาพที่ 8 : Claude Monet ‘Impression Sunrise’ 1872

ที่มา : https://en.wikipedia.org/wiki/Impression,_Sunrise#/media/File:Monet_-_Impression,_Sunrise.jpg

โกลด์ มอแน (Claude Monet)

โกลด์ มอแน (Claude Monet) เป็นจิตรกรคนสำคัญของประเทศฝรั่งเศสในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ถึง 20 มีความสำคัญในการเป็นผู้ริเริ่มศิลปะอิมเพรสชันนิสม์ (Impressionism) มีบทบาทสำคัญในด้านปรัชญาและการวาดภาพ โดยวาดจากความประทับใจในแสงสีที่เปลี่ยนไป ตามช่วงเวลา que เห็นจากผู้เขียนภาพ แทนที่จะพยายามทำให้เหมือนจริงตามธรรมชาติแบบดั้งเดิม โดยเฉพาะในจิตรกรรมภูมิทัศน์ (Landscape painting) โทณสีของมอแน เป็นโทณสีสด เย็นตา สบายใจ สื่อให้เห็นถึงความประทับใจได้เป็นอย่างดี เขาหลีกเลี่ยงการใช้สีดำ โดยใช้สีน้ำเงิน สีเขียวและสีแดงเพื่อผสมกันแทน แม้ว่าภาพเขียนจะมีเงามืด งานนั้นก็ยังมีความสว่างไม่ใช้สีดำอยู่ดี ในช่วงอายุที่มากขึ้น เขามีปัญหาสุขภาพด้วยโรคต่อกระดูก ทำให้การมองเห็นสีนั้นเปลี่ยนไป สีขาวกลายเป็นสีเหลือง สีเขียวกลายเป็นสีเหลืองเขียวและสีแดงส้ม สีน้ำเงินและม่วงถูกแทนที่ด้วยสีแดงและสีเหลือง รายละเอียดจางหายไปทำให้รูปร่างเบลอจนกลายเป็นหมอก ดังจะเห็นได้จากภาพเขียนของเขานั่นเอง (Cauderlier, 2549)

ภาพเขียนของมอแน เป็นแรงบันดาลใจสำคัญในการใช้สี เพื่อสร้างสรรค์ผลงานของข้าพเจ้า ตั้งแต่ครั้งยังศึกษาในระดับปริญญาตรี ซึ่งในขณะนั้นเป็นเพียงการศึกษาจากภาพถ่ายเท่านั้น ต่อมาข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปชมภาพเขียนของจริงในพิพิธภัณฑ์ ทั้งโทณสี ลักษณะของเส้นสี ที่แปร่งที่ข้าพเจ้าได้รับชมผ่านสายตาของตนเอง เป็นโทณสีและรูปแบบที่ดึงดูดให้ข้าพเจ้าใช้เวลาเพื่อชมอยู่ชั่วขณะหนึ่ง ไม่เพียงแต่เรื่องสี ลักษณะของเส้นสีและที่แปร่งเท่านั้นที่มีอิทธิพลในผลงานของข้าพเจ้า ยังมีแนวคิดในเรื่องของความประทับใจที่เขาสามารถสื่อสารและนำเสนอออกมาได้ดีอย่างเป็นรูปธรรมผ่านทางผลงานภาพเขียนของเขาอีกด้วย

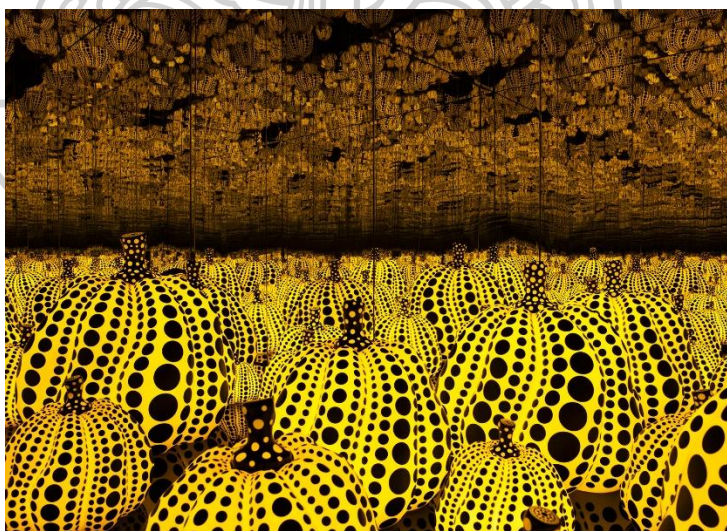

ภาพที่ 9 : Claude Monet 'Water Lilies' (Monet series)

ถ่ายด้วยตนเองจาก Museum of Modern Art NYC

ศิลปะจัดวาง (Installation Art)

เป็นประเภทของงานศิลปะที่มีที่ตั้งเฉพาะจุด ศิลปะจัดวางอาจเป็นได้ทั้งศิลปะที่ติดตั้งอย่างถาวรหรือติดตั้งเพียงชั่วคราวก็ได้ มีการออกแบบวางแผนเพื่อให้รูปแบบการติดตั้งผลงานนั้นนำเสนอสิ่งที่ต้องการสื่อสารได้ตรงตามอารมณ์และความรู้สึกที่ต้องการมากที่สุด หรือเรียกอีกอย่างว่าการแปรสภาพการรับรู้ของสิ่งแวดล้อม (Perception of a Space) ซึ่งเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศของสถานที่ให้กลายเป็นบรรยากาศเดียวกันกับผลงานที่ต้องการนำเสนอ ศิลปะจัดวางนิยมติดตั้งในการแสดงงานนิทรรศการศิลปะอย่างในพิพิธภัณฑ์ หอศิลป์ บริเวณสถานที่ส่วนบุคคลหรือสถานที่สาธารณะอื่นๆ นอกจากนี้ศิลปะจัดวางยังมีงานศิลปะหลายชิ้นที่สร้างสรรค์ขึ้นให้เป็นศิลปะเฉพาะที่ (Site-Specific Art) หมายความว่าเป็งานศิลปะที่ออกแบบให้ติดตั้งตรงตำแหน่งหรือสถานที่โดยเฉพาะเท่านั้น มักมีรูปแบบเป็นงานสามมิติ ประเภทของงานที่ติดตั้งก็พบเห็นได้ตั้งแต่การใช้วัสดุที่พบโดยทั่วไป โดยมักจะเลือกสรรจากวัสดุที่ทำให้เกิดผลกระทบกับอารมณ์ ความรู้สึกที่ต้องการ รวมไปถึงวัสดุสมัยใหม่อย่างสื่อมัลติมีเดียต่างๆ เช่น วิดีโอ เสียง การแสดง และอินเทอร์เน็ต เป็นต้น ปัจจัยที่เกี่ยวข้องในการติดตั้งผลงานคือบรรยากาศรอบๆโดยรวมทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็พื้นที่จัดแสดง ลักษณะการจัดแสง สี เสียง หรือลม เพื่อให้ได้รับความรู้สึกถึงรูป รส กลิ่น สีที่ศิลปินต้องการเพื่อบรรยากาศที่ส่งเสริมต่อผลงานศิลปะนั้นๆ

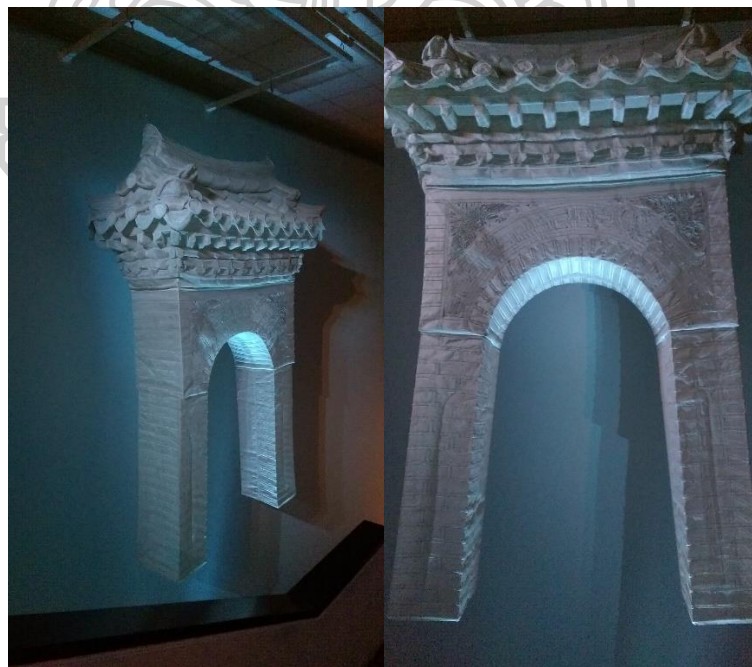

ภาพที่ 10 : Yayoi Kusama 'All the Eternal Love I have for Pumpkins'

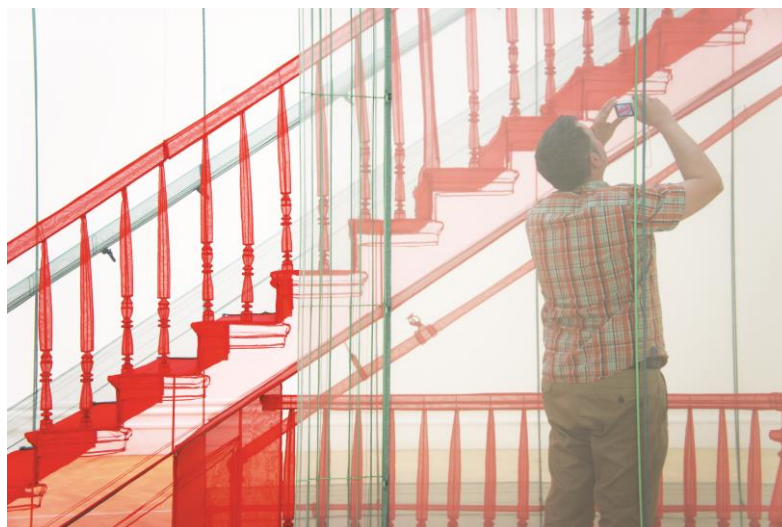
ที่มา : http://plastic.tokyo/wiki/images/2/25/All-the-eternal-love-i-have-for-pumpkins-yayoi-kusama-victoria-miro-exhibition-installation-art_dezeen_1568_2.jpg

ดู โฮ ซูห์ (Do Ho Suh)

ดู โฮ ซูห์ (Do Ho Suh) ศิลปินชาวเกาหลีใต้ที่มีถิ่นกำเนิดที่ประเทศเกาหลีใต้ แต่ไปเติบโตที่สหรัฐอเมริกา จบการศึกษาด้านศิลปะจาก The Rhode Island School of Design และ ปริญญาโทด้านประติมากรรมจากมหาวิทยาลัย Yale เขาเป็นที่รู้จักกันดีในด้านการจัดการพื้นที่พิเศษทางศิลปะ งานของเขามักตั้งคำถามกับผู้ชมถึงอัตลักษณ์ ตำแหน่ง แหล่งที่อยู่ของแต่ละคนว่า เป็นใคร มีจุดยืนบนโลกใบนี้มากน้อยแค่ไหน อย่างไรก็ตาม แนวความคิดที่ซ่อนในตัวในผลงานมักจะกระตุกต่อมคิดของเราได้เป็นอย่างดี ภาพจำของข้าพเจ้าที่มีต่อศิลปินท่านนี้คือผลงาน ‘Home within Home’ เนื่องจากความโปร่งบาง ลักษณะผลงานที่มีชิ้นใหญ่ ที่ดึงดูดให้ผู้ชมเข้าไปมีส่วนร่วมกับผลงานได้ มีการใช้ผ้าโปร่งบางในการสร้างสรรค์ผลงาน ซึ่งมีลักษณะคล้ายผ้าแก้วที่เป็นวัสดุหลักในการทำงานของข้าพเจ้า ลักษณะของเนื้อเรื่องในผลงาน คือการขึ้นรูปทรงสถาปัตยกรรมด้วยโครงสร้างขนาดเท่าของจริง แต่มีลักษณะโปร่งบาง ให้ความรู้สึกขัดกันทางความรู้สึก ด้วยสิ่งที่เป็นโครงสร้างตึกอาคารที่ให้ความรู้สึกถึงสถานที่อยู่ กับความไม่เป็นจริงเนื่องจากวัสดุที่ใช้แทนอิฐนั้นคือผ้าโปร่งแสง นอกจากนี้การผสมผสานความรู้จากหลายแขนงเพื่อสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าให้ความสนใจมาโดยเสมอ การผสมผสานระหว่างความรู้เรื่องโครงสร้าง, วัสดุ, สถาปัตยกรรม, ประติมากรรมและจิตรกรรม รวมทั้งศิลปะการจัดวางที่สร้างบรรยากาศส่งเสริมต่อผลงานนั้นเป็นสิ่งที่ชื่นชอบและชื่นชมเป็นอย่างมาก

ภาพที่ 11 : Do Ho Suh ‘Gate’ ถ่ายด้วยตนเองที่งาน Singapore Art Biennale 2016

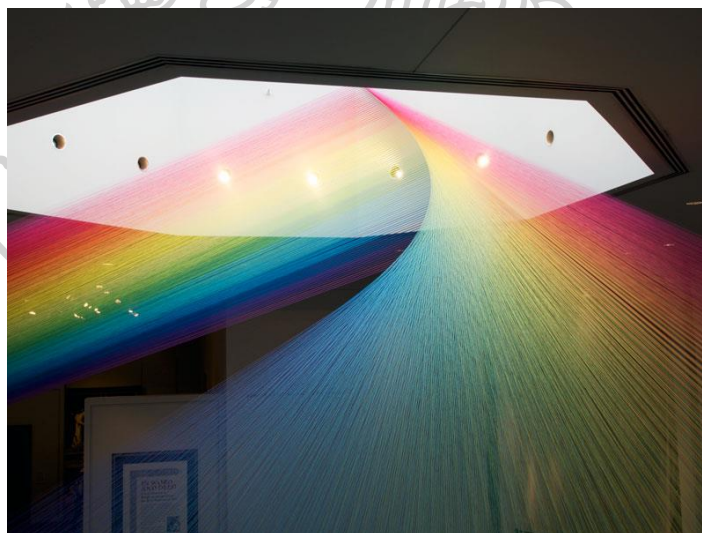
ภาพที่ 12 : Do Ho Suh 'Home within Home'
 ที่ National Museum of Modern and Contemporary Art
 ที่มา : <http://www.fineart-magazine.com/dohosuh/>

ภาพที่ 13 : Do Ho Suh 'New York City Apartment Corridor/ Ground Floor Plus
 Staircase/ Bristol' ที่ Bristol Museum & Art Gallery
 ที่มา : <http://www.portfolios.net/profiles/blogs/home-within-home>

เกเบรียล ดอห์น (Gabriel Dawe)

ศิลปินชาวเม็กซิกันที่มาศึกษาต่อที่ University of Texas at Dallas ทำให้เขาได้เรียนรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างงานแฟชั่นและสถาปัตยกรรม เขาชอบสร้างสรรค์ผลงานเสปคตรัมของแสงจากการร้อยเรียงเส้นด้าย ผลงานชุด Plexus (Dawe's Plexus series) เป็นชุดผลงานที่มีลักษณะของการสร้างโครงข่ายขนาดใหญ่ด้วยเส้นด้าย มีรูปร่างอิสระ แปรผันไปตามพื้นที่ จึงเป็นการสร้างสรรค์ผลงานใหม่ขึ้นบนพื้นที่นั้นๆ โดยเฉพาะ ผลงานนี้เป็นที่สะดุดตาในวันเปิดนิทรรศการ Wonder ที่ Renwick Gallery (Ault, 2015) ผลงานชุดนี้ทำให้เขาเป็นที่รู้จักมากขึ้นและได้ไปแสดงผลงานตามประเทศต่างๆ เช่น สหรัฐอเมริกา, แคนาดา, เบลเยียม, เดนมาร์ก, สหราชอาณาจักร เป็นต้น สิ่งที่น่าสนใจในงานของศิลปินท่านนี้คือ ลักษณะของการติดตั้งผลงานตามแต่ละสถานที่ ที่มีการใช้ความรู้เรื่องโครงสร้างจากงานสถาปัตยกรรม ทำให้การติดตั้งผลงานศิลปะจัดวาง (Installation Art) ในแต่ละชิ้นของเขาเข้ากันสถานที่นั้นๆ ได้เป็นอย่างดี มีความน่าดึงดูดใจและมีความต่างเนื่องมาจากสถานที่ติดตั้งที่แตกต่างกัน ทำให้เกิดความหลากหลายในชุดผลงานของเขาได้เป็นอย่างดี การติดตั้งผลงานบนพื้นที่เฉพาะของเขา (Site-Specific) ทำให้ต้องการศึกษาเพิ่มเติมเพื่อใช้เป็นความรู้และประสบการณ์ในการติดตั้งผลงานของข้าพเจ้าต่อไป

ภาพที่ 14 : Gabriel Dawe 'Plexus no. 29'

ที่มา : http://www.gabrieldawe.com/installation/plexus_029.html

นิค เคฟ (Nick Cave)

ศิลปินชาวอเมริกันเป็นนักแสดงศิลปะการแสดงสด (Performance Art) ที่เป็นทั้งนักประติมากรผ้า นักเต้น รวมทั้งยังมีผลงานศิลปะสื่อผสม และผลงานศิลปะจัดวาง (Installation Art) ด้วย ผลงานของเคฟที่ยกมามีชื่อว่า ‘Soundsuits’ (Kinsella, 2016) เป็นผลงานเครื่องแต่งกายที่มีรูปแบบประติมากรรมห่อหุ้มร่างกายด้วยวัสดุที่รวบรวมไปด้วยเส้นผมของมนุษย์, ป่านศรนารายณ์ (Sisal), กระดุม, ลวด, ประคำ, เลื่อมและขนนก หรือสิ่งของที่ใช้ในชีวิตประจำวัน รูปแบบของชุดมีที่มาจากเครื่องแต่งกายในงานรื่นเริง โดยสร้างสรรค์ให้เหมาะกับการเต้นด้วย ชุดของเขาถูกนำเสนอต่อสาธารณะชนมากที่สุดในรูปแบบของงานประติมากรรมและมีบันทึกการแสดงสดในรูปแบบ VDO อีกด้วย เคฟสามารถสร้างบรรยากาศที่คุ้นเคยให้แก่ผู้ชมในขณะที่ทำการแสดงศิลปะการแสดงสด โดยเป็นสื่อที่เป็นตัวแทนของวัฒนธรรมทางสังคมและวัสดุ Soundsuits ของเคฟสามารถส่งสารได้ในหลากหลายแนวความคิดขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม การเคลื่อนไหว หรือการรวมกลุ่มกันแล้วเต้น! การนำความรู้ในต่างแขนงกันมาสร้างสรรค์ผลงานศิลปะยังเป็นเรื่องน่าตื่นตาตื่นใจอยู่เสมอ ไม่เพียงแต่ผลงานชุดนี้ที่เป็นที่น่าจดจำแล้ว ผลงานศิลปะในรูปแบบอื่นของเคฟก็น่าจดจำไม่แพ้กัน การสร้างสรรค์โดยเริ่มจากวัสดุใกล้ตัวในชีวิตประจำวัน ที่พื้นเนื้อเรื่องและรูปร่างรูปทรงไปตามลักษณะของผลงานศิลปะที่สร้างสรรค์ ทำให้คงเอกลักษณ์ของตนเองไว้ได้และได้ความสดใหม่ในผลงานอีกด้วย

ภาพที่ 15 : Nick Cave ‘Soundsuits’

ที่มา : <http://b4moda.com/nick-cave/>

ฮุสเซน ชาลาเย่น (Hussein Chalayan)

นักออกแบบเครื่องแต่งกายชาวตุรกีสัญชาติอังกฤษ ที่ถือว่าเป็นนักคิด สร้างสรรค์ผลงานที่มีการผสมผสานกับศิลปะแขนงอื่นได้อย่างลงตัว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของเฟอร์นิเจอร์อย่าง โต๊ะ เก้าอี้ ที่สามารถปรับเปลี่ยนรูปร่างให้เป็นเครื่องแต่งกายได้ เครื่องแต่งกายที่มีระบบกลไกจากอิเล็กทรอนิกส์ ควบคู่กับการเขียนโปรแกรมเพื่อให้เครื่องแต่งกายเคลื่อนไหวเปลี่ยนรูปร่างรูปทรงได้ หรือจะเป็นไฟ LED บนเครื่องแต่งกาย ซึ่งผลงานเหล่านี้ เป็นผลงานโดดเด่นของเขาเมื่อหลายปีมาแล้ว นอกจากการผสมผสานความรู้ทางแขนงอื่นแล้ว ความรู้สึกของผู้ชมที่เหมือนได้รับเชิญให้ร่วมชมศิลปะการแสดงสด (Performance Art) ที่มีการผสมผสานแนวความคิดเชิงศิลปะที่ลึกซึ้งมากกว่าแค่ความสวยงามและอุตสาหกรรมลงไปโน้มน้าวได้อย่างแนบเนียนด้วย โดยในปัจจุบันเขายังคงพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงานที่ล้ำสมัยโดยที่ยังสามารถผสมผสานศาสตร์แขนงอื่นลงไปได้อย่างลงตัวไม่มีเปลี่ยน ผลงานของฮุสเซน ชาลาเย่น (Hussein Chalayan) ที่ได้รับอิทธิพลมานั้นมีชื่อว่า ‘Bubble dress’ ปี 2007 เป็นเครื่องแต่งกายที่สร้างขึ้นจากพลาสติกทรงกลมใสเป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องการสร้างสรรค์ผลงานผ้ามาโดยตลอดจวบจนปัจจุบันนี้

ภาพที่ 16 : Hussein Chalayan ‘Bubble dress’ 2007

ที่มา : <http://ladygaga.wikia.com/wiki/File:Hussein-chalayan-bubble-dress.jpg>

หิน แร่

ความชื่นชอบที่มีต่อความเป็นธรรมชาติ ความมีเอกลักษณ์ของลักษณะภายนอกของหินและหินแร่แต่ละก้อน ซึ่งก้อนหินมีหลายชนิด หินแร่ก็มีหลายชนิด ข้าพเจ้ามีความประทับใจต่อหินแร่เป็นพิเศษ โดยเฉพาะคุณสมบัติขั้นพื้นฐานของหินแร่ ที่มีความแวววาว สเปคตรัมของแสงที่เกิดบนแร่ จากการศึกษาแร่ของจริงในพิพิธภัณฑ์ ความแข็งของเปลือกภายนอกของหินแร่ ที่กะเทาะออกมาให้เห็นลักษณะหรือประเภทของแร่ที่อยู่ภายใน รวมทั้งแร่ที่มีลักษณะเป็นของแข็ง แต่รูปทรงภายนอกดูมีความอ่อนนุ่มเหมือนเส้นไหม ซึ่งเป็นลักษณะที่ขัดกันและอยู่ร่วมกันได้อย่างลงตัว ทำให้เกิดเป็นความประทับใจที่ยากสร้างสรรค์ผลงานผ้าให้เกิดมิติของสี มีการซ้อนกันของสีและแสง ในที่นี้จะอธิบายคุณสมบัติของแร่ (ทีมีวิชาการธรณีไทย, 2551) และหินกรวดแม่น้ำ ซึ่งมีข้อมูลดังต่อไปนี้

ภาพที่ 17 : แร่ Fluorite ถ่ายด้วยตนเองจาก The Smithsonian, DC

ภาพที่ 18 : แร่ Celestite ถ่ายด้วยตนเองจาก The Smithsonian, DC

คุณสมบัติของแร่

สี (Color)

เป็นลักษณะเฉพาะตัวของแร่ ขึ้นอยู่กับธาตุและโครงสร้างที่ประกอบเป็นแร่นั้นๆ บางแร่จะมีสีแตกต่างกันมาก เนื่องจากมีมลทิน (Impurities) เข้ามาเจือปน แร่ที่พบว่ามีสีหลายสีนั้น ส่วนใหญ่แร่พวกนี้เมื่อบริสุทธิ์จะมีสีขาวหรือไม่มีสี เมื่อมีอะตอมของธาตุอื่นเข้ามา โดยเฉพาะไอออนของธาตุทรานสิชัน (Transition elements) เข้าไปปน จะทำให้แร่นั้นกลายเป็นสีต่างๆตามธาตุที่ปะปน

ประกาย (Luster)

ประกาย หรือความวาว เป็นคุณสมบัติหนึ่งของแร่ที่มีต่อแสง เกิดจากความสามารถของแร่ในการสะท้อนแสงซึ่งแต่ละแร่ก็จะมีคุณสมบัติที่แตกต่างกันออกไป ประกายมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับการจับตัวของธาตุและความต่อเนื่องในโครงสร้างของผลึก ลักษณะประกาย มี 8 อย่างดังต่อไปนี้

1. เหมือนโลหะ (metallic; M)
2. เหมือนเพชร (adamantine; A)
3. เหมือนแก้ว (vitreous; V)
4. เหมือนยางสน (resinous; R)
5. เหมือนมุก (pearly; P)
6. เหมือนน้ำมัน (greasy; G)
7. เหมือนไหม (silky; S)
8. เหมือนดิน (dull; D หรือ earthy; E)

ความโปร่ง (Diaphaneity)

คือคุณสมบัติของแร่ที่ยอมให้แสงผ่าน สามารถมองเห็นได้ทันทีหรือเห็นได้ด้วยการยกก้อนแร่ขึ้นมาส่องดูกับแสง มี 3 ลักษณะคือ โปร่งใส (Transparent) โปร่งแสง (Translucent) และทึบแสง (Opaque)

การเล่นแสง (Change or Play of color)

การเปลี่ยนสีของแร่เมื่อแสงตกกระทบในทิศทางต่างๆ ทดสอบโดยการหมุนก้อนแร่ให้กระทบกับแสงในทิศทางต่างๆ แล้วสีที่เห็นจะเปลี่ยนไป

การหักเหของแสง และดัชนีหักเห (Refraction and refractive index)

เมื่อแสงเดินทางผ่านแร่ ความเร็วของแสงในแร่จะน้อยกว่าความเร็วของแสงในอากาศ ทำให้เวลาแสงลำเดียวกันเดินทางผ่านตัวกลางสองตัว จะเกิดการหักเหของแสง ค่าเปรียบเทียบระหว่างความเร็วของแสงในอากาศต่อในแร่ เรียกว่า ดัชนีหักเห (Refractive index) ดัชนีหักเหจะมีค่าเฉพาะขึ้นอยู่กับระบบผลึกของแร่

ความแข็ง (Hardness)

คือความคงทนต่อการขีดขูด วิธีทดสอบความแข็งทำได้โดยนำแร่ที่ต้องการทดสอบ 2 ชนิด ใช้ปลายแหลมหรือมุมแหลมขีดลงบนหน้าเรียบของแร่ที่ต้องการทดสอบ ถ้ามีรอยแสดงว่าแร่ที่ใช้ขีดนั้นแข็งกว่าแร่ที่เป็นรอย

ภาพที่ 19 : แร่ Mesolite with fluorapophyllite ถ่ายด้วยตนเองจาก The Smithsonian, DC

กรวด เป็นหินประเภทหินตะกอนซึ่งถูกกระแสน้ำพัดพาไปอยู่รวมกัน เนื่องจากการเสียดสีกัน ทำให้ผิวมีความเรียบ มน ลื่น มี 2 ประเภท คือกรวดแม่น้ำ และกรวดทะเล หินกรวดแม่น้ำจะมีลักษณะกลม มนกว่า หินกรวดทะเล นอกจากนี้กรวดแม่น้ำ เป็นวัสดุสำคัญที่ใช้ในการตกแต่งสวน อาจใช้โรยตามพื้นที่ที่ต้องการจัดสรรเป็นสัดส่วน หรือใช้ในการจัดตู้ปลาด้วย มีหลายสี ที่พบเห็นบ่อยมักมีสีดำ สีขาว สีเทา สีน้ำตาล

ภาพที่ 20 : หินกรวดแม่น้ำ

ที่มา : <https://www.nanagarden.com/tag/กรวด>

ภาพที่ 21 : หินกรวดทะเล

ที่มา : <https://pixabay.com/th/หิน-ก้อนกรวด-ทะเล-น้ำ-ริมทะเล-13742/>

บทที่ 3

กระบวนการในการสร้างสรรค์

ข้าพเจ้านำเสนอการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมภายใต้หัวข้อเรื่อง “ชีวิต” ผ่านมิติแสงสี หรือ “LIFE” THROUGH THE ASPECT OF COLOR AND LIGHT. กล่าวถึงธรรมชาติของชีวิต มีเรื่องราวเกี่ยวกับการมองเห็น การเข้าใจ ยอมรับ และก้าวเดินต่อ นำเสนอผ่านการสร้างสรรค์ผลงานด้วยผ้าในอีกบริบทหนึ่ง โดยต้องการนำเสนอธรรมชาติของผ้า ผ่านเทคนิคเฉพาะของผ้าชนิดนี้ ซึ่งเทคนิคเฉพาะนี้ทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างของผลงานและรูปทรงอิสระซึ่งเป็นรูปทรงของผลงาน โดยกระบวนการในการสร้างสรรค์นั้นมีการใช้ทัศนธาตุต่างๆ เพื่อให้เกิดการสร้างสรรค์ผลงานจริงที่เป็นไปตามสิ่งที่ต้องการนำเสนอ

ความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างและรูปทรงอิสระ โครงสร้างของการสร้างสรรค์ผลงานที่มีการเย็บต่อกัน ดีไซน์เหมือนตารางบนผ้าบางใสที่ดูบอบบางนั้น ถ้ากล่าวว่สิ่งที่ตั้งใจดีกรอบไว้อาจเป็นสิ่งที่คิดขึ้นมาเองก็เป็นได้ การตีตาราง เป็นเครื่องมือสร้างระเบียบวินัย เป็นหลักการจัดวางขั้นพื้นฐาน เป็นการกำหนดให้ปัจเจกบุคคลแต่ละคนอยู่ในตำแหน่งแห่งที่ของตน เพื่อถ่ายทอดการควบคุม (Michel, 2558) การเย็บผ้าจึงเป็นอำนาจหนึ่งที่แทรกซึมลงไปในงานได้อย่างแนบเนียน รูปทรงอิสระที่เป็นรูปทรงภายนอกของผลงาน มีไว้เพื่อให้เกิดคำจำกัดความ เพื่อให้เกิดความหมายที่ต้องการ กล่าวคือเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นต้องมีก็ได้ แต่ด้วยมายาภาพที่ประกอบสร้างขึ้นด้วยเครือข่ายของอำนาจทางสังคมและวาทกรรมนั้น ทำให้รูปทรงอิสระที่ต้องการสื่อเป็นเหมือนการสวมบทบาทหน้าที่ในรูปแบบหนึ่ง ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างและรูปทรงอิสระ จึงเป็นเหมือนการประสานกันของร่างกายกับวัตถุ ลักษณะการเย็บในแต่ละผลงานจะมีระดับของการควบคุม บางผลงานมีการควบคุมมากหรือบางผลงานมีการควบคุมที่มีความแนบเนียน ซึ่งลักษณะการเย็บนี้จะคอยกำหนดทิศทางความเป็นไปได้ของรูปทรงอิสระ ว่าสามารถมีความอิสระแท้จริงได้มากน้อยเพียงใด ขณะเดียวกันนั้นก็ยังคงคุณสมบัติของความเป็นผ้าไว้ในบริบทใหม่ได้เป็นอย่างดี

ทัศนธาตุที่ใช้ในการสร้างสรรค์

ทัศนธาตุ คือส่วนประกอบสำคัญที่ผู้สร้างสรรค์ได้นำส่วนต่างๆ เหล่านี้ มาประกอบกันให้เกิดเป็นรูปทรงของผลงาน เพื่อสื่อความหมายของแนวความคิดที่ใช้ในการสร้างสรรค์งานศิลปะให้ปรากฏ ซึ่งทัศนธาตุที่ข้าพเจ้านำมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนั้นได้แก่ รูปทรง (Form), เส้น (Line), สี (Color), ที่ว่าง (Space), พื้นผิว (Texture), น้ำหนัก (Value) และ จังหวะ (Rhythm) โดยสามารถอธิบายได้โดยละเอียดดังต่อไปนี้

รูปทรง (Form)

รูปทรงที่ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนั้นเป็นรูปทรงเรขาคณิต ทรงกลม ทรงมน ทรงเหลี่ยม ที่ใช้สร้างสรรค์เป็นลูกบับเบิล ลักษณะของการเย็บปักเป็นช่องตารางสี่เหลี่ยม และรูปทรงอิสระที่เกิดจากก้อนหินกรวดแม่น้ำที่มีขนาดและรูปทรงแตกต่างกัน การเลือกใช้รูปทรงพื้นฐานเหล่านี้มาจากการสังเคราะห์ที่มาจากเนื้อหาเรื่องของธรรมชาติ ธรรมชาติ ซึ่งรูปทรง กลม และเหลี่ยมเป็นรูปทรงพื้นฐาน รูปทรงเริ่มต้นของการสร้างสรรค์ชิ้นงาน นอกจากนี้ จุด ความกลม ความเหลี่ยม ยังมีลักษณะของการเป็นส่วนเล็กๆที่อยู่ในร่างกายของคนเรา ที่ผสมผสานรวมกันเกิดเป็นรูปทรงที่ใหญ่กว่า เป็นกลุ่มก้อนอีกทีหนึ่งที่มีความเป็นรูปทรงอิสระ ที่เปลี่ยนแปลงไปตามมุมมอง

เส้น (Line)

เส้นตรง เส้นนอน ที่ให้ความหมายถึงความแข็ง ทื่อ ตรง ราบเรียบ สงบ น่าเบื่อ นำมาใช้ในการเย็บปักด้วยจักรเย็บผ้าเป็นตาราง ส่วนเส้นโค้ง วงกลม ให้ความรู้สึกถึงความอ่อนโยน ความเป็นผู้หญิง เส้นหยักที่ทับซ้อนกันหลายเส้นให้ความรู้สึกที่รุนแรงขึ้น ความโกรธ ความไม่พอใจ

สี (Color)

ผสมสีด้วยการเลือกสีผ้าที่มีอยู่แล้ว เป็นเนื้อสีที่แท้จริงของผ้า โดยไม่มีการนำไปย้อมหรือลงสีเพิ่มเติมจากนี้ เนื่องด้วยเป็นผ้าที่มีลักษณะบางใส จึงทำให้เกิดมิติของสีด้วยการซ้อนสีของผ้า และเย็บต่อกันเป็นตาราง นอกจากนี้ยังสามารถนำผ้าไปย้อมด้วยความร้อนเป็นลูกบับเบิลทรงกลม มน หรือทรงอิสระ ซึ่งมีทั้งขนาดใหญ่และเล็ก ก้อนนำลูกบับเบิลที่เล็กกว่า และเศษผ้าแก้วเหลือใช้ที่ตัดเป็นชิ้นเล็กๆ ใส่เข้าไปในลูกใหญ่เพื่อให้เกิดมิติของสีและแสง โดยเฉพาะเมื่อโดนแสงส่องจะทำให้เห็นความมันวาวของผ้าด้วย

ที่ว่าง (Space)

จุดพักสายตา ทำให้เกิดความผ่อนคลาย สบายตา ไม่ว่าจะเป็นระหว่างช่องว่าง ระหว่างฝีเย็บที่มีความกว้าง ยาวไม่เท่ากัน พื้นที่ว่างระหว่างเส้นไหมแต่ละเส้นที่ห้อยลงมาจากด้านบน หรือพื้นที่ว่างในจุดกึ่งกลางของผลงานชิ้นที่ 4 ที่เป็นผลงานขนาดใหญ่ ให้ความรู้สึกเหมือนการถูกเชิญชวนให้เข้าไปสัมผัสให้รับรู้ถึงอารมณ์ ความรู้สึกของชิ้นงาน ทำให้ได้สัมผัสอารมณ์ ความรู้สึกในอีกมุมมองหนึ่ง ซึ่งแตกต่างจากการรับรู้จากภายนอกของผลงาน นอกจากนี้ยังรวมถึงลักษณะการใช้ศิลปะการจัดวาง (Installation) พื้นที่ว่างสามารถทำให้บรรยากาศของผลงานโดยรวมเป็นไปตามที่ต้องการนำเสนอด้วย

พื้นผิว (Texture)

พื้นผิวของด้ายที่นูนออกมาจากพื้นผิวปกติ เนื่องจากการเย็บและทิ้งสายด้ายไว้ เพื่อให้เกิดความรู้สึกไม่เป็นทางการ ความหย่อน ความไม่เรียบร้อย ขาดระเบียบ ความสนุก ส่วนพื้นผิวของผ้าจะยังมีความราบเรียบเช่นเดิมแต่มีระดับสูงต่ำต่างกัน ผ้าบางที่ซ่อนอยู่ในผ้าบาง เมื่อมองจากภายนอกให้ความรู้สึกเรียบ ที่มีรายละเอียดและความซ้อนกันเป็นมิติข้างใน

น้ำหนัก (Value)

การลวดตาด้วยน้ำหนัก ทำให้เกิดความขัดกัน เมื่อมองดูจากองค์รวมจะเห็นความแน่น ความเป็นกลุ่มก้อน เมื่อมองลึกเข้าไปถึงรายละเอียดที่เป็นลูกบับเบิลกลมๆ มนๆ จะเห็นว่า มีลักษณะเป็นสามมิติ โดยบางลูกยังมีรายละเอียดในลูกด้วย ลูกบับเบิลที่ห้อยลงมาจากเส้นไหมตามแรงโน้มถ่วง ทำให้มองเหมือนมีน้ำหนัก แต่เมื่อโดนลมเพียงเบาๆ ก็ปลิวไหว และเมื่อได้สัมผัสจริงก็รู้สึกถึงน้ำหนักที่เบามาก ซึ่งแตกต่างจากที่เห็นภายนอก

จังหวะ (Rhythm)

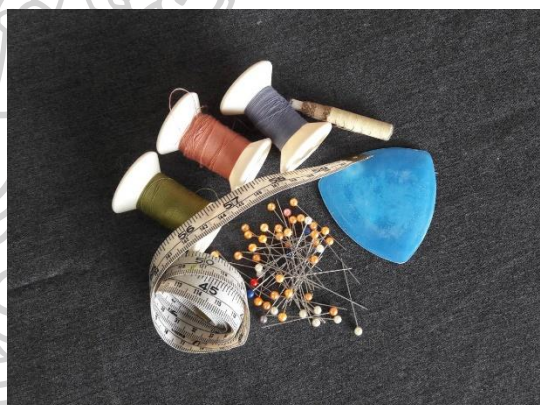
เลือกใช้จังหวะความสูงต่ำของเส้นไหม ทำให้เกิดความแตกต่าง มีจังหวะที่ขึ้นลงต่างกัน ทำให้เกิดความเคลื่อนไหว เหมือนคลื่น หรือกราฟหัวใจ ให้ความรู้สึกถึงการเคลื่อนไหว การเปลี่ยนแปลง ความไม่แน่นอน ยิ่งถ้ามีจังหวะที่สูงต่ำต่างกันมาก ยิ่งทำให้รู้สึกตื่นเต้นได้มากขึ้นด้วย

อุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ผลงานมีทั้งรูปแบบ 2 มิติ และ 3 มิติ ดังนั้นจึงมีอุปกรณ์ทั้งที่ใช้ในขั้นตอนการสร้างสรรค์ชิ้นงาน และอุปกรณ์ที่ใช้ระหว่างการติดตั้ง ได้แก่

1. อุปกรณ์สำหรับร่างภาพ ได้แก่ ดินสอ, สมุด, ดินสอสี, ปากกาเมจิก, ไม้บรรทัด
2. อุปกรณ์สำหรับเย็บปัก ได้แก่ ด้าย, เข็ม, ซออล์กเขียนผ้า, เข็มหมุด
3. อุปกรณ์ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ โทรศัพท์มือถือ และกล้องถ่ายรูป
4. คอมพิวเตอร์ เป็นอุปกรณ์ในการทำงานเอกสาร, ตกแต่งภาพ และวิดีโอ โดยใช้โปรแกรม Microsoft Word, Adobe Photoshop และ Adobe Premiere Pro
5. อุปกรณ์สำหรับขึ้นโครงชิ้นงานชั่วคราว ได้แก่ ท่อ PVC, เทปผ้า, เชือกไนลอน
6. อุปกรณ์ในการติดตั้งชิ้นงาน ได้แก่ ผนังบ้าน, บันไดพับ, ลวดสลิง, ลวด, ตลับเมตร, นอต, คีมตัดลวด, ไขควงกลม, ไขควงแบน, เส้นเอ็นขนาดเล็กและใหญ่
7. อุปกรณ์สำหรับการเก็บชิ้นงานให้เรียบร้อย ได้แก่ เทปกระดาษ (Nitto Tape), เศษไหม, ถุงพลาสติกใสแบบยาว, ถุงใส่ขยะสีดำ, เชือกฟาง, ฟิล์มห่อของ

8. อุปกรณ์สำหรับการมัดลูกตุ้ม ได้แก่ หนังสยองรัดของ, หลอดดูดน้ำ, เทปใส 3M
9. จักรเย็บผ้า
10. กรรไกรตัดกระดาษ, กรรไกรเล็กตัดด้าย, กรรไกรตัดผ้า
11. ผ้าแก้วสีขาว 30 ม.
12. ผ้าแก้วสีอื่นๆ จำนวนมากกว่า 15 สี
13. ก้อนหินกลม มน ที่มีขนาดและรูปทรงต่างกัน
14. ลูกแก้วขนาดต่างกัน
15. ชิ่ง สำหรับนึ่ง
16. กลุ่มไหมเส้นใหญ่ Venus 11 สี
17. กรอบเฟรมไม้ขนาด 150 ซม. x 150 ซม.
18. ท่ออลูมิเนียมขนาด 380 ซม. 2 เส้น และขนาด 450 ซม. 2 เส้น

ภาพที่ 22 : อุปกรณ์สำหรับร่างภาพ

ภาพที่ 23 : อุปกรณ์สำหรับเย็บปัก

ภาพที่ 24 : อุปกรณ์ช่างต่างๆ

ภาพที่ 25 : ที่เย็บกระดาษ, กรรไกร, ไม้บรรทัด, เศษไหม

ภาพที่ 26 : ก้อนหินและลูกแก้ว

ภาพที่ 27 : กลุ่มไหมเส้นใหญ่ 11 สี

ภาพที่ 28 : จักรเย็บผ้า

ภาพที่ 29 : ซึ้ง

ภาพที่ 30 : ผ้าแก้วสีขาวและสีต่างๆ

ภาพที่ 31 : ปืนกาวและแท่งกาวสีใส

ภาพที่ 32 : ท่อลูมิเนียมขนาด 380 ซม. 2 เส้น และขนาด 450 ซม. 2 เส้น และเชือกฟาง

ภาพที่ 33 : กรอบเฟรมไม้, ท่อ PVC, เชือกไนล่อน, บันไดพับ

ขั้นตอน วิธีการสร้างสรรค์

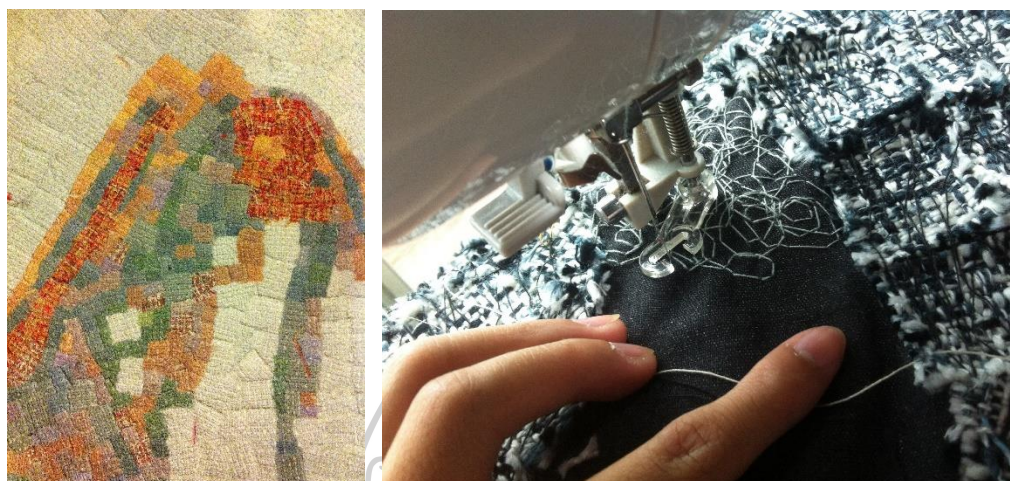
ขั้นตอนในการสร้างสรรค์ผลงานแบ่งได้เป็นขั้นตอนใหญ่ และขั้นตอนย่อยดังต่อไปนี้

1. ขั้นตอนการศึกษาและหาข้อมูล
2. ขั้นตอนการทำภาพร่าง
3. ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน
 - 3.1 การเลือกผสมสีผ้า
 - 3.2 การสร้างแพทเทิร์น และตัดเย็บด้วยจักร
 - 3.3 การนั่งด้วยความร้อนให้คงรูปทรง
 - 3.4 ขั้นตอนการประกอบเป็นลูกบับเบิลที่สมบูรณ์
 - 3.5 การม้วนด้าย และการเย็บตามจุดด้วยมือ
 - 3.6 ขั้นตอนการประกอบชิ้นส่วนเข้าด้วยกัน
4. ขั้นตอนการติดตั้งผลงาน
 - 4.1 การติดตั้งผนัง
 - 4.2 การติดตั้งชิ้นงานลอยตัวแบบที่ 1
 - 4.3 การติดตั้งชิ้นงานลอยตัวแบบที่ 2

ขั้นตอนการศึกษาและหาข้อมูล

การศึกษาและหาข้อมูลเริ่มต้นการจากทดลองทำเทคนิคผ้า ต่อยอดจากผลงานวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาตรี อย่างการตัดแปะผ้าที่มีสีเส้นต่างกัน การลากเส้นคอนทัวร์ด้วยเส้นด้าย ซึ่งไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร จากนั้นจึงศึกษาเพิ่มเติมเรื่องความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่องและอารมณ์ความรู้สึก โดยมีสื่อกลางคือ ผ้า ซึ่งผ้าแต่ละชนิดก็จะให้อารมณ์ความรู้สึกที่แตกต่างกัน เส้นใยผ้ามีทั้งที่มาจากธรรมชาติ สารสังเคราะห์ และใยธรรมชาติผสมสารสังเคราะห์ ผ้ามีความหนา บาง สีเส้นที่แตกต่างกัน นอกจากนี้การเย็บการปักด้วยมือ หรือการเย็บด้วยจักรเย็บผ้าก็ให้อารมณ์ความรู้สึกแตกต่างกัน ไม่ว่าจะ เป็น ความอิสระ การควบคุม ความมีระเบียบแบบแผน ความตั้งใจ หรือไม่ตั้งใจ ก็สามารถสื่ออารมณ์ความรู้สึกได้ จึงทำให้สามารถสร้างสรรค์ผลงานได้หลากหลายด้วยการเลือกผ้าและเทคนิคผ้าที่ต้องการนำเสนอผ่านชิ้นงานนั่นเอง การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ชุดนี้ ผ้าและเทคนิคผ้าที่ต้องการใช้ในการนำเสนอผลงาน ต่อยอดมาจากวิชา Advanced Painting II นั่นคือเทคนิคการมัดและนั่ง ก่อนหน้านี้ได้มีการทดลองทำในหลายรูปแบบ ทั้งการมัดและนั่ง ด้วยโมเดลที่ใช้ต่างกัน มีทั้งของใช้ในบ้านอย่างแก้วน้ำ ขวด ไชควง เป็นต้น หรือใช้โมเดลเป็นของเล่นเด็ก บนผ้าผืนยาวตลอดผืน หรือมัดเป็นชิ้นเล็กๆ ขึ้นต่อกัน และนำมาประกอบกัน เนื่องจากผ้าที่ใช้เป็นผ้าใยสังเคราะห์ที่มีลักษณะบางใส

ทำให้สามารถสร้างการทับซ้อนกันของสีได้ จึงมีการเย็บ เพื่อให้ได้ชิ้นงานสร้างสรรค์ที่มีมิติของสีและแสง

ภาพที่ 34 : การตัดแปะด้วยผ้าทิวิตย้อมสีเป็นภาพหุ่นลงเสื้อ

ภาพที่ 35 : การคอนทัวร์บนผ้าด้วยจักรเย็บผ้า

ภาพที่ 36 : การทดลองเทคนิคผ้าด้วยการมัดและนึ่ง แม่แบบคือลูกบอลพลาสติก

ภาพที่ 37 : ผลงาน 'คลื่น' จากวิชา Advanced Painting II เทคนิคผ้าด้วยการมัดและนึ่ง บนผ้ายาวทั้งผืน

ภาพที่ 38 : การทดลองเทคนิคผ้าด้วยการมัดและนึ่ง แม่แบบคือแก้วน้ำแบบมีหูหิ้ว

ภาพที่ 39 : ชิ้นงานที่ได้จากการทดลองเทคนิคผ้าด้วยการมัดและนึ่ง แม่แบบคือขวดแก้วกับจุกแก้ว

ภาพที่ 40 : ผลงาน 'Untitled' ที่ลองผสมระหว่างการเย็บซ้อนสีและลูกบับเบิลลงไป

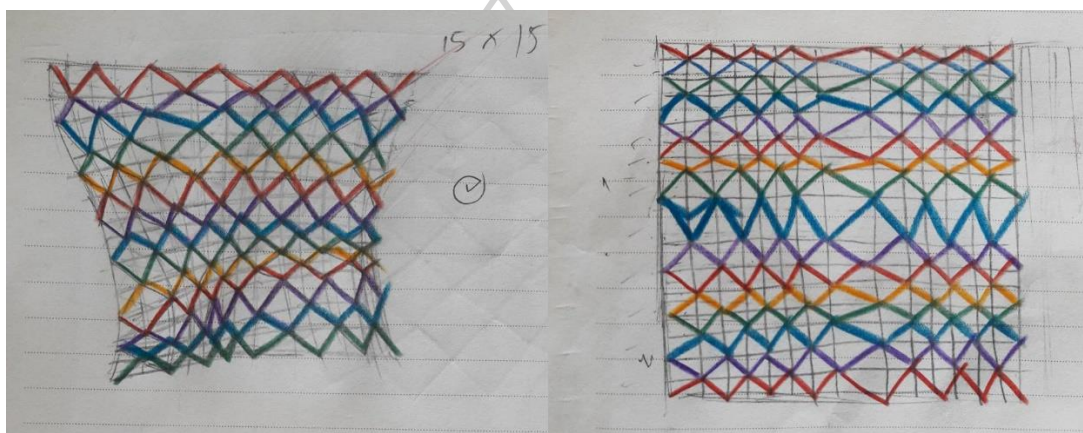
ภาพที่ 41 : ผลงาน 'บัว' ที่มีการซ้อนกันของสีผ้าและลูกบับเบิล

จากการสร้างสรรค์ชิ้นงานด้วยการเลือกผ้า และเทคนิคของผ้า ทำให้ข้าพเจ้าค้นพบธรรมชาติของผ้าแต่ละชนิด เข้าใจคำว่าอารมณ์ ความรู้สึก ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่สุดของการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรม เมื่อประกอบกับการศึกษาข้อมูลความรู้ด้านอื่นๆเพิ่มเติม ข้าพเจ้าจึงได้แรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานมาจากประสบการณ์ชีวิตส่วนตัวของข้าพเจ้า ผ่านการสังเคราะห์ จากนั้นจึงได้นำมาประกอบร่วมกับองค์ประกอบศิลป์ต่างๆ สร้างสรรค์เป็นผลงานวิทยานิพนธ์เพื่อนำเสนอเรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติของชีวิตและมิติของสีและแสง ภายใต้หัวข้อ“ชีวิต”ผ่านมิติแสงสี หรือ “LIFE” THROUGH

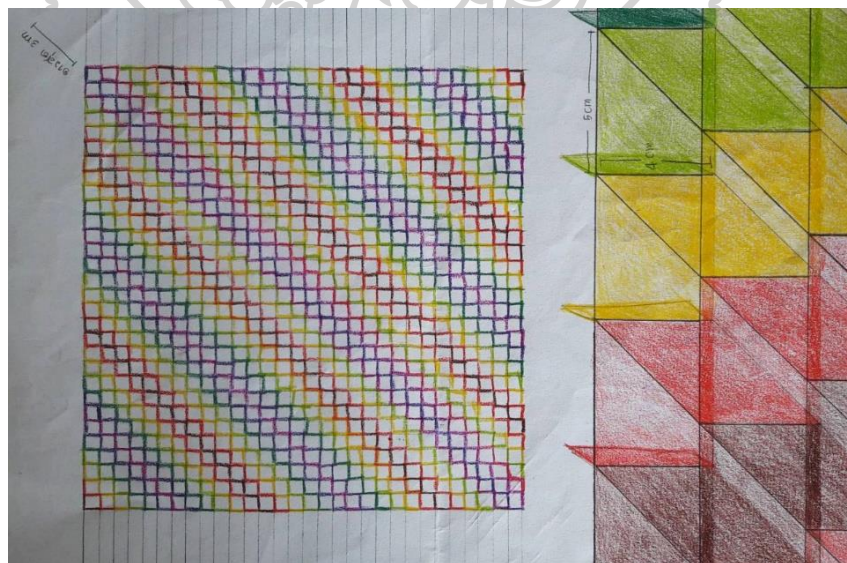
THE ASPECT OF COLOR AND LIGHT. โดยมีลักษณะเป็นผลงานสองมิติ 1 ผลงาน ผลงานสามมิติ 3 ผลงาน มีผลงานชิ้นย่อย 3 ผลงาน และผลงานชิ้นใหญ่ 1 ผลงาน

ขั้นตอนการทำภาพร่าง

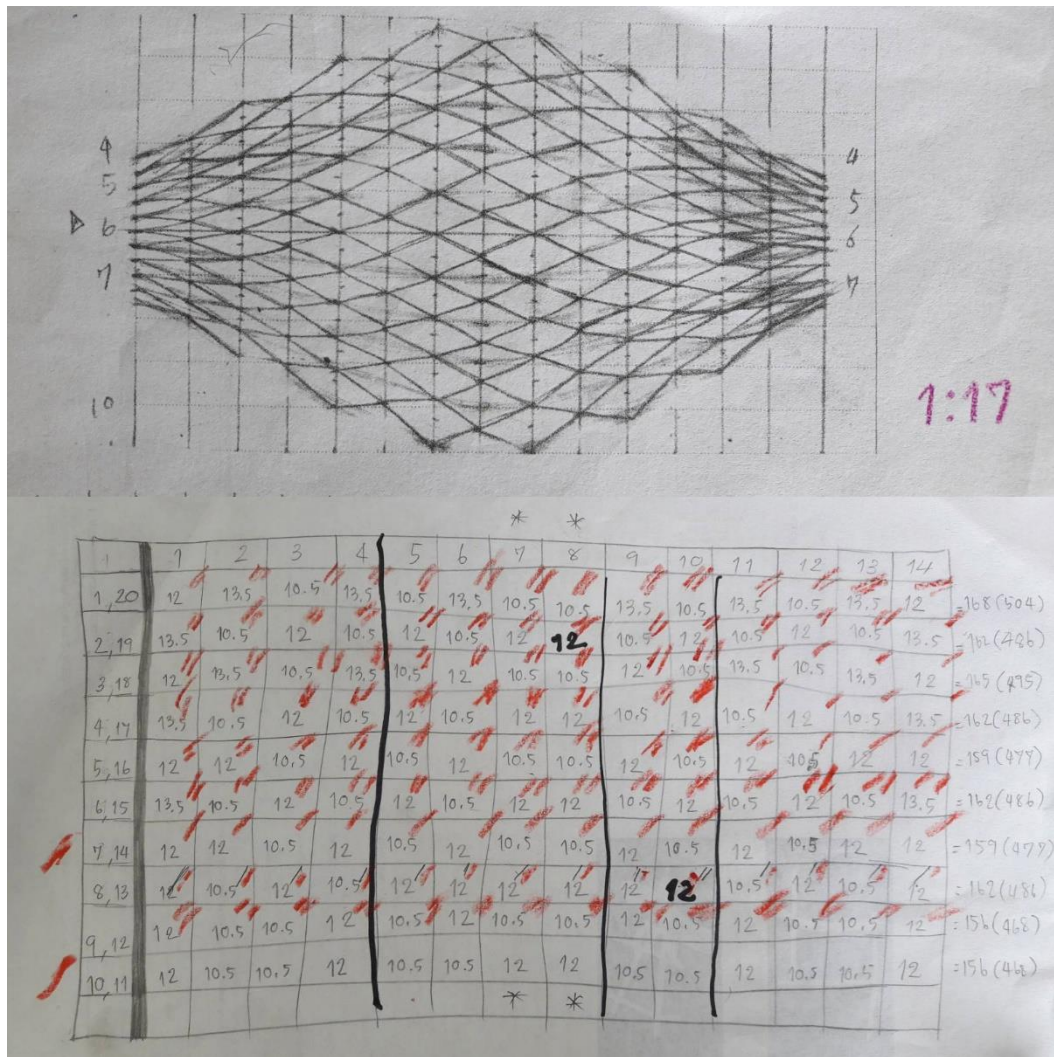
การร่างภาพเป็นการต่อยอดมาจากผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ โดยการนำทัศนธาตุต่างๆ ได้แก่ รูปทรง (Form), เส้น (Line), สี (Color), ที่ว่าง (Space), พื้นผิว (Texture) น้ำหนัก (Value) และ จังหวะ (Rhythm) มาใช้ในการทำภาพร่างก่อนการสร้างสรรค์ผลงานจริง

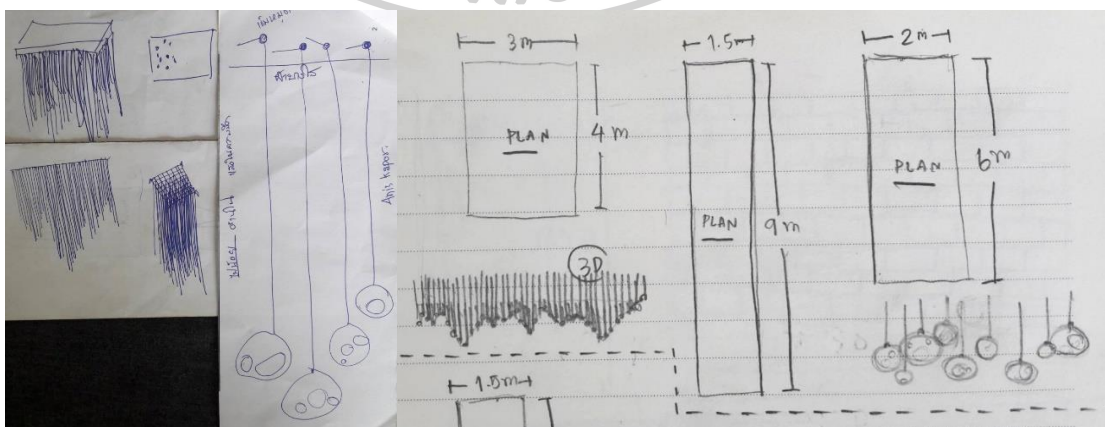
ภาพที่ 42 : ภาพร่างผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 1

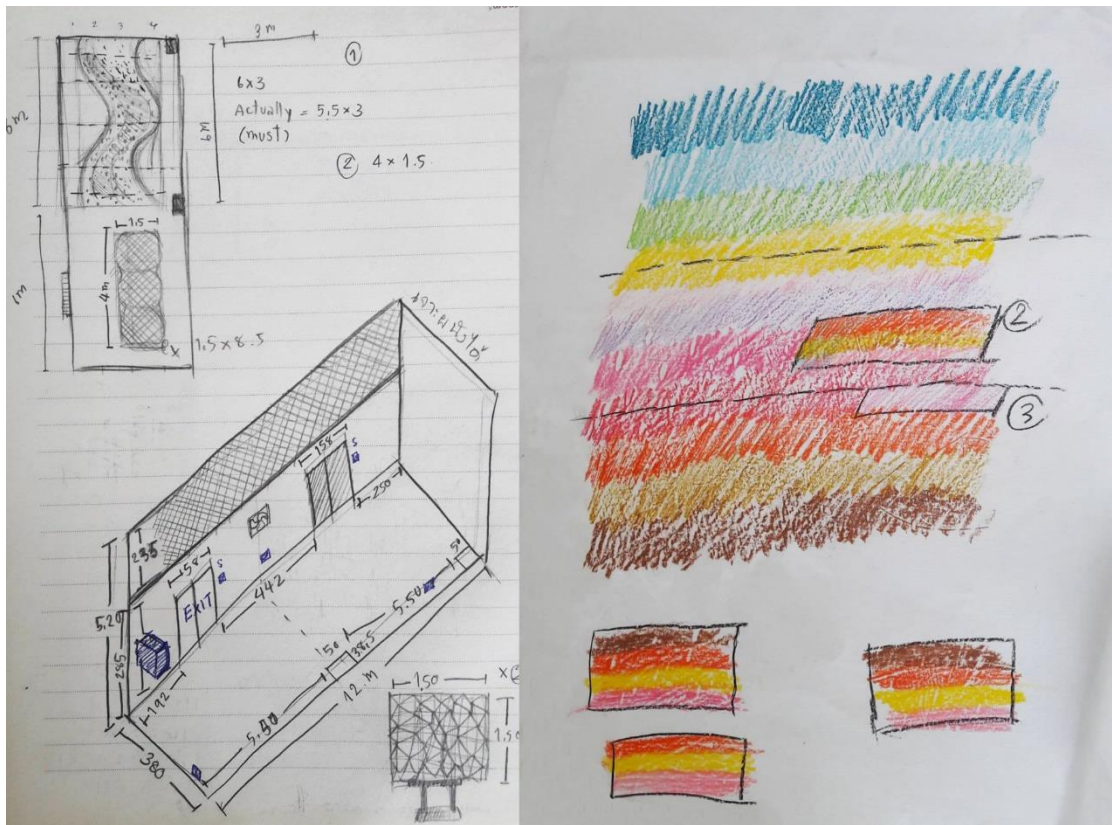
ภาพที่ 43 : ภาพร่างผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 2

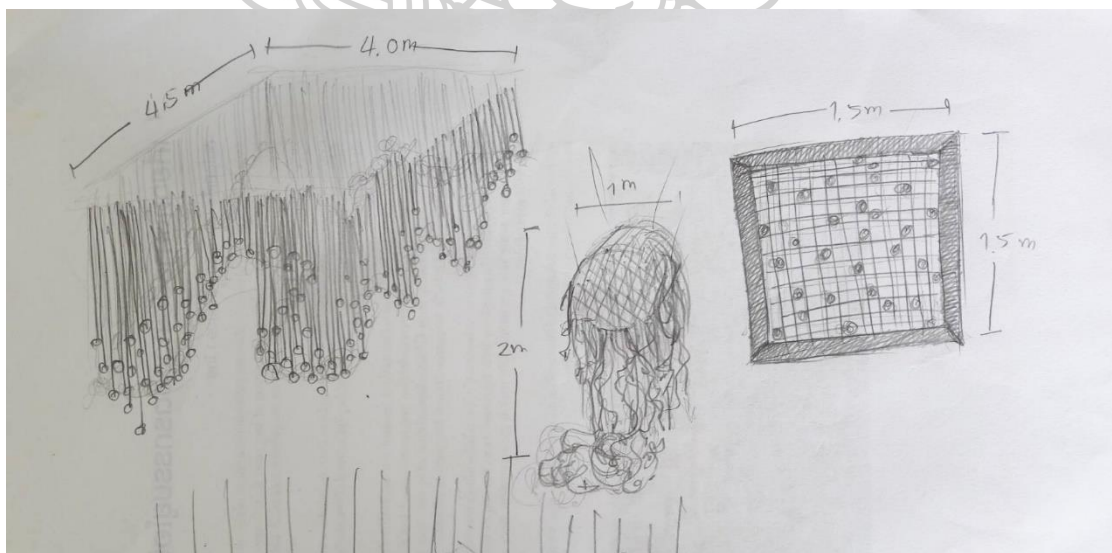
ภาพที่ 44 : ภาพร่างผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 3

ภาพที่ 45 : ภาพร่างผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 4 (ภาพที่ 1)

ภาพที่ 46 : ภาพร่างผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 4 (ภาพที่ 2)

ภาพที่ 47 : ภาพร่างรวมผลงานชิ้นที่ 1 2 และ 4

ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน

เนื่องด้วยเป็นการสร้างสรรค์ผลงานด้วยผ้า จึงต้องมีการร่างแบบ ก่อนส่งต่อให้ช่างเพื่อนำไปเย็บ การสร้างแบบร่างเป็นกระบวนการการควบคุมทิศทางการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ แต่เนื่องจากการไม่ได้ลงมือในขั้นตอนเย็บทั้งหมดด้วยตนเองเพียงคนเดียว เมื่อกระจายงานให้ช่าง การควบคุมต่างๆ ย่อมมีการคลาดเคลื่อนได้เป็นธรรมดา จึงได้มีการควบคุมอย่างรัดกุม ทั้งการเขียนลงบนตัวผ้า และเขียนบนกระดาษแนบไป เพื่อให้เกิดการคลาดเคลื่อนน้อยที่สุด ซึ่งกระบวนการในการสร้างสรรค์ผลงานชุดนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ต้องการแสดงให้เห็นถึงความเป็นธรรมชาติ ความคลาดเคลื่อนไม่เป็นไปตามสิ่งที่คิด เหมือนกับชีวิต ที่มีความไม่แน่นอนไม่ว่าเราตั้งใจที่จะวางแผนชีวิตมากเพียงใดก็ตาม การสร้างสรรค์ผลงานชุดนี้ สามารถแสดงขั้นตอนที่ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานได้ดังต่อไปนี้

1. การเลือกผสมสีผ้า
2. การสร้างแพทเทิร์น และตัดเย็บด้วยจักร
3. การนั่งด้วยความร้อนให้คงรูปทรง
4. ขั้นตอนการประกอบเป็นลูกบับเบิ้ลที่สมบูรณ์
5. การม้วนด้าย และการเย็บตามจุดด้วยมือ
6. ขั้นตอนการประกอบชิ้นส่วนเข้าด้วยกัน

การเลือกผสมสีผ้า

ผ้าแก้วมีลักษณะบางใส เมื่อนำมาเย็บต่อกัน สามารถทำให้เกิดมิติของสีได้ จึงได้มีการเลือกเล่นระดับสีให้เหมาะสมตามแต่ละชิ้นงาน

ชิ้นที่ 1 ผ้ามีหน้ากว้าง 80 เซนติเมตร ยาว 1 เมตร มีจำนวนผ้า 16 ชิ้น

ชิ้นที่ 2 ผ้ามีหน้ากว้าง 4-6 เซนติเมตร ยาวไม่เท่ากัน มีจำนวนผ้า 60 แถบ มากกว่า 60 ชิ้น

ทำลงบนเฟรมรูปขนาด 1.5 เมตร x 1.5 เมตร

ชิ้นที่ 3 ผ้ามีหน้ากว้าง 1.5 เมตร ยาว 2 เมตร มีจำนวนผ้า 20 ชิ้น

ชิ้นที่ 4 การผสมสีของชิ้นนี้ ไม่ได้ผสมจากการเลือกสีผ้า แต่เป็นการเลือกสีกลุ่มไหมเส้นใหญ่ที่มีความมันวาว เนื่องจากเมื่อนำมาห้อยใกล้ๆกัน ความมันวาวของเส้นไหม จะทำให้สามารถแก้เส้นไหมที่พันกันได้ง่ายกว่า ไม่เหมือนกับด้ายธรรมดาที่ใช้เย็บผ้า

ภาพที่ 48 : การเรียงสีผ้าของผลงานชิ้นที่ 1

ภาพที่ 49 : การเรียงสีผ้าของผลงานชิ้นที่ 2

ภาพที่ 50 : การเรียงสีผ้าของผลงานชิ้นที่ 3

การสร้างแพทเทิร์นและตัดเย็บด้วยจักร

เป็นรูปแบบที่เป็นมาตรฐานสำหรับการใช้สร้างรูปร่างรูปทรงของผ้าให้เกิดเป็นเครื่องแต่งกาย การสร้างสรรค์ผลงานด้วยการสร้างแพทเทิร์นและการเย็บนั้น ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานทุกชิ้น มีการสร้างแบบลงบนผ้าก่อนนำไปเย็บ มีทั้งเย็บด้วยตนเองและเย็บโดยช่างเย็บผ้า การเย็บด้วยตนเองนั้นไม่เป็นปัญหา แต่การเย็บโดยช่างนั้นทำให้ต้องการการพูดคุยกันให้เข้าใจ ข้าพเจ้าค้นพบว่าการวาดภาพอย่างละเอียดไม่สามารถรับประกันได้ว่าช่างเย็บนั้นจะเข้าใจในสิ่งที่ต้องการ จึงต้องนำตัวอย่างการเย็บไปให้ดูเป็นตัวอย่างด้วย ทำให้ขั้นตอนนี้มีความเสี่ยงที่จะไม่เป็นเหมือนแบบที่ต้องการไว้

ขั้นที่ 1 2 และ 3 มีรูปแบบของการเย็บแบบตาราง คล้ายรังผึ้ง มีขนาดช่องไฟที่เท่ากันและไม่เท่ากัน มีด้านกว้างของผ้า ตั้งแต่ความกว้าง 5 เซนติเมตร, 80 เซนติเมตร และ 1.4 เมตร ตามแต่ละชิ้นงาน โดยการเย็บจะมีการทิ้งให้เห็นสีของด้ายเย็บ ทำให้ดูรุ่มๆ ดูยุ่งเหยิง ไม่เรียบร้อย เหมือนกับการเย็บประกอบกันที่ต้องมีการเย็บตามแบบ

ขั้นที่ 4 การเย็บผ้าแก้วที่มีหน้ากว้าง 1.5 เมตรและความยาวผ้า 5 เมตร มีการใช้ผ้าแก้ว 5 เมตร 2 ผืนเย็บติดกันเป็นสองชั้น เพื่อการรับน้ำหนักเส้นไหมและลูกบิดเบิ้ลที่ได้จากการนั่ง ซึ่งจะนำมาติดในภายหลัง เมื่อผ้าทั้ง 3 ผืนเย็บเสร็จเรียบร้อย นำปากกาเมจิกสีเข้มมาทำตำแหน่งในจุดที่ต้องการให้เย็บเส้นไหมติดลงไป

ภาพที่ 51 : การเย็บด้วยจักรเย็บผ้า

ภาพที่ 52 : ปัญหาด้ายพันกันเนื่องจากกันเย็บ เมื่อชิ้นงานมีขนาดที่ใหญ่ขึ้น

ภาพที่ 53 : รูปแบบการเย็บของผลงานชิ้นที่ 2

ภาพที่ 54 : รูปแบบการเย็บของผลงานชิ้นที่ 3

การนึ่งด้วยความร้อนให้คงรูปทรง

เทคนิคผ้าที่ใช้ความร้อนนั้นมีด้วยกันหลายรูปแบบ ซึ่งเทคนิคผ้าที่ใช้นี้สามารถใช้ได้กับผ้าใยสังเคราะห์เท่านั้น เนื่องจากคุณสมบัติพิเศษในการนำความร้อนและการทนต่อความร้อน เมื่อนำผ้าแก้วมาห่อทับบนโมเดล ก่อนนำไปผ่านความร้อนด้วยการนึ่ง ใช้ความร้อนไม่เกิน 100 องศาเซลเซียส ซึ่งต่ำกว่าจุดหลอมเหลวของผ้าชนิดนี้ที่ประมาณ 230-290 องศาเซลเซียส ทำให้เส้นใยผ้ามีสภาพดี ไม่ถูกทำลายและหดตัวเป็นรูปทรงเดียวกันกับโมเดลที่ต้องการ

โมเดลที่นำมาใช้มัดและนึ่งคือก้อนหินกรวดแม่น้ำ มีลักษณะกลม มน ไม่มีคม มีขนาดและรูปร่างที่ต่างกัน ถึงจะกลม มน เหมือนกันแต่ก็ไม่เหมือนกัน ลักษณะทางกายภาพของหินที่เห็นคือความแข็ง แข็งมากขนาดที่ว่าสามารถขว้างปาให้กระจกแตกหรือศิระชะแตกได้ แต่หินก็ยังโดนน้ำกัดเซาะ บวกกับการกระทบกันเองของหิน ทำให้กลายเป็นก้อนกลมมนอย่างที่เราเห็น ให้ความรู้สึกว่าถึงสิ่งที่ยากก็อาจทำสำเร็จได้ด้วยความพยายาม การทำซ้ำๆอย่างสม่ำเสมอหรือปัจจัยอื่นที่ช่วยเสริมทำให้สิ่งที่ต้องการประสบความสำเร็จ จึงใช้หินกรวดแม่น้ำเป็นโมเดลสำหรับนึ่งด้วยความร้อน นอกจากนี้ยังใช้ลูกแก้วและหินขนาดเล็กเพื่อให้ได้ขนาดที่แตกต่างกันอีกด้วย

ภาพที่ 55 : การมัดผ้าด้วยหนังยางกับโมเดลก่อนนำไปนั่งด้วยความร้อน

ภาพที่ 56 : ผ้าแก้วที่นึ่งและแกะหนังยางเรียบร้อยแล้ว

เทคนิคนี้เป็นเทคนิคที่ข้าพเจ้าชอบที่สุด เนื่องจากการแกะแบบออกมานั้น สามารถให้ได้ทั้งรูปทรงที่สมบูรณ์แบบและรูปทรงที่บิดเบี้ยวไม่เหมือนแบบ การมัดและนั่งนี้สามารถซ่อนผ้าก่อนมัดกับโมเดลได้ทั้งหมด 4 แผ่น จึงมีการมัดด้วยผ้าต่างสีกันบ้าง ทำให้เกิดการสีตกใส่กันในสีบางสี เนื่องจากกระบวนการผลิตผ้านั้นไม่ได้มาจากรอบเดียวกันทั้งหมด ทำให้บางรอบนั้นมีการผิดพลาดของการย้อมจากโรงงาน ความร้อนจึงทำให้ผ้าสีตกติดไปกับผ้าอีกสีนั่นเอง นอกจากรูปทรงแล้ว สีตกจึงเป็นความบังเอิญที่ข้าพเจ้าชื่นชอบด้วยเช่นกัน

ขั้นตอนการประกอบเป็นลูกบับเบิลที่สมบูรณ์

เมื่อแกะแบบเรียบร้อยแล้ว เราจะได้ลูกบับเบิลที่มีทั้งขนาดใหญ่และเล็ก โดยมีขั้นตอนการประกอบเป็นลูกบับเบิลที่สมบูรณ์ดังต่อไปนี้

1. แยกขนาดเป็น 4 ขนาด โดยขนาดใหญ่ทั้ง 2 แบบ จะแยกเป็น 3 โทนสี คือ

สีโทนแดง, ชมพู, ม่วง

สีโทนเหลือง, ส้ม, น้ำตาล

สีโทนเขียว, ฟ้า, น้ำเงิน

ส่วนขนาดเล็กทั้ง 2 แบบ จะรวมสีกันไว้ เนื่องจากเป็นชิ้นส่วนที่จะนำมาใช้ประกอบในลูกบับเบิลลูกใหญ่นั้นเอง การแยกสี แยกไว้เพื่อความสะดวกในการประกอบ เนื่องจากต้องการให้มีการกระจายกันของสีลูกบับเบิลกับไหมที่เย็บ เพื่อไม่ให้กลมกลืนกันเกินไป

2. ตัดส่วนเกินที่ยื่นออกมาออก โดยนำส่วนเกินนั้น ไปตัดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยรวมกันไว้ เพื่อนำมาใส่ซ้อนกันในลูกบับเบิล เพื่อให้เกิดมิติของสี ความแวววาว เวลาที่เล่นกับแสงไฟ

3. ทำให้ติดกันด้วยปืนกาว กับแท่งกาวสีใส เพื่อไม่ให้ลูกบับเบิลขนาดเล็กและส่วนประกอบอื่นๆภายในลูกขนาดใหญ่หลุดกระจายออกมา การติดกาวนั้น ลูกขนาดใหญ่จะติดให้เป็นรูปทรงที่สวยงามได้ยากกว่าลูกขนาดเล็ก และใช้เวลามากกว่ากันถึง 3 เท่าต่อลูก

ภาพที่ 57 : ผ้าส่วนเกินที่ตัดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยรวมกันไว้

ภาพที่ 58 : ลูกบับเบิลขนาดใหญ่โทนสีเขียว ฟ้า น้ำเงินที่สมบูรณ์พร้อมประกอบ

การม้วนไหม และการเย็บตามจุดด้วยมือ

เนื่องจากผลงานชิ้นที่ 4 นั้นได้มีการเพิ่มจำนวนของลูกบับเบิลจาก 500 ลูก เป็น 5,000 ลูก หลังการส่งตรวจวิทยานิพนธ์ครั้งที่ 1 (ต.1) จึงได้มีการปรับปรุงโครงสร้างจากการห้อยเส้นไหมลงมา จากเส้นเอ็นที่เชื่อมกับโครงไม้ เป็นการเย็บเส้นไหมติดไปกับตัวผ้าแทน เพื่อความกลมกลืน เป็นส่วนหนึ่งของชิ้นงานและเพื่อความสะดวกต่อการติดตั้ง

พื้นที่ในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้มีผ้าแกนหลัก 3 ผืนประกอบกัน แต่ละผืนนั้น มีความกว้าง 1.5 เมตร และความยาวผ้า 5 เมตร โดยมีพื้นที่ที่เป็นตัวชิ้นงานรวมกันกว้าง 3.8 เมตร และยาว 4.5 เมตร นอกจากพื้นที่ที่กว้างขึ้น ก็ต้องการให้ด้ายมีขนาดยาวขึ้น จากเดิมที่ 70 เซนติเมตร ถึง 1.2 เมตร เป็น 1.2 เมตร ถึง 2.2 เมตร เพื่อการเล่นระดับของลูกบับเบิล ให้มีความสูงต่ำที่ต่างกันมากขึ้น เพราะฉะนั้นการเย็บไหมแต่ละเส้นบนผ้าก่อนแขวน ทำให้เป็นไปไม่ได้ เนื่องจากความยาวของด้ายทำให้พันกันจนไม่สามารถทำชิ้นงานได้ จึงมีขั้นตอนการม้วนเส้นไหมกับหลอด เรียกว่า ‘ลูกตุ้ม’ ก่อนนำไปเย็บติดกับผ้า โดยมีวิธีการดังนี้

1. ตัดหลอดพลาสติกสำหรับดูดน้ำให้มีขนาดพอเหมาะ กว้างพอที่จะเป็นแกนม้วนเส้นไหมที่มีความยาวเฉลี่ย 2 เมตรได้

2. ม้วนเส้นไหมกับหลอด เส้นไหมมีทั้งหมด 11 สี ต้องการใช้ 455 ชิ้นต่อสี เริ่มจากดึงเส้นไหมให้สุดปลายมือ 2 รอบ (ความยาวประมาณ 1.8 เมตร ถึง 2.2 เมตร) ก่อนนำมาม้วนเข้ากับหลอดที่ตัดไว้ และติดเทปใสแบบหลวมๆ เพื่อการแกะออกที่ง่าย

3. เย็บลูกตุ้มให้ติดกับผ้า เริ่มจากการแบ่งสี กระจายงานเป็น 3 ส่วน ให้ช่างทั้ง 3 คน โดยการส่งลูกตุ้มแต่ละสี เย็บมือให้เป็นไปตามแบบ ในขั้นตอนนี้มีการผิดพลาดมาตั้งแต่การม้วนเส้นไหม มีทั้งสีที่เกินและขาด ทำให้การวางตำแหน่งลงบนผ้ายากขึ้น ต้องมีการเขียนรายละเอียดให้ชัดเจน รวมทั้งการแบ่งสีลูกตุ้มเพื่อป้องกันการผิดพลาดด้วย ซึ่งขั้นตอนนี้ เป็นส่วนที่ควบคุมมากที่สุด แต่กลับผิดพลาดจากที่คิดไว้มากที่สุด การเย็บเรียงสีสลับด้านกันทั้งที่ทำการวางตำแหน่งไว้แล้ว จึงต้องมาเสริมสีอื่นในส่วนที่ขาด ทำให้เส้นไหมสีโทนร้อน ไปกระจุกรวมกันอยู่ฝั่งหนึ่ง และต้องแก้ปัญหาต่อในขั้นตอนการประกอบชิ้นส่วนเข้าด้วยกัน ซึ่งเป็นขั้นตอนถัดไป

ภาพที่ 59 : ลูกตุ้มที่พันเสร็จเรียบร้อย

ภาพที่ 60 : การเย็บลูกตุ้มให้ติดกับผ้า เรียงสีตามที่ทำตำแหน่งไว้

ขั้นตอนการประกอบชิ้นส่วนเข้าด้วยกัน

1. นำผ้าแก้วผืนยาวทั้ง 3 ผืนที่เย็บลูกตุ้มเสร็จเรียบร้อยแล้ว สอดเข้าไปในโครงท่อ PVC ที่ต่อไว้ พันข้อต่อท่อ PVC ให้แน่นหนาด้วยเทปผ้า ก่อนดึงขึ้นสูงด้วยเชือกในลอน

2. เริ่มแกะลูกตุ้มด้วยการใช้กรรไกรตัดตัดตัดเทปใส เพื่อคลายเส้นไหม เดิมที่ตั้งใจที่จะแกะลูกตุ้มลงทั้งหมด แต่เมื่อแกะลูกตุ้มได้ครึ่งหนึ่ง จึงได้เปลี่ยนความตั้งใจเดิม โดยแกะเพียงบางส่วน เพื่อต้องการเว้นพื้นที่ว่างไว้ให้ผู้ชมเข้าไปมีส่วนร่วมกันผลงาน

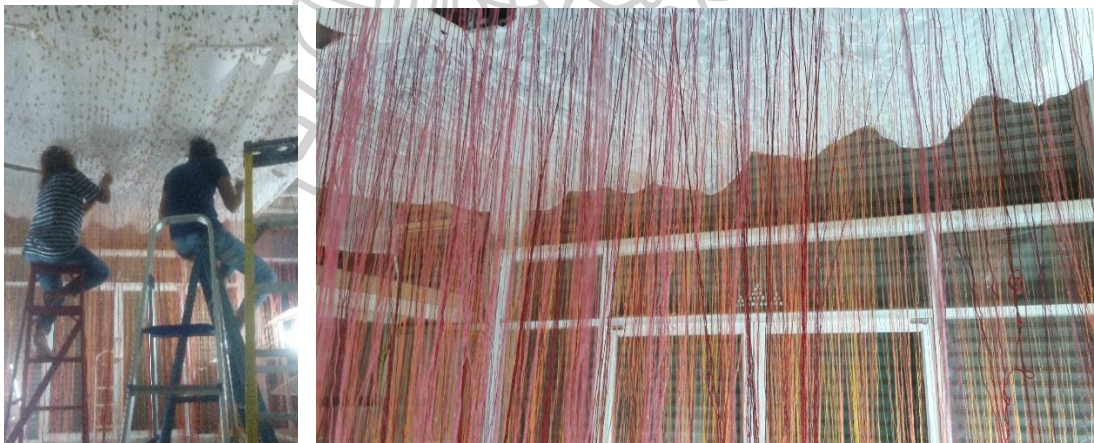

ภาพที่ 61 : ชิ้นส่วนของผลงานทั้งหมดก่อนการประกอบรวมกัน

ภาพที่ 62 : ฝืนผ้าที่สอดเข้าไปในโครงท่อ PVC

3. ตัดเส้นไหมที่คลายลงมาให้ได้ระดับที่ต้องการ

4. นำลูกบิดเปิดวางกับพื้นบริเวณจุดที่ต้องการติด โดยใช้ลูกบิดเบิ้ลโทนสี เขียว ฟ้ำ น้ำเงิน มาติดไว้กับเส้นไหมโทนสีร้อน เป็นการแก้ไขจากการเย็บเส้นไหมที่ไม่เป็นไปตามความต้องการ ให้มีความผสมผสานกันของสีโทนร้อนโทนเย็น

ภาพที่ 63 : การแกะลูกตุ้มด้วยการใช้กรรไกรตัดด้ายตัดเทพใส

ภาพที่ 64 : เส้นไหมที่แกะออกจากหลอดก่อนตัดให้ได้ระดับที่ต้องการ

ภาพที่ 65 : การติดลูกบับเปิดกับเส้นไหม พร้อมมัดรวบส่วนที่เสร็จแล้วเพื่อไม่ให้พันกัน

เนื่องจากพื้นที่ที่ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานมีจำกัด ทำให้ท่อ PVC เมื่อต่อกันแล้ว มีความสั้นกว่าตัวผ้าที่เป็นส่วนของชิ้นงาน จึงทำให้ผ้าหย่อน ย้วยเป็นลอนคลื่น ทำให้เกิดเป็นปัญหาใหญ่นั้นคือ ความยากในการตัดเส้นไหมให้มีความขึ้นลงเหมือนกราฟชีวิต จึงมีการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าด้วยการกะเกณฑ์การตัดเส้นไหมด้วยความรู้สึกส่วนตัว

เมื่อผลงานเสร็จสมบูรณ์แล้วจึงต้องมีการวางแผนกับการเก็บชิ้นงาน เพื่อการขนย้าย โดยเน้นไปที่ความสะดวกในการแก้เส้นไหมในขั้นตอนการติดตั้งผลงาน เริ่มจากการมัดเส้นไหมเป็นพวงไม่ว่าจะมัดด้วยเศษเส้นไหม หรือติดด้วยเทปกระดาษ สวมถุงพลาสติก ไล่ลมออก จากนั้นมัดด้วยเศษเส้นไหม จากนั้นดึงโครงลง กอนนำมามัดวนเก็บให้เรียบร้อย

ขั้นตอนการติดตั้งผลงาน

มีลักษณะการติดตั้งผลงานเป็น 2 แบบ เนื่องจากผลงานทั้ง 4 ชั้นนั้น มีลักษณะเป็น 2 มิติ และ 3 มิติ จึงมีวิธีการติดตั้งต่างกันดังต่อไปนี้

การติดผนัง เป็นวิธีที่ใช้สำหรับการติดตั้งผลงานชั้นที่ 2 ซึ่งเป็นชิ้นงาน 2 มิติ

การติดตั้งผลงานลอยตัวแบบที่ 1 เป็นวิธีที่ใช้สำหรับติดตั้งผลงานชั้นที่ 1 และชั้นที่ 3 ซึ่งเป็นชิ้นงานสามมิติที่มีขนาดเล็ก น้ำหนักเบา ไม่จำเป็นต้องมีโครงสร้างเพื่อรับน้ำหนัก สามารถใช้เส้นเอ็นขนาดเล็กโยงชิ้นงานเข้ากับเพดาน หรือตัวยึดตามจุดได้เลย

ภาพที่ 66 : การติดตั้งผลงานลอยตัวแบบที่ 1

การติดตั้งผลงานลอยตัวแบบที่ 2 เป็นวิธีที่ใช้สำหรับติดตั้งผลงานชิ้นที่ 4 ซึ่งเป็นชิ้นงาน 3 มิติที่มีขนาดใหญ่ และต้องมีโครงสร้างที่วัดขนาดอย่างละเอียด เนื่องจากเป็นชิ้นใหญ่ที่มีลักษณะงานซับซ้อน จึงแบ่งลักษณะของการติดตั้งงานได้อีกดังนี้

1. การต่อโครง โดยใช้ท่ออลูมิเนียมฟันสียาวยาว 3.8 ม. จำนวน 2 เส้น และท่อยาว 4.5 ม. จำนวน 2 เส้น โดยมีการเสริมความแข็งแรงตรงรอยต่อท่อด้วยการตัดท่ออลูมิเนียมขนาดเล็ก ผ่าครึ่งและสวมทับตรงรอยต่อ ก่อนจะเจาะรูแล้วใส่นอต เพื่อยึดอลูมิเนียมทั้ง 4 เส้นให้ติดกัน ซึ่งเมื่อนำมาต่อกันแล้ว จะมีลักษณะเป็นรูปตัว H จากนั้นโยงเส้นเอ็นเส้นใหญ่จากจุดที่เชื่อมกันพาดทับเป็นตัว X เพื่อเสริมความแข็งแรงของโครงสร้าง

2. การประกอบชิ้นงานเข้ากับโครง เริ่มจากนำผลงานชิ้นที่ 4 ซึ่งมีชิ้นแยกทั้งหมด 3 ชิ้น กางชิ้นงานแบบคว่ำหน้าลงบนพื้นให้ตรงจุดกับที่ที่ตั้งใจจะติดตั้ง จากนั้นนำโครงที่ต่อเรียบร้อยแล้ววางทับลงไปบนชิ้นงานที่กางไว้ ผูกชิ้นงานทั้ง 3 ชิ้นให้ติดกัน จากนั้นใช้ด้ายสีขาวเย็บชิ้นงานให้ติดเข้ากับท่ออลูมิเนียมและเส้นเอ็น

ภาพที่ 67 : การติดตั้งผลงานลอยตัวแบบที่ 2 การต่อโครงอลูมิเนียม

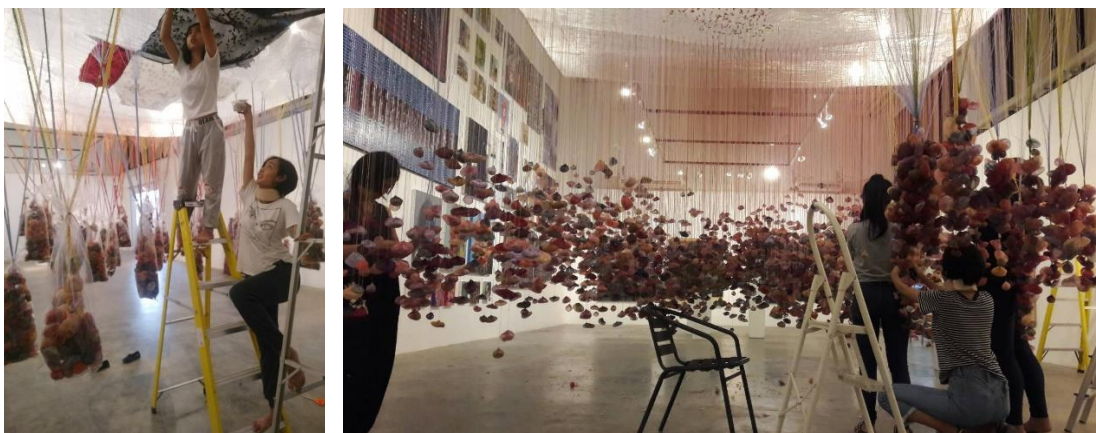

ภาพที่ 68 : การติดตั้งผลงานลอยตัวแบบที่ 2 การประกอบชิ้นงานเข้ากับโครงอลูมิเนียม

ภาพที่ 69 : การติดตั้งผลงานลอยตัวแบบที่ 2 การแขวนสลิงเพื่อดึงชิ้นงานขึ้นให้ได้ระดับ

3. การยกโครงขึ้นเพื่อยึดติดกับเพดานหรือจุดยึดด้านบน เมื่อเสร็จขั้นตอนที่แล้ว ขั้นตอนนี้จำเป็นต้องมีคนประจำอยู่ที่ 4 มุมของโครงสร้าง เพื่อคอยยกให้สมดุลกัน ไม่ใช่เพราะน้ำหนักมาก แต่เพราะว่าโครงนั้นเบาและมีความสัมพันธ์กับผ้าที่เย็บไว้ทำให้ห้อยได้ง่ายถ้าขาดความสมดุล โดยมีคนอีก 2 คน ซึ่งคนหนึ่งอยู่บนนั่งร้านเพื่อแขวนสลิง และอีกคนหนึ่งคอยเข็นนั่งร้านเพื่อให้งานดำเนินได้สะดวก เมื่อได้ระดับที่ต้องการ ก็เป็นอันเรียบร้อย

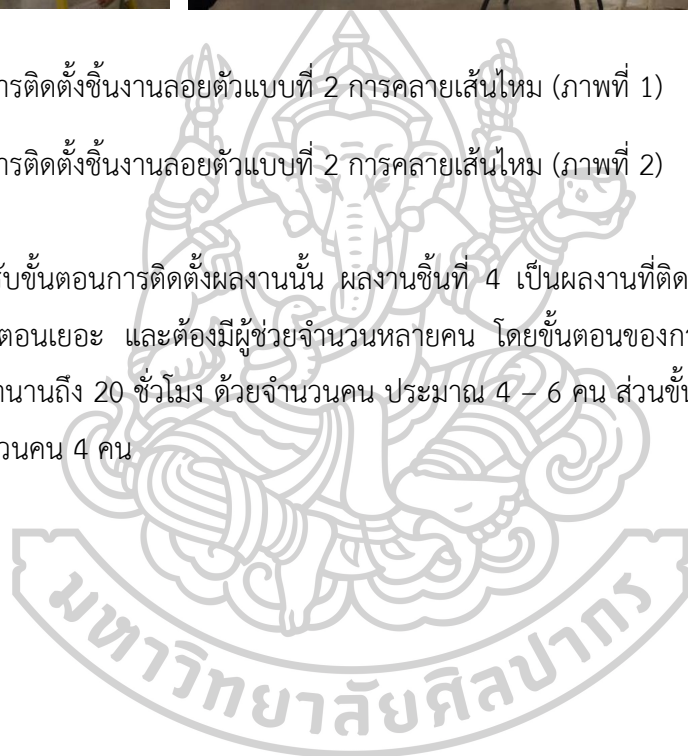
4. การคลายเส้นไหม เริ่มจากการแกะถุงพลาสติกที่ห่อชิ้นส่วนของงานไว้ จากนั้นก็เริ่มแก้เส้นไหมที่พันกันจากการเก็บ ให้คลายตัวแยกจากกัน โดยเริ่มแก้จากมุมใดมุมหนึ่ง หรือแก้จากตรงกลางขยายออกด้านริม เพื่อป้องกันการเคลื่อนไหวของผู้ที่ทำงานในขั้นตอนนี้

ภาพที่ 70 : การติดตั้งชิ้นงานลอยตัวแบบที่ 2 การคลายเส้นไหม (ภาพที่ 1)

ภาพที่ 71 : การติดตั้งชิ้นงานลอยตัวแบบที่ 2 การคลายเส้นไหม (ภาพที่ 2)

สำหรับขั้นตอนการติดตั้งผลงานนั้น ผลงานชิ้นที่ 4 เป็นผลงานที่ติดตั้งยากและเก็บยากที่สุด เนื่องจากมีขั้นตอนเยอะ และต้องมีผู้ช่วยจำนวนหลายคน โดยขั้นตอนของการขึ้นโครงและคลายเส้นไหมนั้นใช้เวลานานถึง 20 ชั่วโมง ด้วยจำนวนคน ประมาณ 4 – 6 คน ส่วนขั้นตอนเก็บใช้เวลา 10-12 ชั่วโมงกับจำนวนคน 4 คน

บทที่ 4

การพัฒนาและการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์

เมื่อกล่าวถึงการพัฒนา และการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะนิพนธ์ในหัวข้อ “ชีวิต” ผ่านมิติแสงสี หรือ “LIFE” THROUGH THE ASPECT OF COLOR AND LIGHT. ขอกกล่าวเริ่มจากตอนที่ข้าพเจ้าทำวิทยานิพนธ์สำหรับจบการศึกษาในระดับปริญญาตรี ซึ่งผลงานในขณะนั้นและในขณะนี้ มีความแตกต่างกันพอสมควร เมื่อเข้ามาศึกษาต่อที่คณะจิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์ ในช่วงต้นนั้นข้าพเจ้าต้องทำความเข้าใจกับคำว่าอารมณ์ ความรู้สึกของผ้าและเนื้อเรื่องที่ใช้ในการสร้างสรรค์ ที่เป็นสิ่งสำคัญสำหรับสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ ผลงานช่วงก่อนวิทยานิพนธ์ของจึงเป็นช่วงที่มีเนื้อเรื่อง และกระบวนการในการคิดสำหรับการสร้างสรรค์ผลงานมากขึ้น จึงขอเสนอการลำดับพัฒนาการในการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์เป็น 3 ช่วงดังต่อไปนี้

1. ผลงานช่วงระดับปริญญาตรี
2. ผลงานช่วงก่อนวิทยานิพนธ์
3. ผลงานวิทยานิพนธ์

ผลงานช่วงระดับปริญญาตรี

ผลงานวิทยานิพนธ์สำหรับจบการศึกษาในระดับปริญญาตรี ในสาขาการออกแบบเครื่องแต่งกาย คณะมัณฑนศิลป์ ศิลปากร เป็นผลงานเครื่องแต่งกาย 6 ชุด ที่มาจากความชอบในมหาวิทยาลัย-เซนต์เบซิล ประเทศรัสเซีย ที่ได้ติดตามภาพจากสื่ออินเทอร์เน็ต ความประทับใจเรื่องการออกแบบ ตกแต่งทั้งภายในภายนอก รวมถึงสีสันทันสถาปัตยกรรมนี้ จึงได้นำแนวความคิดในเรื่องความแข็งของสถาปัตยกรรมมาผสมกับความอ่อนโยนของเครื่องแต่งกาย ร่วมกับสีสันทันของสถาปัตยกรรมสร้างสรรค์เป็นโครงเสื้อผ้า ลายผ้า เทคนิคผ้าและลายปัก ด้วยความสำคัญของการออกแบบก็คือการสวมใส่ได้จริง ผลงานจริงที่เป็นเหมือนแบบร่างหรือสวยกว่าแบบร่าง แนวความคิดเป็นสิ่งสำคัญที่สามารถสร้างความแตกต่าง ความน่าสนใจและการเชื่อมโยงโครงร่างของเครื่องแต่งกาย รายละเอียดในเทคนิคของการสร้างสรรค์ผ้า หรือเทคนิคอื่นๆ ให้เชื่อมเข้าหากัน

เมื่อวิเคราะห์ถึงผลงานชุดนี้แล้ว ข้าพเจ้าคิดว่ายังมีส่วนที่สามารถพัฒนาต่อยอดได้อีกมาก ทั้งในเรื่องของอารมณ์ความรู้สึก พื้นผิว ผ้า หรือเทคนิคผ้าอื่นๆที่ทำให้รู้สึกถึงความเข้าใจลึกซึ้งของเนื้อเรื่องมากกว่าเพียงแต่ความประทับใจ ความสวยงาม และความถนัด แต่ด้วยความตั้งใจอย่างเต็มร้อยที่ข้าพเจ้าได้ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ชุดนี้ จึงเป็นก้าวที่ดี ทำให้พร้อมที่จะเรียนรู้เพื่อต่อยอดความรู้เดิมที่มี ในความคิด มุมมอง และวิธีการที่แตกต่างไปจากเดิม

ภาพที่ 72 : Mood Board และแบบร่างผลงานวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาตรี

ภาพที่ 73 : ผลงานเครื่องแต่งกายทั้ง 6 ชุด และรายละเอียดของผลงาน

ผลงานช่วงก่อนวิทยานิพนธ์

ข้าพเจ้าเริ่มการสร้างสรรค์ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ด้วยวัสดุและเทคนิคผ้า เป็นการสร้างสรรค์ด้วยรูปร่างรูปทรงอิสระเป็นส่วนใหญ่ โดยยังไม่มีเนื้อเรื่องที่ชัดเจนในการสร้างสรรค์ผลงาน แรงบันดาลใจที่ได้รับจึงมักมาจากสิ่งใกล้ตัว ความสนุก ความอยากรู้ อยากรทดลองทำเสียมากกว่า ผลงานที่เสร็จสมบูรณ์ก่อนนำไปติดตั้งและหลังจากการติดตั้ง จะให้ความรู้สึกต่างกันในความรู้สึกของข้าพเจ้า ทำให้ภาพที่คิดไว้ก่อนการสร้างสรรค์กับสิ่งที่เกิดขึ้นจริงมีความแตกต่างกัน จากนั้นจึงได้วิเคราะห์หาข้อดี ข้อเสีย นำไปปรับปรุง แก้ไข สรุปแนวความคิดและพัฒนาต่อเพื่อสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ที่สมบูรณ์

ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 1 และ 2

แรงบันดาลใจที่มาจากบ้าน ภาพจำของหน้าต่างบ้าน ที่มีผ้าม่าน และแสงส่องลงมาในตอนเช้า เป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานทั้งสองชิ้นนี้ สร้างสรรค์ผลงานด้วยผ้าแก้ว ใช้เทคนิคการเย็บผ้าและนึ่งผ้าด้วยความร้อนติดต่อกันทั้งผืน โทนมสีผ้าที่ใช้ในแต่ละผลงานจะมีโทนสีใกล้เคียงกัน และมีสีอื่นมาที่ช่วยตัดความกลมกลืนของสี การเย็บชิ้นงานต่อกันในรูปแบบตารางเพื่อต้องการให้เกิดมิติของสีและแสงและมีความรู้สึกถึงเครือข่าย การเชื่อม โยงความผูกพัน

ผลงานเป็นที่น่าพอใจสำหรับข้าพเจ้า โดยเฉพาะผลงาน ‘แสง’ เป็นต้นแบบที่ทำให้เกิดการเย็บในรูปแบบตารางและพัฒนาการเย็บต่อไปได้อีกหลายรูปแบบ ส่วนเรื่องเนื้อหาของชิ้นงานนั้นยังไม่มีคามแข็งแรงมากพอ ต้องค้นหาต่อไป

ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 3 และ 4

เริ่มต้นจากความสนุกสนาน การต้องการประกอบชิ้นส่วนเล็กๆ หลายๆส่วนเข้าด้วยกันเป็นผลงาน การสร้างสรรค์ผลงานทั้งสองชิ้นนี้จึงเริ่มจากการสร้างสรรค์ผ้า ผ้าแต่ละผืนที่นำไปมัดและนึ่งเต็มผืนประมาณ 13 ผืนที่มีขนาดต่างกัน ก่อนนำมาประกอบเป็นชิ้นงานทั้งสองชิ้นด้วยการเย็บด้วยมือและจักรเย็บผ้า โดยยังมีการเลือกโทนมสีที่ใกล้เคียงกันและมีสีอื่นตัดความกลมกลืนของสีอยู่เช่นเดิม หลังจากเริ่มจัดเรียงชิ้นส่วนแต่ละชิ้นเข้าด้วยกัน ด้วยสีและองค์ประกอบที่จัดวางทำให้นักถึงบ้านและเครื่องแต่งกาย เมื่อติดตั้งผลงานจึงได้มีการวางแผนเพื่อให้ผลงานมีความรู้สึกตรงสิ่งที่ต้องการนำเสนอ

การติดตั้งผลงานทำให้เข้าใจว่าทุกสิ่งมีความสัมพันธ์เชื่อมกันหมด ไม่ว่าจะเป็นบริเวณที่ติดตั้ง แสง สีและลม สภาพแวดล้อมเหล่านี้เป็นสิ่งที่ช่วยผลักดันผลงานให้มีพลังมากขึ้น แสงเงาที่ตกกระทบกับผนังในผลงานชิ้นที่ 3 ยังมีลักษณะเหมือนมนุษย์ทำให้ข้าพเจ้าพอใจเป็นอย่างมาก ตัวผลงานเองมีความไปได้ต่อ แต่เนื้อเรื่องที่ติดนั้นเป็นอีกครั้งที่ยังต้องค้นหาต่อไป

ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 5 และ 6

ความซับซ้อนของความคิดและความสัมพันธ์ที่มีต่อสิ่งรอบตัว ไม่ว่าจะเป็นของสะสมอย่างตาข่ายดักฝันที่ไม่เคยดักฝันอะไรได้เลยหรือความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ จุดเริ่มต้นในการคิดมาจากการมอง มองการเคลื่อนไหวของสองสิ่งนี้ไปเรื่อยๆพร้อมกับปล่อยความคิด ทำให้คิดว่าต้องการสร้างสรรค์ผลงานที่เริ่มมาจากจุดเริ่มต้น นั่นคือผ้าผืนเรียบ ผ้าผืนเรียบหลายผืน หน้ากว้างครึ่งเมตรที่ต้องการนำมาเย็บต่อกันด้วยจักร มีการปล่อยด้ายให้รุ่มทิ้งไว้เพื่อนำเสนอความเป็นโครงข่ายการซับซ้อนของความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงกันอย่างเหนียวแน่น ผลงานอีกชิ้นจะแตกต่างกันนิดหน่อยแต่เริ่มที่ผ้าผืนเรียบเหมือนกัน ผ้าผืนเรียบที่มีหน้ากว้างประมาณ 10 เซนติเมตรหลายชิ้น นำไปมัดกับของเล่นเด็กและหนึ่งด้วยความร้อนเพียงบางส่วนของผ้า ก่อนนำมาเย็บด้วยรูปแบบการเย็บที่มีลักษณะเป็นตาราง เป็นช่อง ลักษณะเดียวกันกับตาข่ายดักฝัน แต่เป็นตาข่ายดักฝันที่ไม่มีลูกบิดและขนนก มีแต่ความซับซ้อนของความสัมพันธ์ระหว่างผู้สร้างสรรค์และสิ่งของสิ่งนี้ ความสัมพันธ์ของชิ้นงานแต่ละชิ้นเกิดขึ้นระหว่างเส้นด้ายกับผ้าที่มีความขัดกันกับสีโทนสีร้อน ทำให้รู้สึกเหมือนกับว่า หรือสิ่งนี้จะช่วยดักฝันดีมากกว่าฝันร้าย

เมื่อมีการติดตั้งผลงานทั้งสองชิ้น ทำให้ได้รูปทรงอิสระที่เป็นปลายเปิดให้ผู้ชมสามารถนึกคิดจินตนาการต่อได้มากกว่า โดยผลงานชิ้นที่ 6 จะมีความปลายเปิดที่น้อยกว่า ข้าพเจ้าชอบผลงานทั้งสองชิ้นตั้งแต่กระบวนการในการสร้างสรรค์ที่มีความใหม่ และความยากในการเย็บมากขึ้น แต่มีความสุขกว่า เนื้อเรื่องของผลงานเริ่มมีความเป็นไปได้ และต้องศึกษาเพิ่มในเรื่องศิลปะการจัดวางเพื่อการพัฒนาผลงานต่อไปในอนาคต

ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 7

มีแนวคิดเดียวกันกับผลงานชิ้นที่ 5 และ 6 โดยมีลักษณะในการสร้างสรรค์ต่างกัน มีการสร้างร่องรอยบนพื้นผิวของผ้า ด้วยการเย็บเป็นเส้นด้วยมือและหนึ่งด้วยความร้อนให้อยู่คงตัว ก่อนนำมาเย็บติดกันด้วยการร้อยเชือก เมื่อมองแล้วจะมีลักษณะเป็นชั้น แต่ละชั้นที่ลอยแยกจากกันแต่ยังเชื่อมกันอยู่ด้วยกันด้วยการมัดปมเชือก ผลงานชิ้นนี้มีปัญหาตอนที่นำมาติดตั้ง เนื่องจากพื้นที่ที่ใช้จัดแสดง ไม่มีพื้นที่มากพอและมุมในการติดตั้งที่ไม่มาก จึงได้ปรับเปลี่ยนรูปแบบในการติดตั้งผลงานจนมีลักษณะคล้ายเกาะลอยได้ หรือหมวดคัตสรรในภาพยนตร์เรื่องแฮร์รี่ พอตเตอร์

ผลงานนี้ทำให้ข้าพเจ้าได้รับคำแนะนำที่ดีจากอาจารย์ นอกจากแนวความคิดแล้ว ความกล้าสดใหม่ เป็นสิ่งที่ไม่ควรลืมในการสร้างสรรค์งานศิลปะ ทำให้เข้าใจว่าสิ่งที่ไม่เป็นเหมือนที่คิดก็ไม่ได้แยเสมอไป สิ่งใหม่ที่ได้นั้นทำให้เราเกิดการเรียนรู้ สามารถเก็บเป็นประสบการณ์นำไปต่อยอดต่อไปได้ในอนาคต ด้วยเหตุนี้ทำให้ข้าพเจ้าได้แนวคิดและนำไปพัฒนาต่อเป็นผลงานวิทยานิพนธ์ได้

ภาพที่ 74 : ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์โดยรวม (ภาพบน)
 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 5 (ภาพซ้ายล่าง)
 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 2 (ภาพกลางล่างและภาพขวาล่าง)

ชื่อผลงาน Complex Combination
 เทคนิค เย็บปัก
 ขนาด 100 ซม. x 80 ซม. x 80 ซม.

ชื่อผลงาน มู่ลี่
 เทคนิค เทคนิคผสม
 ขนาด 100 ซม. x 200 ซม.

ภาพที่ 75 : ผลงานก่อนนิทรรศานิทรรศาน์ครั้งที่ 1

ชื่อผลงาน แสง (Light Shade)

เทคนิค เย็บปัก

ขนาด 100 ซม. x 200 ซม.

ภาพที่ 76 : ผลงานก่อนนิทรรศานีพนธ์ชั้นที่ 3

ชื่อผลงาน	A Dress to Heal
เทคนิค	เทคนิคผสม
ขนาด	120 ซม. x 100 ซม. x 200 ซม.

ภาพที่ 77 : ผลงานก่อนนิทรรศานพจน์ชั้นที่ 4

ชื่อผลงาน

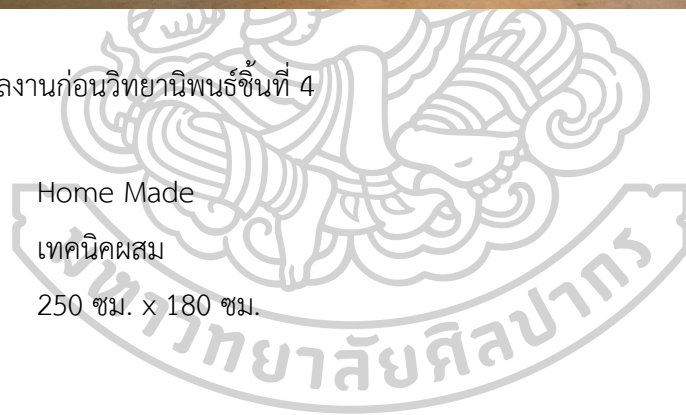
Home Made

เทคนิค

เทคนิคผสม

ขนาด

250 ซม. x 180 ซม.

ภาพที่ 78 : ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 6

ชื่อผลงาน	ตาข่ายดักฝัน (Dream Catcher)
เทคนิค	เทคนิคผสม
ขนาด	120 ซม. x 180 ซม.

ภาพที่ 79 : ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 7

ชื่อผลงาน	Under the Hat
เทคนิค	เทคนิคผสม
ขนาด	120 ซม. x 120 ซม.

ผลงานวิทยานิพนธ์

การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์เป็นการรวบรวมข้อมูลทั้งหมดที่ได้รับจากการศึกษาในสถาบันแห่งนี้ การสร้างสรรค์ที่เริ่มต้นจากวัสดุและเทคนิคของผ้า ไปสู่การศึกษา ค้นคว้าและค้นหาอารมณ์ของวัสดุและเทคนิคผ้า เพื่อทำความเข้าใจถึงอารมณ์ ความรู้สึกของวัสดุ และเทคนิคผ้าก่อนนำไปใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน จากนั้นจึงกลั่นกรอง สังเคราะห์ออกมาเป็นแนวความคิดที่ต้องการนำเสนอผ่านการสร้างสรรค์ผลงาน

หลังจากการนำเสนอหัวข้อวิทยานิพนธ์ “ชีวิต” ผ่านมิติแสงสี หรือ “LIFE” THROUGH THE ASPECT OF COLOR AND LIGHT. มีช่วงเวลาที่ข้าพเจ้าใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานชุดนี้ 1 ปีครึ่ง โดยก่อนหน้านี้ข้าพเจ้ามักมีปัญหาในเรื่องของเนื้อเรื่องที่ต้องการนำเสนอมาเสมอ ไม่ว่าจะเป็นผลงานที่ไม่ตอบรับกับสิ่งที่ต้องการเสนอหรือการเสนอผลงานที่เหมือนการยัดเยียดเนื้อเรื่องใส่ลงไป สิ่งสำคัญที่ทำให้ข้าพเจ้าคิดว่าจะสร้างสรรค์ผลงานชุดนี้ออกมาเป็นอย่างไร นั่นคือประสบการณ์ส่วนตัวของตนเองในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งเป็นช่วงเวลาสั้นๆ แต่สามารถทำให้เกิดการตระหนักรู้ถึงบางสิ่งและเข้าใจความเป็นธรรมชาติของชีวิตจริงๆ เข้าใจ ยอมรับ และพร้อมเดินหน้า มิใช่เพียงแค่ว่าเข้าใจ ยอมรับได้ แต่เป็นทุกข้ออยู่ตลอดเวลา ข้าพเจ้าจึงต้องการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์นี้เพื่อนำเสนอความเป็นธรรมชาติของชีวิต ผ่านธรรมชาติของผ้าที่ได้เรียนรู้

ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 1

ผลงานชิ้นนี้ข้าพเจ้าได้แรงบันดาลใจมาจากตัวของข้าพเจ้าเอง ในขณะที่กำลังศึกษาประเด็นที่มาของเนื้อเรื่องที่ต้องการนำมาสร้างสรรค์นั้น ข้าพเจ้าได้นึกถึงความซับซ้อน และแปรปรวนของตนเองเป็นความซับซ้อน แปรปรวนที่มาจากจิตใจ เวลาพบเจอปัญหาใหม่ๆ และเวลาที่ต้องใช้ความคิดในการแก้ปัญหา นอกจากความซับซ้อน ยุ่งเหยิงที่สัมผัสได้ตลอดเวลา ช่วงเวลาหลังจากนั้นก็กลายเป็นช่วงเวลาที่น่าทึ่ง และปรากฏให้เห็นทางออกในใจของข้าพเจ้า ว่าไม่ได้มีแต่ความซับซ้อน โกรธ เกรี้ยว ขี้เหวี่ยงเท่านั้น หลายๆครั้งก็มีความสุข และความสุขที่ปรากฏออกมาเช่นกัน

ในช่วงเวลาการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ มีการเลือกสีโทนเย็นเพื่อให้เห็นถึงความซับซ้อนของความคิด ที่มีสติ ใจเย็น เพื่อการรับมือกับปัญหาต่างๆ และวางแผนการเย็บในส่วนองแกนงานหลัก ผลงานที่ออกมาตอนแรก ข้าพเจ้ามองเห็นความซับซ้อน การเรียงกันที่เป็นระเบียบ และสยายไย แต่มั่นเป็นความราบเรียบน่าเบื่อ ไม่เหมือนกับสิ่งข้าพเจ้าคิด จึงได้ลองฉีกทิ้งผ้าแก้วสีต่างๆ ซึ่งมีทั้งโทนร้อน โทนเย็น นำมาผูกติด เชื่อมผสมกัน เมื่อลงมือทำไปเรื่อยๆจนพอใจก็ เป็นถือการเสร็จสมบูรณ์

ผลงานชิ้นนี้เป็นผลงานสามมิติ มีการติดตั้งแบบลอยตัว การติดตั้งผลงานจึงเป็นอีกวิธีการหนึ่ง ที่ช่วยส่งเสริมสิ่งที่ต้องการนำเสนอได้ดียิ่งขึ้น การติดตั้งผลงานในการส่งผลงานวิทยานิพนธ์ครั้งที่ 1 (ต. 1.) นั้น ไม่ได้ติดตั้งเหมือนภาพผลงานวิทยานิพนธ์ที่ได้ทำเสนอ มีการตอกตะปูกับผนัง เพื่อยึดโยงเส้น

ต่างๆเข้ากันผนัง เหมือนว่า กล่องความคิดของข้าพเจ้านั้นโดนยึดโยง โดนบีบโดยสิ่งรอบข้างเหล่านี้ สิ่ง ที่สัมผัสได้จากการติดตั้งนั้น คือความสดโต่ง ความแรง ความกดดัน และความจงใจที่มากเกินไปที่ ต้องการ ดังนั้นในการเสนองานครั้งต่อไปจึงได้เปลี่ยนวิธีการติดตั้งผลงาน จนได้ภาพผลงานที่แสดง ความซับซ้อน ยุ่งเหยิง ตอบรับกับความตั้งใจของผู้สร้างสรรค์ได้

ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 2

ผลงานชิ้นนี้เริ่มสร้างสรรค์ผลงาน จากความต้องการเย็บผ้าด้วยตนเองซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ได้ทำมา นานหลังจากป่วยเป็นโรคกระดูก จึงได้คำนึงถึงความพอดีในการทำงาน นั่นคือสิ่งที่สามารถสร้างสรรค์ ผลงานชิ้นนี้ได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องเจ็บตัว จากนั้นเมื่อเริ่มร่างภาพสิ่งที่ต้องการเย็บนั้น ข้าพเจ้านึกถึง ความเป็นระเบียบของสิ่งที่ต้องทำทุกวัน นั่นคือการทำกายบริหารคอ ซึ่งเป็นท่าการออกกำลังกาย กล้ามเนื้อส่วนคอ เพื่อสร้างความแข็งแรง เป็นความน่าเบื่อที่ต้องดำเนินต่อไปทุกวัน เพื่อการดำรงชีพ ต่อไปในอนาคต จึงเกิดเป็นแนวความคิดของงานที่ว่า ภายใต้อุปสรรคที่มากเกินไป อาจ ก่อให้เกิดความน่าเบื่อหน่าย แต่ชีวิตเรา เรานั้นเป็นผู้กำหนด ไม่ว่าพื้นที่ส่วนตัวของเราจะมากหรือน้อย เพียงใด เราก็สามารถออกแบบชีวิตของเราให้มีความสุข และสนุกได้ การมีเรื่องดีๆเพียงเรื่องเดียวใน หนึ่งวันจะนับว่าเป็นวันที่ดี หรือร้าย ก็แล้วแต่เราจะมอง

ผลงานชิ้นนี้เป็นผลงานสองมิติชิ้นเดียวของข้าพเจ้า เริ่มจากความต้องการลองทำผลงานเป็น สองมิติดูบ้าง ผลงานที่ได้ตอบรับกับความต้องการ นั่นคือการนำเสนอภาพของกรอบ ในเรื่องของมิติ ของสี แสง และมุมมองที่ผู้ชมจะได้รับ มุมมองแรกเริ่มที่ผู้ชมจะมองเห็น นั่นคือมุมมอง มุมที่มองเห็น สีเส้นเพียงเล็กน้อยของเส้นที่เย็บต่อกันอย่างเป็นระเบียบด้วยจักรเย็บผ้า แต่มีความขบถด้วยด้ายที่รุ่ม พลิวไหวออกมาเมื่อต้องลมและมองลูกบับเปิ้ล หรือไข่อีสเตอร์ เอ็ก (Easter Egg) ที่ซ่อนไว้ตามช่องใน สีที่ต้องการให้เห็น เมื่อลองเปลี่ยนองศาในการมอง จะสังเกตเห็นสีของผ้าที่ผสมกันเป็นอีกสีที่แตกต่าง จากมุมมองแรก นอกจากนี้ความมันเงาของผ้ายังทำให้เกิดประกายเมื่อแสงตกกระทบด้วย

ผลงานชิ้นนี้ตอบรับกับความต้องการที่ข้าพเจ้านำเสนอ โดยเฉพาะตอนที่เพิ่งเย็บชิ้นส่วนของ ตารางได้เสร็จสมบูรณ์ก่อนนำมาประกอบเข้ากับโครง ซึ่งเมื่อนำมาประกอบแล้วความอิสระ และความ สนุกที่ข้าพเจ้าได้รับหลังเย็บผลงานชิ้นนี้เสร็จนั้นลดลงมาก ทำให้เกิดความคิดว่าถ้าต้องการทำผลงาน ในรูปแบบสองมิติอีกในอนาคต จะต้องนำเสนอมิติของแสงสีที่เห็นได้ชัดเจนกว่านี้ อาจจะต้องมีการทำ โครงไม้หรือกรอบอะคริลิคแบบเฉพาะที่สามารถจัดการรูปทรงที่เย็บขึ้นมา ให้มีอิสระและมีความสุข เหมือนดังที่ธรรมชาติของผ้าควรจะเป็น

ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 3

การสร้างสรรคผลงานขั้นนี้ ได้แรงบันดาลใจมาจากคำแนะนำจากอาจารย์ท่านหนึ่งเรื่องการขยายชิ้นงานให้มีขนาดใหญ่ ซึ่งในขณะนั้นข้าพเจ้ากำลังหาทางออกจากปัญหาบางอย่าง ซึ่งเป็นความยุ่งยากทางจิตใจและความคิด เรื่องราวที่ไม่อาจตัดทิ้งโดยไม่ยุ่งเกี่ยวกันได้ รวมถึงได้รับแนวความคิดเรื่องความซับซ้อนในจิตใจมาจากผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 1 จึงเกิดการสร้างสรรค์ผลงานที่ต้องการเสนอถึงเรื่องราวของความคิดเป็นนามธรรมที่ไม่มีรูปร่างรูปทรงที่ชัดเจน แปรผันตรงกับมุมมองและทัศนคติ มีอิสระเสรีในการคิด จนดูเหมือนเป็นสิ่งที่ไร้ขอบเขต แต่สำหรับการดำรงชีวิตนั้น บางครั้งสิ่งที่ต้องการจะคิด ต้องการจะทำ ถูกขัดเคืองหรือควบคุมด้วยอารมณ์ ความรู้สึก และความสัมพันธ์ของมนุษย์ ทำให้เกิดเป็นสายใยของการผูกพันสู่การสร้างรูปทรงสมมติของความคิดขึ้นมาเพื่อจำกัดตนเองไว้ ขยายใหญ่ออกมา ลอยสูงอยู่เหนือการควบคุมของผู้เป็นเจ้าของที่แท้จริง แม้ว่าสิ่งนี้อาจจะไม่มีอยู่จริงเลยก็ตาม

การสร้างสรรคผลงานขั้นนี้มีปัญหาตลอดในเรื่องช่วง จึงทำให้ผิดพลาดจากแผนการที่วางไว้มากที่สุด ไม่ว่าจะทั้งรูปแบบและขนาด ข้าพเจ้าจึงได้ใช้ลักษณะของการติดตั้งผลงาน เพื่อแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการนำเสนอ นั่นคือ ความเป็นรูปทรงอิสระที่ถูกเชื่อมโยงกันไว้ด้วยด้ายและการเย็บอย่างเป็นระบบ รูปทรงภายนอกที่มีการขยายขนาด ไม่วางจะขนาดรอบนอกของชิ้นงาน หรือช่องไฟที่ใช้เย็บชิ้นงาน ที่มีความเป็นเหลี่ยม ทื่อ ตรง มีความนุ่มนวลให้เห็นเล็กน้อยจากด้ายที่ลู่ออกมา และมุมมองทำให้มองเหมือนเป็นก้อนรูปทรงอิสระ หรือกล่องสี่เหลี่ยมในบางมุม มีความทึบความหนา สิ่งที่ดีว่าหนัก แต่กลับลอยค้ำความโน้มถ่วงและมิติของสีและแสงที่เกิดจากการเย็บและไฟที่ตกกระทบ

ผลงานขั้นนี้มีรูปทรงที่ผิดพลาดจากที่ตั้งใจสร้างสรรค์ แต่เมื่อนำมาติดตั้งแล้วกลับเป็นผลงานชิ้นหนึ่งที่ข้าพเจ้าชื่นชอบและมีความคิดว่าต้องการต่อยอดผลงานขั้นนี้ ด้วยการขยายให้มีความใหญ่และกว้างออกไปอีกในอนาคต โดยเฉพาะการติดตั้งรูปแบบลอยด้วยกสูงจนสามารถทำให้เดินเข้าไปดูด้านใต้ผลงานได้ ทำให้เกิดความรู้สึกอีกอย่างหนึ่งซึ่งตรงกับความรู้สึกที่ข้าพเจ้าต้องการนำเสนอ

ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 4

การสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ เริ่มต้นมาจากเทคนิคผ้าที่นิ่งให้คงรูปทรงได้ด้วยความร้อน เป็นการต่อยอดสิ่งที่ข้าพเจ้าอยากนำมาตลอดตั้งแต่ตอนที่ศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งไม่สามารถหาวิธีนำเทคนิคผ้านี้มาสร้างสรรค์เป็นเครื่องแต่งกายได้ ด้วยเหตุที่ไม่ตอบรับกับแบบเครื่องแต่งกายที่ต้องการนำเสนอ รวมถึงผ้าชนิดนี้ไม่เป็นที่นิยมในการเย็บเป็นเครื่องแต่งกาย เนื่องจากเนื้อผ้าที่แข็ง คับและไม่สบายต่อผู้สวมใส่ จึงได้สร้างลูกกลมๆ ขึ้น แทนความคิดของข้าพเจ้าที่ผ่านมา จึงได้เรียกลูกกลมๆ นี้ว่า “ลูกบับเบิล” มาจากคำแทนภาษาอังกฤษว่า “Bubble Memory”

Bubble Memory สามารถสื่ออะไรได้บ้าง? เป็นคำถามของข้าพเจ้าที่เกิดขึ้นมาหลังจากการสร้างลูกกลมๆ นี้ขึ้น ซึ่งเป็นความอยากสร้างสรรค์ของตนเองล้วนๆ จึงได้เริ่มคิดถึงความทรงจำ ของตนเองตลอดเวลาตั้งแต่เกิดจนโตมาถึงตอนนี้ เราทุกคนมีความทรงจำมากมาย มากจนสงสัยว่าสมองของเรา ที่สามารถกะขนาดของสมองได้จากการมองผ่านกระจก สามารถเก็บทุกอย่างไว้ได้หมดได้อย่างไร ถือเป็นธรรมชาติที่เป็นความมหัศจรรย์ ในขณะนั้นเอง “Bubble Memory” จึงกลายเป็น “Bubble Memories” กล่องความทรงจำเพียงไม่กี่กล่อง คงไม่สามารถเรียกว่าความทรงจำได้สักเท่าใด จึงได้ความต้องการที่จะสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้เป็นผลงานชุดใหญ่ ที่นำเสนอประสบการณ์และเรื่องราวที่ผ่านมา ซึ่งมีทั้งวันที่ดี และวันที่แย่เป็นธรรมชาติของชีวิต ทัศนคติ และมุมมอง สามารถทำให้เราเรียนรู้ในเรื่องที่ผิดพลาด เพื่อการต่อยอดเรื่องที่ดี และไม่ทำซ้ำในเรื่องที่เคยพลาดไปแล้ว ซึ่งความทรงจำและประสบการณ์ที่ผ่านมาได้หล่อหลอมเราให้เป็นเราในวันนี้ เปรียบดังการไหลของคลื่น ที่มีความเคลื่อนไหว ไม่เรียบง่ายจนเกินไป มีสีสัน มีชีวิต และจิตใจ

ในช่วงเวลาการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ข้าพเจ้าจะขอนำเสนออย่างละเอียดทั้งช่วงแรก ซึ่งเป็นช่วงการส่งผลงานวิทยานิพนธ์ครั้งที่ 1 (ต.1) และผลงานวิทยานิพนธ์ที่ทำการแก้ไขหลังจากการส่งผลงานวิทยานิพนธ์ครั้งที่ 1 (ต.1) ผ่านพ้นไป

กระแสชีวิต Lifewaves ช่วงการส่งผลงานวิทยานิพนธ์ครั้งที่ 1 (ต.1)

การสร้างสรรค์ผลงานในช่วงนี้ มีจำนวนลูกบับเบิลทั้งหมด 500 ลูก สร้างสรรค์บนพื้นที่กว้าง 2 เมตร ยาว 1.5 เมตร สูงไม่เกิน 1.5 เมตร การสร้างสรรค์ผลงานในแต่ละขั้นตอน สร้างสรรค์ด้วยตนเองทั้งหมด ตั้งแต่การมัด นึ่ง โยงด้าย ตัดลูกบับเบิล ซึ่งใช้เวลาในการสร้างสรรค์ผลงานนานมาก และไม่ติดต่อสุขภาพของตนเองด้วย ก่อนการติดตั้งผลงาน ข้าพเจ้าไม่สามารถสัมผัสอารมณ์ ความรู้สึกได้มากนัก เนื่องจากเป็นการทำงานด้วยตนเองจึงทำให้ทำไปเรื่อยๆ สามารถควบคุมปัจจัยภายนอกได้อย่างที่ต้องการ เมื่อติดตั้งผลงานจึงสัมผัสได้ถึงคำว่าไม่ลงตัว ทั้งโครงไม้ด้านบนที่เป็นโครงหลักในการยึดโยงลูกบับเบิลที่ทำให้งานดูหนัก ไม่เข้ากันอย่างรุนแรง และลูกบับเบิลที่น้อย ทำให้รู้สึกว่ามีมากพอที่จะเรียกว่า ‘Bubble Memories’ หรือ ‘Lifewaves’ เมื่อได้รับคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาเรื่องการปรับชิ้นงาน ข้าพเจ้าจึงไม่ลังเลใจที่จะทำ

กระแสชีวิต Lifewaves ในรูปแบบผลงานที่เสร็จสมบูรณ์

การส่งวิทยานิพนธ์ครั้งที่ 1 (ต.1) นี้ทำให้ได้เรียนรู้ข้อผิดพลาดหลายอย่างที่จะสามารถนำไปพัฒนาให้ชิ้นงานเสร็จสมบูรณ์เป็นไปตามที่ต้องการได้ สิ่งที่ได้ทำการแก้ไขมีดังต่อไปนี้

1. ร่างแบบใหม่โดยอิงจากงานเดิม
2. เพิ่มจำนวนลูกบับเบิลจากเดิม 500 ลูกเป็น 5,000 ลูก
3. ปรับเปลี่ยนโครงสร้างด้านบน เนื่องจากเวลาที่จำกัดในการติดตั้ง และการเก็บชิ้นงาน ทำให้ลำบากและใช้เวลามาก ถ้าจะติดตั้งทีละลูกตามพื้นที่ จึงได้สร้างโครงขึ้นมาจากผ้าแก้วสีขาวความกว้าง 1.5 เมตร และยาว 5 เมตร จำนวน 3 ผืน เพื่อสะดวกต่อการขนย้ายและติดตั้ง
4. การเปลี่ยนด้าย เดิมที่ใช้ด้ายเย็บผ้าในการโยงลูกบับเบิล เกิดปัญหาคือด้ายพันกันมาก เหตุเพราะเส้นเล็กและความเหนียวของด้าย จึงได้เปลี่ยนไปใช้กลุ่มไหม แม้ว่าจะมีสีจำกัดทำให้ไล่เรียงโทนสีได้น้อยกว่า แต่มีเส้นใหญ่กว่า ทำให้เห็นสีได้ชัด รวมทั้งมีความมันเงา ทำให้สามารถแก้ออกจากกันได้ง่าย สะดวกกว่ามาก

การสร้างสรรคผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นนี้มีขนาดใหญ่ จึงทำให้มีช่วงเวลานานในการสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นเวลามากพอ ที่ทำให้ข้าพเจ้าได้เข้าใจในสิ่งที่ตนเองต้องการนำเสนออย่างชัดเจนในระหว่างทาง การสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ทำให้ได้เรียนรู้เรื่องของการจัดการ การวางแผน การทำงานในรูปแบบทีม ปัญหาและอุปสรรคที่ต้องแก้ไขอย่างไม่หยุดหย่อน อารมณ์ความรู้สึกของความสนุกสนาน ความสุข มิตรภาพที่ดี ที่มาจากบุคคลที่ไม่คาดคิด ควบคู่ไปกับความเบื่อหน่าย โมหะ อารมณ์เสีย เนื่องจากชิ้นงานไม่เป็นตามที่คาดหวังเนื่องจากปัจจัยภายนอกที่มาจากภาระงาน สิ่งที่ได้รับมากกว่านั้น คือ ข้อสรุปของการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ชุดนี้ ความปลงต่อความเป็นไปของชีวิต ความเข้าใจถึงธรรมชาติของชีวิตจริงๆ ว่าแม้แต่เรื่องการสร้างสรรค์ผลงานนั้นยังไม่สามารถควบคุมได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร นับประสาอะไรกับชีวิตที่มีปัจจัยภายนอกครบถ้วนมากกว่าไม่รู้ตั้งมากมายเท่าไร และได้เรียนรู้ว่า ความผิดพลาดนั้นทำให้เกิดสิ่งใหม่ได้ สิ่งทีนอกเหนือจากมุมมองที่เคยคิด ทำให้เราเกิดการเรียนรู้ เป็นประสบการณ์ครั้งใหม่อีกด้วย

เมื่อได้ทำการติดตั้งผลงานชิ้นนี้ในระหว่างการจัดแสดงนิทรรศการ “สาระภาพ – Pictorial Reality” ณ หอศิลป์บรมราชกุมารี คณะจิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์ จ.นครปฐม ข้าพเจ้าได้รับรู้ถึงความอึ้งอึ้งใจเมื่อผลงานติดตั้งเรียบร้อย ซึ่งมีผลเป็นบวกต่อความรู้สึกของตนเองมากกว่าที่คาดคิดไว้มาก ไม่ว่าจะโครงสร้างหรือตัวชิ้นงานที่นำไปติดตั้งนั้น ด้ายที่เย็บแต่ละครั้งเพื่อประกอบโครงสร้างของชิ้นงานสามารถทำให้การรับน้ำหนักของโครงมีความสมดุลกันหมดอย่างไม่น่าเชื่อ เป็นผลงานที่ทำให้ข้าพเจ้าเรียนรู้ และเข้าใจวัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ภายใต้หัวข้อ “ชีวิต” ผ่านมิติแสงสี หรือ “LIFE” THROUGH THE ASPECT OF COLOR AND LIGHT. ได้ อย่างแท้จริง

เพียงภาพถ่ายนั้น อาจไม่สามารถแสดงให้เห็นถึงอารมณ์ ความรู้สึก และบรรยากาศของ ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นนี้ได้ทั้งหมด ข้าพเจ้าจึงได้นำเสนอผลงานชิ้นนี้ในรูปของสื่อมัลติมีเดียด้วย โดยสามารถรับชมได้จากลิงค์ดังต่อไปนี้

Lifewaves v.1 : <https://www.youtube.com/watch?v=sJaDz1iuAvg> เวลา 0.36 นาที

Lifewaves v.2 : <https://www.youtube.com/watch?v=CbKfTxUzMk> เวลา 3.04 นาที

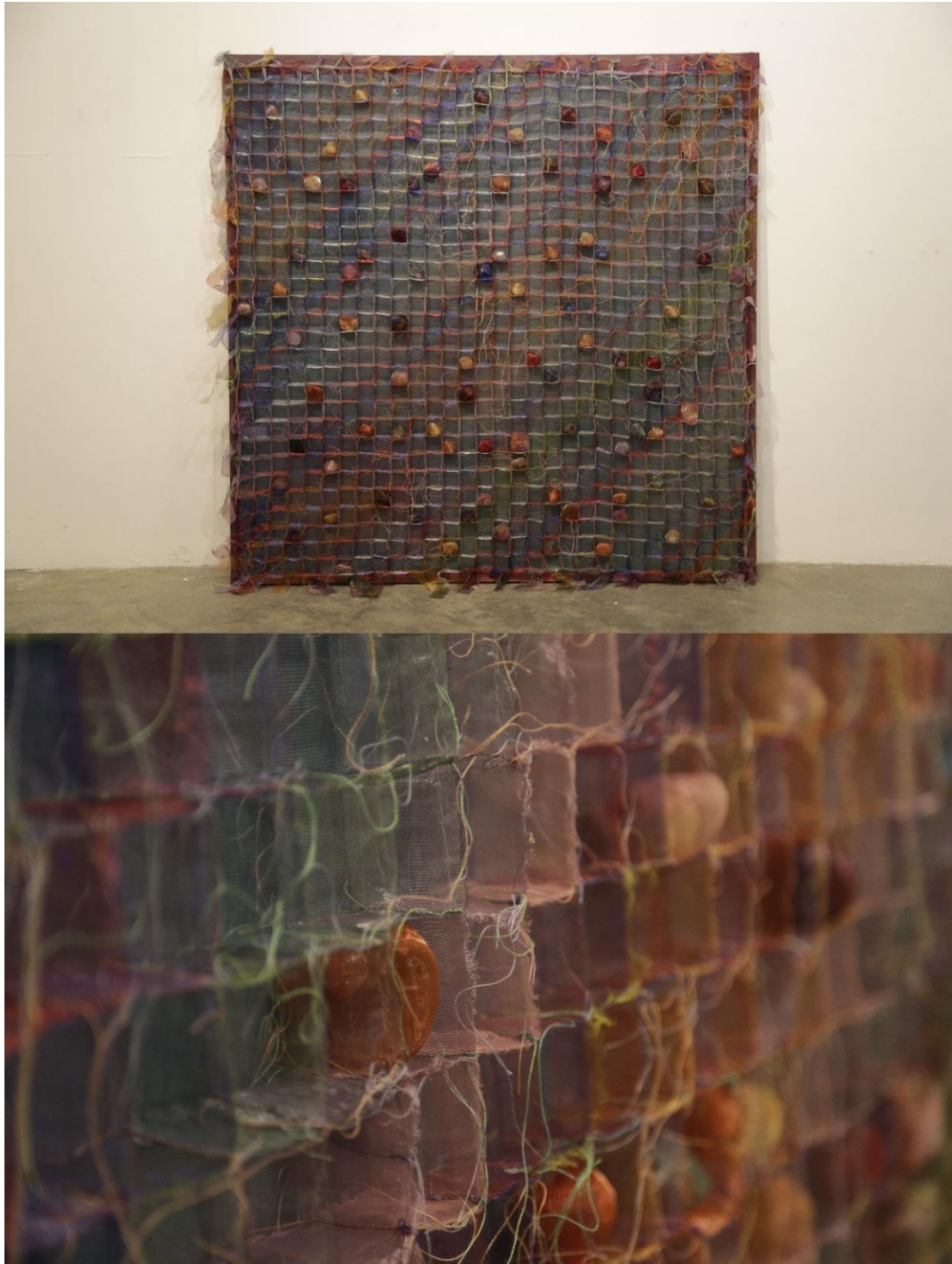
Lifewaves v.3 : https://www.youtube.com/watch?v=f_y15P__9ZM เวลา 2.25 นาที

ภาพที่ 80 : ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 1

ชื่อผลงาน	Characteristics
เทคนิค	เทคนิคผสม
ขนาด	100 ซม. x 80 ซม. x 200 ซม.

ภาพที่ 81 : ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 2

ชื่อผลงาน	Easter Eggs
เทคนิค	เทคนิคผสม
ขนาด	150 ซม. x 150 ซม.

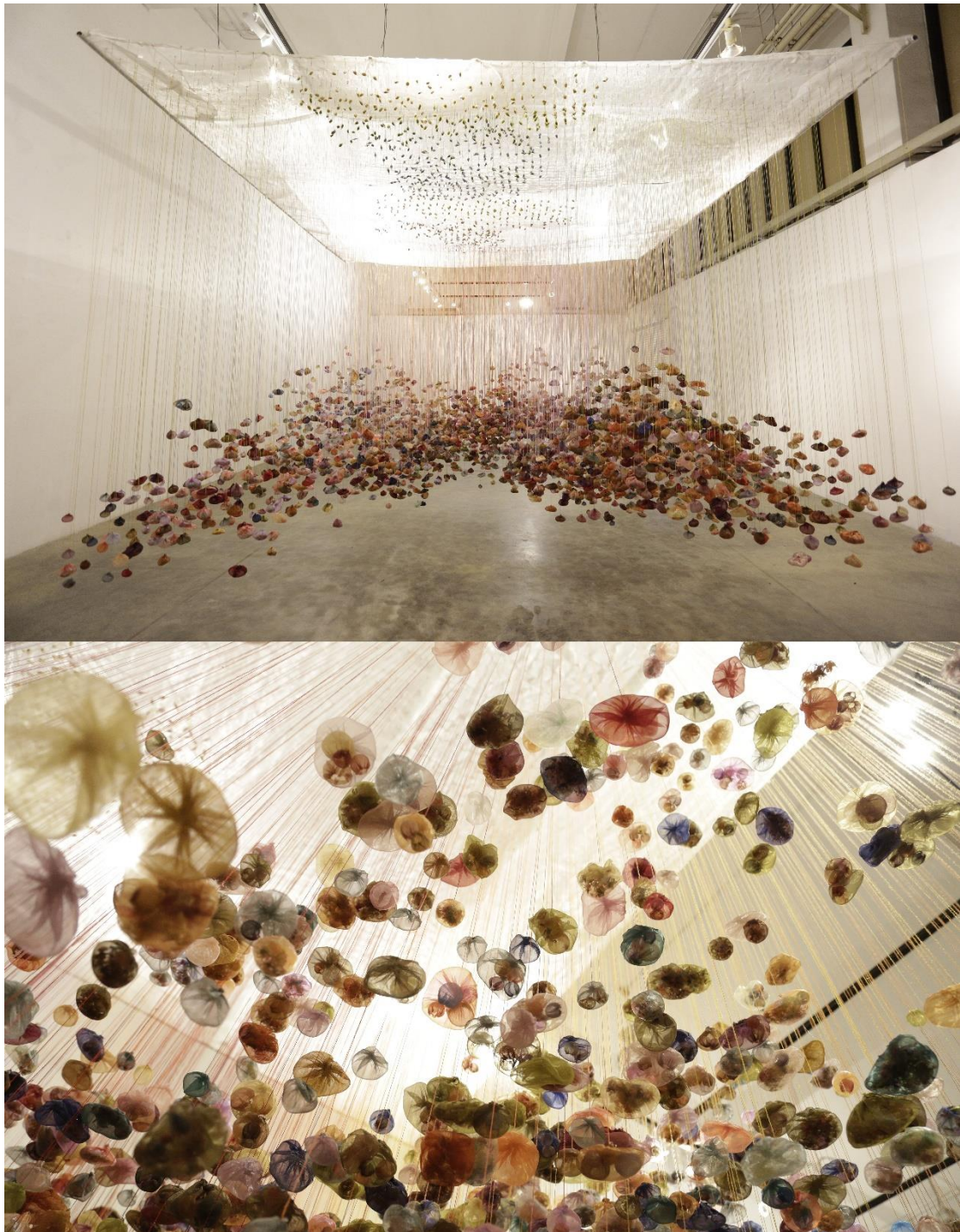

ภาพที่ 82 : ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 3

ชื่อผลงาน กล่องความคิด (The Box of Mind)

เทคนิค เย็บปัก

ขนาด 150 ซม. x 150 ซม. x 200 ซม.

ภาพที่ 83 : ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 4 (ภาพที่ 1)

ชื่อผลงาน	กระแสวิถี (Lifewaves)
เทคนิค	เทคนิคผสม
ขนาด	380 ซม. x 450 ซม. x 300 ซม.

ภาพที่ 84 : ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 4 (ภาพที่ 2)

บทที่ 5

บทสรุป

การสร้างสรรคผลงานวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ “ชีวิต” ผ่านมิติแสงสี หรือ “LIFE” THROUGH THE ASPECT OF COLOR AND LIGHT. เป็นการเสนอทัศนคติ แนวความคิด มุมมองความคิดที่ข้าพเจ้ามีต่อ ธรรมชาติของชีวิตมนุษย์ ผ่านการสร้างสรรคผลงานผ้าที่ต้องการเสนอเอกลักษณ์ความเป็นธรรมชาติของผ้า แม้ว่าจะเป็นผ้าใยสังเคราะห์ 100% ก็ตาม โดยสื่อสารผ่านเทคนิคผ้าและวิธีการการสร้างสรรคผลงานที่ให้เห็นมิติของสีและแสง ข้าพเจ้าพบว่าไม่ใช่เพียงแต่ทฤษฎีและภาพสำเร็จของผลงานแต่ละชิ้นเท่านั้น ที่สามารถทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจถึงสิ่งที่กำลังทำอยู่ กระบวนการในการทำงานที่ได้อพบในระหว่างทางนั้น ทำให้ได้เผชิญกับปัญหาในอีกรูปแบบหนึ่ง ที่มีความเป็นรูปธรรมมากกว่าแค่ความคิด และความรู้สึกของข้าพเจ้า จึงสนับสนุนความเข้าใจถึงการรับรู้ ยอมรับปัญหา ทำการแก้ไข และก้าวเดินไปยังจุดหมายต่อไป ความผิดพลาดไม่ใช่สิ่งเลวร้าย บางครั้งทำให้เกิดสิ่งใหม่ที่ทำให้เราเกิดการเรียนรู้เพิ่ม ประสบการณ์ที่ได้ทำให้ได้พัฒนาตนเอง เพื่อไม่ทำผิดพลาดเหมือนในอดีต ข้าพเจ้าจึงมุ่งหวังที่จะเสนอมุมมองที่มีต่อการมองศิลปะ ว่าไม่ได้มีเพียงแต่มุมมองด้านหน้า หรือด้านข้างเท่านั้น แต่ยังมีมุมมองอื่นๆ อย่างมุมมอง หรือมุมที่สามารถเข้าไปหนึ่งของผลงานเพื่อรับรู้ถึงอารมณ์ความรู้สึกในผลงานที่ต่างออกไปในแต่ละมุมมอง เหมือนกับชีวิต มุมมองที่ใช้มองชีวิต เป็นมุมมองที่ไม่มีขีดจำกัด ทัศนคติ และมุมมองที่มีต่อชีวิต จึงส่งผลต่ออารมณ์ความรู้สึกของผู้นั้น รวมทั้งสติ การนึกคิด ที่มีผลต่อการดำเนินชีวิตต่อไปในอนาคตด้วย

การสร้างสรรคผลงานวิทยานิพนธ์ชุดนี้ เป็นการสร้างสรรคผลงานเพื่อหาคำตอบของสมมติฐานที่ตั้งไว้ เป็นการเริ่มงานอย่างเป็นระบบขั้นตอน โดยมาเข้าใจความรู้สึกของสิ่งที่กำลังทำอยู่อย่างเป็นรูปธรรมตอนที่อยู่ระหว่างการเดินทาง ปัญหา การยอมรับ การแก้ไข และการก้าวเดินต่อไป จึงเป็นหนทางที่ทำให้ข้าพเจ้าจะนำไปแก้ไขเพื่อพัฒนาผลงานต่อไปในภายหน้า ความผิดพลาด และปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอนาคตไม่ใช่เรื่องน่ากลัว トラバドที่เรายังมีสติ มีทัศนคติ และมุมมองบวกที่ทำให้พร้อมจะรับมือ และก้าวต่อไปข้างหน้าเสมออย่างสม่ำเสมอ

รายการอ้างอิง

Ault, A. (2015). Artist Gabriel Dawe Made a Rainbow Out of 60 Miles of Thread.

Retrieved 8กุมภาพันธ์, 2561, from <https://www.smithsonianmag.com/smithsonian-institution/artist-gabriel-dawe-used-60-miles-embroider-thread-make-rainbow-180957243/>

Cauderlier, A. (2549). The colors of Monet. Retrieved 28พฤศจิกายน, 2560, from

<http://www.intermonet.com/colors/index.htm>

Kinsella, E. (2016). How Nick Cave’s Soundsuits Made Him an Art World ‘Rock Star’.

Retrieved 8กุมภาพันธ์, 2561 from <https://news.artnet.com/market/nick-caves-soundsuits-made-art-world-rock-star-485522>

Kishimi, I., & Koga, F. (2559). กล้าที่จะถูกเกลียด (พิมพ์ครั้งที่ 1 ed.). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วีเลิร์น.

Kondo, M. (2558). ชีวิตดีขึ้นทุกๆ ด้านด้วยการจัดบ้านแค่ครั้งเดียว (ครั้งที่ 1 ed.). กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์วีเลิร์น.

Michel, F. (2558). ร่างกายใต้บงการ ปฐมบทแห่งอำนาจในวิถีสสมัยใหม่ (ครั้งที่ 3 ed.). กรุงเทพฯ:

มูลนิธิเพื่อการศึกษาประชาธิปไตยและการพัฒนาโครงการจัดพิมพ์คบไฟ.

ทวยุทธานนท์, ช. (2560). 10 สุดยอดการค้นพบแห่งปี 2016. Retrieved 2ธันวาคม, 2560, from

<http://www.gypzyworld.com/news/view/210>

ทีมวิชาการธรณีไทย. (2551). คุณสมบัติทางกายภาพของแร่. Retrieved 28พฤศจิกายน, 2560 from

<http://www.geothai.net/physical-properties-of-minerals/>

นิ่มเสมอ, ศ. ช. (2557). องค์ประกอบของศิลปะ *Composition of Art* (พิมพ์ครั้งที่ 9 ed.). กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์อมรินทร์.

ฤดี. (2559). โพลีเอสเตอร์ (Polyester). Retrieved 2ธันวาคม, 2560, from

<https://www.ruedee.com/th/fabric/polyester/>

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	รุ่งพลอย ล้อไพฑูรย์
วัน เดือน ปี เกิด	7 กุมภาพันธ์ 2533
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	ปริญญาตรี
ที่อยู่ปัจจุบัน	19/29 หมู่4 ถนนบางไผ่-หนองเพรางาย ต.บางคูรัด อ.บางบัวทอง จ.นนทบุรี 11110
ผลงานตีพิมพ์	<ul style="list-style-type: none">- ผลงานศิลปนิพนธ์ได้รับการคัดเลือกให้ติด 30 ผลงานเด่นโครงการ 'เก้า รอก้าว' ของ TCDC ตีพิมพ์ลงนิตยสาร A Day ละ Wallpaper ฉบับเดือนกันยายน 2555- ผู้ช่วยศิลปินในการปักบนผ้าไหมเพื่อแสดงงาน 'The Queen of Thailand นิทรรศการเส้นไหมและลายศิลป์' เนื่องในวันแม่แห่งชาติปี 2555- ภาพประกอบหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊ก เรื่อง 'My Little Happiness In Thailand 100 เรื่องความสุขเล็กๆในเมืองไทย' ผู้แต่ง มนทิรา จุฑาพุทธิ ตีพิมพ์ปี 2555- ภาพประกอบปกหนังสือ เรื่อง 'ทาโร่ต์แผนชีวิต 2014' ผู้แต่ง แทมมี่ ตีพิมพ์ปี 2556- ร่วมแสดงผลงานภาพพระบรมฉายาลักษณ์จากผืนผ้า กับคณะจิตรกรรมฯ ศิลปากร ที่ Central World 27-30 ตุลาคม 2559- แสดงนิทรรศการในโครงการของภาควิชาจิตรกรรม 'สาระ-ภาพ Pictorial Reality' ตั้งแต่วันที่ 5-28 กุมภาพันธ์ 2560 ณ หอศิลป์บรมราชกุมารี คณะจิตรกรรมฯ ศิลปากร นครปฐม- แสดงผลงาน และ Workshop กับศิลปินต่างชาติ และคิวเรเตอร์ ในนิทรรศการโครงการศิลปิน-ศาสตราจารย์รับเชิญนานาชาติ 2560 ตั้งแต่วันที่ 28 กุมภาพันธ์ - 16 มีนาคม 2560 ณ หอศิลป์บรมราชกุมารี คณะจิตรกรรมฯ ศิลปากร นครปฐม
รางวัลที่ได้รับ	รางวัล Emerging Reward 'DESIGNER OF THE YEAR 2013' สาขาเท็กไทล์